

Giới thiệu Thân Ái Hắc Quản Gia

Truyện Thân Ái Hắc Quản Gia của tác giả Hòa Chi Lầu Các là câu chuyện đồng nhân về người xuyên không từ ngàn xưa đến hiện đại.

Hắn là quản gia của ông cố cậu nhưng lại được cơ hội quán đôn linh hồn về thời của cậu, cũng tại nơi này, hắn muốn cậu ký khế ước với hắn để hắn cho cậu tất cả những gì của hắn nhưng cậu không có hứng thú với hắn.

Liệu câu chuyện này sẽ diễn ra như thế nào tiếp theo mời các bạn đón xem.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quản Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Nữ bá tước Tia Phantomhive

Souren vuốt nếp gấp vốn không tồn tại trên mép áo, chỉnh lại trang phục, mới đẩy cửa đi vào.

Bức màn nhung thiên nga dày như đem toàn bộ ánh mặt trời ở bên ngoài, bên trong tối tăm, nhưng Souren chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy được cô gái ngồi trên giường lớn xa hoa.

Cô gái ước chừng mười ba, mười bốn tuổi, váy ngủ thuần trắng làm cho thân thể của nàng thoát nhìn tinh tế, tóc dài đen hơi rối. Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, sắc mặt hơi tái nhợt, thần sắc như có bệnh. Đôi mắt màu lục, như hồ sâu lắng đọng, gọn sóng không sợ hãi. Chỉ khi nhìn thấy nữ bộc, trong mắt xẹt qua cảm xúc kịch liệt mà phức tạp, lập tức khôi phục về hờ hững.

Souren bình tĩnh, giọng nói nhẹ nhàng: “Chào buổi sáng tiểu thư! Tối qua ngài ngủ ngon không?”

Cô gái lẳng lặng nhìn nàng, nâng tay ý bảo nàng đến gần.

Souren tiến lên vài bước.

“Ngươi là ai?”

Cô gái mở miệng, giọng nói yếu ớt, nhưng giọng điệu lại rất bình tĩnh.

Souren lấp bắp kinh hãi, miễn cưỡng cười nói: “Tôi là Souren, tiểu thư.”

Cô gái cúi đầu, dường như đang tự hỏi cái gì. Souren bất an chờ, vừa định mở miệng, cô gái lại ngẩng đầu, tung ra một vấn đề còn khiến nàng khiếp sợ hơn trước.

“Vậy, ta là ai?”

Souren ngẩn ngơ, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn tràn đầy vẻ mờ mịt khó hiểu.

“Tiểu thư, tôi không hiểu ý của ngài...”

“Ta không nhớ được ta là ai~ trong đầu ta trống rỗng, không có trí nhớ gì.”

Souren nghe, đôi mắt nâu càng ngày trùng càng lớn, nàng cũng đã hiểu sự việc nghiêm trọng cỡ nào,

“Thánh mẫu Maria! Ngài, ngài chờ một chút, tôi đi gọi người đến!”

Nàng hoang mang chạy ra ngoài, ở cửa còn suýt vấp ngã.

Cô gái nghe tiếng bước chân của nàng dần xa, trong mắt xuất hiện một giọt lệ, lại một giọt. Nàng cúi đầu nhìn hai tay tinh tế hoàn mỹ lại xa lạ của nàng, lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn so với khóc.

“Quả nhiên là xuyên qua a!”

Rốt cuộc nàng không nhịn được lệ rơi đầy mặt.

Bất qua sau giây lát nàng liền ngẩng đầu, lấy tay lau nước mắt trên mặt, hít sâu vài lần, khiến cho mình bình tĩnh trở lại. Trừ đôi mắt đã đỏ lên, nàng không có gì khác với lúc nữ bộc mới vào. Cảm xúc khẩn trương đều bị nàng giấu ở sau cặp mắt màu lục kia, không để cho người khác nhìn thấy.

Tiếng đập cửa vang lên.

“Mời vào.”

Đẩy cửa vào là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, một thân váy xám, sống lưng thẳng tắp, bộ dáng như một vị nữ hiệu trưởng của Anh quốc.

“Thực có lỗi khi đã quấy rầy ngài, Souren nói với ta ngài cảm thấy không thoải mái?”

Cô gái nhếch miệng, hỏi lại: “Xin hỏi, người là vị đó?”

Người phụ nữ nhìn biểu tình trên mặt cô gái, xác định nàng không nói giỡn, cũng chưa từ bỏ ý định lại hỏi: “Ngài thực sự một chút cũng không nhớ tôi là ai sao?”

Cô gái thành thực lắc lắc đầu.”

“Vậy còn tôi? Tiểu thư, ngài còn nhớ tôi không?” Một đám nữ bộc khác thay nhau hỏi.

Tuy nàng mặc trang phục của nữ bộc, tuổi cũng không lớn, chỉ tới mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt phi thúy, bên má còn có tàn nhang, hiện ra vài phần trẻ con.

“Không nhớ rõ.”

Tiểu nữ bộc lộ ra biểu tình chịu đả kích, như là ngay sau đó sẽ khóc.

“Tại sao có thể như vậy?! Tiểu thư không nhớ rõ chúng ta! Làm sao bây giờ?!”

“Im lặng!”

Người phụ nữ trung niên cắt ngang tiếng của nữ bộc, giọng nói nghiêm túc: “Tôi là Mey-Rin, bộc dịch của ngài. Đây là Souren, nữ bộc bên người của ngài. Còn có Wendy.”

Cô gái gật gật đầu.

Đã biết tên cùng thân phận ba người, nhưng với vấn đề trước mắt cần giải quyết cũng không giúp được gì.

Ý thức được điểm này, Mey-Rin nhũn mày, suy nghĩ tiếp theo nên làm cái gì, trong đầu suy nghĩ, mà về ngoài vẫn trấn định tự nhiên.

Souren vẻ mặt chán kinh, bộ dáng không biết làm sao. Wendy một lúc lại nhìn bên này, rồi lại nhìn bên kia, bộ dáng có lời muốn nói, lại ngại Mey-Rin vừa khiển trách, im lặng.

Ngay tại lúc không khí trầm mặc, cô gái đột nhiên nói chuyện.

“Có thể để ta thay quần áo được không? Tuy không thể xác định nhưng vẫn nên mời một vị bác sĩ đến kiểm tra, không chừng có thể biết rõ nguyên nhân khiến ta như vậy để giải quyết chuyện này.”

Mey-Rin ngoài ý muốn nhìn cô gái, nghiêm túc trả lời: “Đương nhiên, là tôi sơ sót. Wendy, đi mời bác sĩ Hocter đến đây. Souren, người ở lại giúp tiểu thư rửa mặt chải đầu, rồi mang bữa sáng lên, được chứ?”

“Được, phiền các người rồi.”

Mey-Rin nhũn mày, như muốn nói cái gì lại thôi, rồi đi cùng Wendy có vẻ không tình nguyện.

Souren yên lặng hầu cô gái rửa mặt chải đầu, sau đó mang lên bữa sáng phong phú. Tình huống phức tạp như vậy, cô gái không có khẩu vị gì, miễn cưỡng ăn một ít.

Ăn xong bữa sáng, Mey-Rin dẫn tới một người đàn ông trung niên vào phòng ngủ. Người đàn ông ước chừng năm sáu mươi tuổi, thân hình có chút mập, người mặc âu phục, khuôn mặt sạch sẽ, mỉm cười thân thiết, làm cho người ta sinh hảo cảm.

“Vị này là bác sĩ Hocter, là bác sĩ của ngài từ khi còn nhỏ.” Mey-Rin giới thiệu.

“Chào ngài.” Cô gái gật đầu.

“Buổi sáng tốt lành tiểu thư. Tình huống của ngài tôi đã nghe nữ bộc Mey-Rin nói rồi, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận lại. Ngài thực sự không nhớ gì sao, thậm chí ngay cả một chút ấn tượng mơ hồ cũng không nhớ sao?”

“Đúng vậy.”

Bác sĩ Hocter gật gật đầu: “Trừ vấn đề về trí nhớ, thân thể có không thoải mái không? Ví dụ như đau đầu?”

“Không có.”

“Được rồi. Tiếp theo tôi sẽ kiểm tra cơ thể ngài, xác định thân thể bình thường.”

“Được.”

Hocter kiểm tra nhịp tim, huyết áp, sau đó mỉm cười: “Thân thể ngài không có gì lo ngại.”

“Còn vấn đề trí nhớ của ta?”

Hocter biểu tình khó xử: “Tôi rất tiếc phải thông báo, cho dù hiện tại y học phát triển, nhưng đến bây giờ sự hiểu biết vẫn vô cùng nhỏ hẹp, còn rất nhiều vấn đề chưa thể giải đáp. Nhưng chỉ cần thân thể ngài khỏe mạnh, tôi tin việc khôi phục trí nhớ không phải vấn đề gì lớn, chỉ là cần một ít thời gian. Ngài không cần lo lắng quá, cứ thuận theo tự nhiên.”

Cô gái nhún mày, như muốn nói cái gì, khi đến miệng lại đổi lời.

“Ta biết rồi, rất cảm ơn ngài.”

“Đây là việc tôi nên làm. Thời gian sau này, tôi sẽ chú ý thân thể ngài. Nếu có gì không khỏe, cứ tìm tôi.”

“Được.”

Bác sĩ Hocter rời đi, vừa đi ra khỏi phòng đã nhìn thấy Mey-Rin ở hành lang.

“Bác sĩ, tiểu thư thế nào?”

“Thân thể không có vấn đề gì, cô có thể yên tâm.”

“Vậy nguyên nhân mất trí nhớ...”

“Chỉ sợ là do tâm lý.”

“Quả nhiên là sự việc kia!”

Hai người im lặng, như đang cùng nghĩ đến một việc.

Mey-Rin hỏi: “Người xem trí nhớ của tiểu thư có thể khôi phục lại hay không?”

“Ta cũng không chắc chắn, bất quá nếu có thể có ấn tượng, khả năng khôi phục vẫn tương đối lớn.”

Hocter dừng một chút, nhìn Mey-Rin vẻ mặt trầm tư, hỏi: “Quan trọng là... cô hy vọng tiểu thư nhớ lại sao?”

Mey-Rin trầm mặc một lát mới khô khốc đáp: “Ta không có quyền thay tiểu thư quyết định chuyện này, ta chỉ hy vọng trí nhớ của tiểu thư khôi phục là do nàng muốn.”

“Ta hiểu. Nếu tiểu thư có gì không ổn cứ nói cho ta.”

“Chuyện đó là đương nhiên. Wendy, tiền bác sĩ Hocter.”

Mey-Rin nhìn bác sĩ cùng Wendy ra ngoài, xoay người đi đến trước cửa phòng ngủ, gõ cửa.

Cô gái ngồi ngay ngắn trên sofa, như đang chờ nàng đến.

“Người đã gặp bác sĩ Hocter?”

“Vâng thưa tiểu thư.”

“Tình huống của ta người cũng đã biết. Trí nhớ của ta trong thời gian ngắn không thể khôi phục, bởi vậy những thông tin liên quan đến tình huống của ta, vẫn nên cho ta biết một chút.” Cô gái bất động thanh sắc nhìn phản ứng của Mey-Rin.

Mey-Rin gật đầu: “Ta đồng ý quyết định của tiểu thư.”

“Tốt lắm. Vậy, trước tiên là tên và thân phận của ta.”

“Ngài là người thừa kế của gia tộc Phantomhive cao quý, nữ bá tước Tia Constans Dine Phantomhive!” Mey-Rin kích động nói, không chút che dấu sự sùng kính cùng kiêu ngạo với dòng họ này.

Đáng tiếc, với cô gái, chỉ có ba chữ 'Nữ bá tước' mới khiến nàng cảm thấy chấn động. Theo suy đoán của nàng, khối thân thể này không vượt quá mười lăm tuổi, theo lý thuyết trẻ tuổi như thế không thể được phong tước vị.

Nàng áp chế nghi vấn, lại hỏi: “Cha mẹ ta, bọn họ đâu?”

“Cha ngài, bá tước Kelly Phantomhive cùng mẫu thân ngài, bá tước phu nhân Finnie, thật bất hạnh, đã qua đời nhiều năm trước.” Trong mắt Mey-Rin hiện lên tia ảm đạm

Tia - mặc kệ trước kia linh hồn được gọi là gì, hiện tại chỉ có thể sử dụng tên này - nhất thời không biết nên nói cái gì, im lặng chốc lát lại hỏi: “Vậy ông bà của ta đâu?”

“Khi cha mẹ ngài vẫn còn là đứa nhỏ đã bọn họ đã qua đời.”

“Hình như ta cũng không có anh chị em gì.”

“Vâng, ngài là con một.”

“Anh chị em họ đâu?”

“Anh họ lớn nhất của ngài, lúc lái xe trên đường về nhà, tốc độ quá nhanh, bất hạnh bỏ mình. Anh họ thứ lên núi thám hiểm, gặp bão tuyết mất tích, đến nay vẫn chưa tìm thấy. Chị họ ngài khó sinh đã qua đời. Còn ....”

“Được rồi! Người nói ngắn gọn một chút, cho ta biết, ta có còn thân nhân nào còn sống!”

Mey-Rin dừng lại một chút, đáp: “Chỉ sợ hiện tại chỉ còn ngài là người còn sống mang họ Phantomhive.”

“Ta hiểu rồi.”

Tia vỗ trán, tâm tình phức tạp, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, cũng không có ai là thân thích tiếp xúc.

Không lâu sau, nàng phát hiện Mey-Rin nói còn khiêm tốn. Gia tộc nhà Phantomhive bị người khác coi là gia tộc bị nguyên rủa. Nghe nói ông cố nội của nàng từng làm giao dịch với ác ma, lấy linh hồn của hắn đổi lấy tài phú lớn, bởi vậy toàn bộ người trong gia tộc đều bị nguyên rủa. Hậu nhân không chết oan chết uống thì cũng là ốm yếu chết sớm. Đến thế hệ của nàng, không cần phải nói, cũng không còn một ai sống sót, chỉ để lại cho nàng, một cô gái mới mười bốn tuổi, tước vị và tài sản của tổ tiên.

Cũng căn cứ vào điểm này, Nữ hoàng hạ đặc biệt ân chuẩn cho nàng, mới vị thành niên nhưng đã được phong tước vị, đảm bảo một bé gái mồ côi như nàng không bị người coi thường và khi dễ, thế nên mới có một nữ bá tước mười bốn tuổi.

Tuy không có người thân, nhưng người hầu trong nhà cũng không ít. Trừ người đã gặp là Mey-Rin, Wendy cùng Souren, còn hai mươi bốn nữ bộc, đầu bếp, lái xe, hơn mười người làm vườn cùng công nhân tạp dịch, cùng một đội cảnh vệ nhỏ gồm hai mươi người, còn năm mươi người nhưng chỉ có từng đó người ở đây hàng ngày làm việc.

Ba trăm năm qua, lâu đài này là gia tộc Phantomhive có được, rừng rậm cùng phụ cận cũng thuộc gia tộc Phantomhive, cứ cho là sự cường thịnh của gia tộc đã giảm sút rất nhiều nhưng vẫn có thể so sánh với giới quý tộc, trừ diện tích lớn nhỏ, quan trọng hơn, nơi này cách thủ đô Luân Đôn chỉ có hai ba giờ đi xe.

Chỗ này cũng như lâu đài, có gần trăm gian phòng. Gần phòng ngủ nàng còn có một sân bóng rổ, còn có phòng khách để tiếp đãi bạn bè, cùng một phòng sách nhỏ riêng tư, đầy đủ các phòng.

Trước mắt, rất nhiều phòng vì không có ai dùng mà bị phong bế, việc lau dọn là một vấn đề lớn, lại càng không nói đến việc hàng năm tu sửa.

Trừ đất phong thu vào, gia tộc Phantomhive còn có vài công ty vô cùng tốt, cùng vài bất động sản, hơn nữa còn tích lũy lên tài phú, có thể nói là tương đối giàu có. Trước khi nàng trưởng thành, tài sản nàng sở hữu chỉ có quyền sử dụng mà không có quyền xử trí. Trước mắt tài sản đó đều do chuyên gia quản lý.

Mey-Rin giới thiệu một ít rồi dừng, lại nói Tia cần phải nắm giữ thứ của bản thân, không thể một lần là xong.

Tia cần thời gian để tiêu hóa vấn đề. Xuyên qua rất có thể xảy ra, nhưng không phải ai cũng có vận khí tốt như vậy, mồ mả là trở thành một quý tộc trẻ tuổi ở Anh quốc, cộng thêm phú bà giàu nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sebastian Michaelis...

Editor: Ngọc Nguyệt

Đêm đã khuya.

Màn đêm rộng lớn, chỉ có vài ngôi sao, tản ra ánh sáng ảm đạm. Rừng cây bao vây lâu đài Phantomhive. Đám sương bao phủ phát ra không khí thương cảm. Thời gian trôi qua, nhân sự biến hiện, chỉ còn nơi này vẫn vậy, nhưng cảnh còn người mất.

Giờ phút này lâu đài rất yên tĩnh, trừ cảnh vệ còn trực đêm tuần tra ở ngoài, hầu hết các bậc dịch đều đã đi ngủ.

Một bóng người màu đen dài lặng yên chậm rãi bước trong hành lang lâu đài, tư thái nhàn nhã thông dong, thậm chí còn rất quen thuộc, như đã đi qua hành lang này hàng trăm lần.

Bóng người đi qua đại sảnh hoa lệ, bỗng nhiên dừng lại trước cửa.

Phía sau cửa là phòng chứa sách.

Đây là phòng hình trứng, không có cửa sổ, bốn vách tường giá sách cao tới trần nhà. Ở giữa phòng có một bàn trà hình chữ nhật, quanh bàn trà là ghế sofa.

“Tiểu thư, đêm đã khuya, ngài nên nghỉ ngơi.” Souren nhìn thoáng qua đồng hồ cũ để bàn, nhin không được nhắc nhở.

“Biết rồi.”

Tia không chút để ý lên tiếng, một lát sau mới phản ứng lại, ngắt đầu nói: “Người đi ngủ trước đi, ta ở lại đây một lát rồi về phòng.”

“Nhưng...”

“Không sao, ta không cần người ở đây.”

Souren không tình nguyện nói: “Vâng, tôi đi trước. Tiểu thư, ngài cũng phải nghỉ ngơi sớm.”

Tia tùy ý gật đầu, lực chú ý lại tập trung vào thứ trên tay. Ngón tay nàng thon dài lướt qua trang sách, trong phòng ngoài tiếng đồng hồ kiểu cũ để bàn phát ra tiếng, chỉ có tiếng của trang sách.

Không biết qua bao lâu, nàng khép lại quyển sách cuối cùng, mờ mịt nhìn lên. Gian phòng này là phòng sách từ bao đời gia tộc Phantomhive, trong đó đủ loại sách đơn lẻ, đáng tiếc là không có thứ nàng cần.

Hiện tại nàng đang ở ngoại ô nào đó Anh quốc Luân Đôn, thời gian khoảng năm một nghìn chín trăm sau công nguyên, vương thất Anh quốc công bố tin tức Vương phi Diana cùng vương tử Charles ly hôn.

Nàng tự dung có một ý niệm trong đầu - hay là nàng không phải 'xuyên không' mà là 'trùng sinh'? Linh hồn nàng vẫn đang ngưng lại ở thế giới kia, chẳng qua dựa vào bất đồng thời gian vào thân thể một cô gái quý tộc. So với xuyên qua đến dị thế thời không, khả năng này cao hơn một chút.

Nếu đúng như vậy, cũng có nghĩa là nàng có thể gặp lại cha mẹ cùng bằng hữu, thậm chí có thể thay đổi vận mệnh ban đầu của nàng!

Nghĩ đến điều này, người bình tĩnh như nàng không khỏi tim đập nhanh hơn, đứng ngồi không yên, hận không thể lập tức bay về cố hương gặp người thân.

Bất quá cuối cùng nàng cũng bắt mình tỉnh táo lại. Nàng thuộc người bị quan, nàng không tin vận mệnh lại ưu ái nàng như vậy. Bởi vậy phải chứng minh giả thiết của nàng là đúng đã.

Vì thế nàng lật xem những quyển sách mà nàng tìm được, đáng tiếc là có rất ít dữ liệu về quốc gia từ Đông Phương kia, mặt dù cũng tính là quốc gia hoặc khu vực, nhưng cũng không giúp nàng nhiều.

Đương nhiên, việc cần làm lúc này là đến cố hương, nhưng tình huống trước mắt không cho phép nàng làm như vậy.

Đối với thân phận mới, nàng còn một chút nghi vấn. Nghi vấn lớn nhất là lý do nàng đưa ra là mất trí nhớ, sao có thể dễ dàng chấp nhận như vậy.

Lúc đó nàng còn đang bị sự khiếp sợ mờ mịt cùng chột dạ khi vừa xuyên qua, không có nghĩ sâu, giờ ngẫm lại quả thực khả nghi. Đây là sự thật, không phải tiểu thuyết, người bình thường dưới tình huống này, mọi người không phải là phải đem bệnh nhân đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, tìm ra nguyên nhân bệnh, mà không phải tùy tiện đo nhịp tim, nhiệt độ cơ thể, rồi chấp nhận lý do của nàng, sau cũng không tiến hành chăm cứu, trị liệu.

Nàng nghĩ, giải thích hợp lý duy nhất đó là trước khi nàng xuyên qua, Tia cũng từng mất trí nhớ, biết chuyện này cho nên đám người Mey-Rin mới có thể dễ dàng tin tưởng nàng. Nhưng mỗi khi nàng hỏi chuyện trước khi mất trí nhớ, Mey-Rin không nói lảng sang chuyện khác thì nói là không biết, làm nàng không thể biết.

Mặt khác, dòng họ Phantomhive này làm nàng cảm thấy có chút quen, tuy nàng hoàn toàn không biết gì về quý tộc Anh quốc.

Tình thế không rõ ràng, nàng sao dám tùy tiện đi đến quốc gia xa lạ?

“Quên đi, trước cứ thuận theo tự nhiên đi! Dù sao ta cũng vẫn còn vài năm nữa.” Tia bất đắc dĩ nói nhỏ.

Nàng đứng dậy dọn lại sách. Bỗng nhiên có cảm giác lạ, khó hiểu nhìn xung quanh.

.... Là nàng nhầm sao? Trong phòng dường như không chỉ có một mình nàng.

“Ai ở đó?” Nàng nhẹ giọng hỏi, ánh mắt rơi xuống chỗ giá sách.

Dưới ánh nhìn của nàng, một bóng đen đột nhiên xuất hiện. Từ cái bóng hiện ra một bóng dáng. Ngoại hình là một nam nhân, mặt bộ đồ đen. Một thân màu đen, hai mắt đỏ đậm, khuôn mặt tuấn mỹ thêm vài phần tà mị.

..... Đây là..... Ác ma?!

Tia cảm thấy khiếp sợ. Nàng chắc chắn thế giới của bản thân không hề tồn tại sinh vật này, như thế.....

Nháy mắt, ý niệm trong đầu khiến nàng quên đi cả sợ hãi.

Qua hồi lâu, nàng hít sâu, kiềm chế sự kinh ngạc cùng thất vọng, lạnh lùng hỏi: “Người là ai?”

Người tới quan sát phản ứng của nàng, đến khi nàng mở miệng hỏi, hắn mới dùng ngoại hình yêu dị hoàn toàn không hợp tư thái tao nhã, trả lời: “Sebastian Michaelis tham kiến ngài, tiểu thư tôn kính.

“Sebastian?”

Tia nhẹ nhú mi. Tên này làm nàng cảm thấy quen tai, như là đã nghe qua ở đâu. Sau khi suy nghĩ, thần sắc đại biến.

Thế giới của nàng có một bộ truyện tranh, trong đó nhân vật chính là một người bề ngoài là người, kỳ thực là ác ma quản gia, tên của hắn là Sebastian, mà một nhân vật chính khác có họ là Phantomhive! Nói cách khác..... nói cách khác, nơi này kỳ thật là thế giới 'Hắc quản gia'!

“Ngài đã nghe qua tên của ta?” Sebastian như chỉ là thuận miệng hỏi.

Tia trong lòng căng thẳng, nhưng nàng hiểu phản ứng vừa rồi hắn thấy, phủ nhận là không thể, đành phải thừa nhận gật đầu.

“Đúng vậy.”

Nàng đánh giá vị Hắc quản gia nổi tiếng này, cùng người trong trí nhớ của nàng bất đồng, có lẽ đây mới chính là bộ dáng chân chính của hắn khi là ác ma.

“Nếu ta nhớ không lầm, thì ngài từng đảm nhận vị trí quản gia của gia tộc Phantomhive.”

Sebastian nhìn nàng, trong mắt có sự kinh ngạc cùng hoài nghi.

“Ta đã quên hết, nhưng cũng có ngoại lệ.”

Tia nhớ lại, hôm qua xem gia phả gia tộc Phantomhive, lúc ấy không để ý lắm, nhưng giờ nhớ lại ông cố của nàng là Ciel, người đã làm giao dịch với ác ma. Nàng lại xuyên qua thành cháu gái của 'Ciel'!

Sau khi hồi tưởng lại, Tia cũng bội phục bản thân, ở trước mặt ác ma nói dối, không khác gì 'múa riu qua mắt thợ'.

Sebastian vuốt cằm: “Thật sao? Thật lạ, sao ta lại không biết Ciel có thói quen ghi nhật ký, còn để lại một quyển nhật ký?”

“Như người nói, đó là nhật ký 'bí mật'.” Tia trấn định trả lời.

Sebastian sùng sốt, sau lại thấp giọng cười. Không thể không thừa nhận, ác ma là loại sinh vật am hiểu dụ hoặc, chỉ là tiếng cười cũng đủ để khiến người ta tâm tình lay động.

Sau đó hắn đột nhiên hỏi: “Ngài có muốn ký kết khế ước cùng ta không? Như ông cố của ngài vậy. Ngài có thể có sự trung thành cùng lực lượng của ta.”

Tia ngây ngẩn cả người, không hiểu hỏi lại: “Hình như người đã tìm lầm người, khế ước, không phải là do người triệu hồi được người ký kết sao?”

“Đúng là như thế, bất quá nguyên nhân ở ta, cho dù không có triệu hồi, ta cũng có thể vào thế giới này.”

Thói đời ngày sau sao? Nàng vừa xuyên qua đã gặp chuyện này. Tia không khỏi có vài ý nghĩ.

“Trung thành, lực lượng, nghe thật hấp dẫn, đáng tiếc đó không phải là những thứ ta cần lúc này, ít nhất không đáng dùng linh hồn của ta đổi.”

“Vậy ngài muốn gì? Thế nhân hâm mộ mỹ mạo? Gia tộc vinh quang? Tài phú mấy đời xài không hết? Hay là tâm của nam nhân? Chỉ cần ngài muốn, ta đều có thể làm cho ngài.”

Tia hết chỗ nói rồi. Tâm của nam nhân? Thế mà hắn cũng dám nói ra.

“Ta thừa nhận những điều người nói đều thật hấp dẫn, đáng tiếc không phải là thứ ta muốn. Giống như người không thể làm ông cố, cha mẹ ta sống lại, thứ duy nhất ta muốn, người không thể làm được.”

“Hiện tại ta thật sự muốn xem cuốn nhật ký để lại của Ciel.”

“Nếu có cơ hội.” Tia rụt rè mà lạnh nhạt nói.

Sebastian nhìn nàng, dường như biết được hắn không thể thay đổi chủ ý của nàng, ít nhất đêm nay không được. Ác ma rất thông minh, sẽ không làm gì vô dụng.

“Được rồi, ý nguyện của ngài mới là tốt nhất. Bất quá ta tin ngài sẽ đổi ý, trước đó, đề nghị của ta vẫn hữu hiệu.”

“Vậy sao? Đáng tiếc ta không có niềm tin như ngài! Cho dù có được sinh mệnh vô tận như ác ma, cũng không lãng phí thời gian.”

“Không sao, chờ đợi đều đáng giá.....vì bữa tối mỹ vị.”

Đương nhiên, vài từ cuối chỉ có Sebastian mới nghe rõ.

“Vậy, ngủ ngon, tiểu thư thân ái.”

Hắn lui ra sau vài bước, bóng dáng lại dung nhập bóng tối.

Tia nhìn về hướng của hắn cho đến khi hắn biến mất, khẽ hừ nhẹ.

Dùng linh hồn làm giao dịch? Thân thể này, tên hiện tại, thân phận địa vị đều không phải của nàng, thứ thật sự thuộc về nàng cũng chỉ có linh hồn này! Giao dịch, chẳng phải là nàng thua thiệt sao?

Nàng nhủ mi. Lời nói của hắn lúc sắp rời đi dường như có điểm mờ ám, bị một nhân vật như vậy nhớ thương cũng không phải chuyện gì tốt, nàng căn bản không có ý nguyện ký kết khế ước. Thoát khỏi hắn chắc chắn rất khó khăn, trừ phi hắn tự động buông tha, nhưng nếu hắn sẽ buông tha, ngay từ đầu sẽ không tới tìm nàng.

Ciel chết tiệt, sao không quản Sebastian, người của người. Tia âm thầm mắng.

Ánh mắt nàng lơ đãng dừng ở bộ sách dày cùng tạp chí trên bàn trà, biểu tình phức tạp.

“Đúng là không trở về được!”

Nàng nhẹ giọng nói, lộ ra mỉm cười như bị ai như đùa cợt

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Một hồi sự bóng sự gió

Editor: Ngọc Nguyệt

Ánh mặt trời xuyên qua những tầng lá rậm rạp, rơi xuống trên người Tia. Trời xanh, mây đám mây tròn tròn có thể khiến người khác thèm ăn. Thời tiết như thế đã có từ nhiều năm ở lâu đài Phantomhive, có thể nói là ngày bình thường.

Tia thoải mái dựa vào ghế dưới gốc cây, trên tay cầm thư [Song thành nhớ] của Charles. Trên bàn là tách hồng trà cực phẩm, vài chú bướm nhỏ bay ngoài tiểu viên. Cuộc sống như vậy, nhân sinh cũng không còn gì hối tiếc.

Nàng buông thư, uống một ngụm hồng trà, suy nghĩ tới chuyện khác.

Một đêm kia, nàng xác định được mình không thể quay về cuộc sống trước kia. Sau khi hoàn toàn hết hy vọng, ngược lại có thể dễ dàng tiếp nhận sự

thật, tiếp nhận thân phận Tia Phantomhive, tất cả tùy theo vận mệnh.

Mặc kệ có phải nữ bá tước không, làm một cô gái mười bốn tuổi, trước mắt quan trọng nhất là giáo dục.

Hóa ra Tia Phantomhive không đến trường mà có giáo sư tới nhà giảng bài. Chương trình học của nàng chủ yếu là: Ngôn ngữ, ngoài tiếng mẹ đẻ thì còn học tiếng Pháp và tiếng Latin; Lễ nghi, bao gồm hình thể, chọn lựa, phối hợp; Nghệ thuật; Lịch sử; Chính trị và thời sự; Quản lý công ty; Và những cái khác cần học ở trường. Thân thể không tốt, còn muốn học thêm cưỡi ngựa và bắn.

Nàng đột nhiên 'mất trí nhớ', chương trình học không thể không tạm dừng để xem lại tiến trình, khiến cho các giáo sư cảm thấy có chút phiền toái. So với bọn họ, đương sự là nàng lại đau đầu không thôi. Nguyên bản nàng cảm thấy may mắn không cần học lại tiếng Anh, thân thể này đã đem tiếng Anh thành bản năng, không ngờ kết quả vẫn là trốn không thoát vận mệnh bị thảm phải học ngoại ngữ, hơn nữa phải học hai môn. Còn chương trình học các môn khác, đừng nói học, cả chút nội dung nàng cũng chưa nghe nói qua.

Oán giận thì oán giận, học vẫn phải học. Nàng biết rõ những người thường không muốn học thì tương lai không tươi sáng. Đối với người không cần làm gì cũng được hưởng địa vị và tài phú như nàng mà nói, nhất định không giống bọn họ, tri thức cũng không giống.

Nhiều ngày nghỉ học nên đi học lại, nhưng bởi vì thời tiết trở lạnh, bệnh của nàng tái phát, không thể không nghỉ học. Nàng cũng mới biết được thân thể này không chỉ có bệnh về hô hấp mà tim cũng có chút vấn đề, dường như là di truyền từ người mẹ của nàng. Bất quá chỉ cần chú ý một chút là cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

Tia lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn lại, thấy Sebastian đang đứng dưới gốc cây sồi không xa. Hắn vẫn bộ dáng ác ma, đôi mắt đỏ đậm, dung nhan tuấn mỹ, khỏe miệng thân nhiên cười, dưới ánh nắng ban ngày, thoát nhìn không chân thật.

Tầm mắt hai người giao nhau.

Sebastian đi tới. Hắn đã xác định được Tia phát hiện ra hắn không phải ngẫu nhiên, linh lực của nàng rất mạnh, vượt xa người bình thường, gián tiếp chứng minh linh hồn của nàng không giống với người thường. Trong mắt hắn xẹt qua tia nóng cháy, rồi biến mất.

Nhìn thấy hắn, Tia mới xấu hổ ý thức được bản thân cứ lo tới vấn đề học nghiệp, hoàn toàn quên nơi này là thế giới Hắc quản gia.

Đối với bộ truyện tranh Hắc quản gia, nàng cũng biết tên và thân phận của hai nhân vật chính, về phần tình tiết hoặc loại hình, căn cứ theo ấn tượng của nàng, dường như là tình cảm đam mê chủ tớ, cũng thật ứng dụng thực tế, khiến cho nàng gặp hậu quả xấu.

Hiện tại Tia còn cảm thấy tức giận với Sebastian, nghĩ lại, nửa đêm hắn không xuất hiện bên cạnh giường của nàng cũng rất lễ phép. Nghĩ vậy nàng cũng không còn tức giận như trước, đồng thời cũng cảm thấy nên bày ra tư thái chủ nhân.

“Xin chào, ngài Sebastian. Ngài có muốn dùng trà chiều không?”

“Cảm ơn ngài đã mời. Bất quá ta không có hứng thú với thực vật của nhân loại.”

Tia gật đầu: “Ta là mạo muội. Thân là ác ma, khẩu vị của ngài đương nhiên là khác với chúng ta.”

Sebastian làm như có chút kinh ngạc, hỏi: “Vậy đối với đề nghị lúc trước của ta, ngài nghĩ sao?”

Tia cầm vài giấy mới phản ứng được hắn chỉ cái gì, thành thực trả lời: “A, ta hoàn toàn đã quên mất chuyện này.”

Sebastian cảm thấy thực buồn bực. Căn cứ vào quan sát mấy ngày nay, đương nhiên hắn biết nàng nói thật, không thì hắn không hiện thân. Chưa có ai có thể bỏ qua hắn đến trình độ này, điều này khiến cho lòng tự trọng mà nhân loại nói (nếu đúng như lời hắn nói) hơi bị tổn thương. Bất quá có chút khó khăn mới thú vị, dễ dàng đắc thủ sẽ không hay, ở điểm này, nhân loại hay ác ma đều giống nhau. Nghĩ vậy, tươi cười trên mặt hắn sâu hơn.

Tia sờ cánh tay đột nhiên nổi da gà của mình, nghĩ xem có nên nói Souren mang áo khoác tới đây không.

“Không sao, ngài vẫn có thể tiếp tục suy nghĩ. Một vị quản gia cường đại mà trung thành là rất cần thiết, điểm này ngài sẽ hiểu.”

Nói xong hắn quỷ dị cười, sau đó lại biến mất như lúc đến. Cùng lúc đó, Tia nghe được tiếng bước chân từ xa tới. Nàng nhìn lại, Souren cùng đội trưởng cảnh vệ Arclund bước nhanh tới chỗ nàng.

“Tiểu thư, xin lỗi vì đã quấy rầy ngài, nhưng mời ngài lập tức quay trở lại lâu đài.” Arclund nghiêm túc nói.

Thân hình hắn cao lớn rắn chắc, ánh mắt lợi hại, hóa ra là thành viên của hải bảo đội của Anh quốc. Sau khi xuất ngũ vì lương cao nên đến đảm nhiệm chức đội trưởng đội cảnh vệ.

Tia ngồi thẳng, vuốt nếp uốn trên làn váy, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Arcland còn hơi do dự nhưng nhìn đến vẻ mặt trấn định của nàng, lập tức trả lời: “Có vài tên khả nghi xâm nhập, chúng ta vẫn chưa xác định được thân phận và mục đích của bọn họ. Để an toàn, mời ngài trở về.”

“Ta biết rồi, vậy bên ngoài giao cho người.”

Tia cầm lấy thư, không chút do dự đi về lầu đài. Souren lập tức đuổi kịp.

Arclund nhìn theo bóng dáng của nàng, trong mắt hiện lên một chút tán thưởng. Hắn lấy micro, một bên hỏi tình huống, một bên đi đến vị trí của đội viên.

Mey-Rin đứng ở cửa vào, khi thấy Tia đi tới, vẻ khẩn trương trên mặt cũng thả lỏng.

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?”

“Ta ổn, chỉ tiếc lãng phí một buổi chiều.”

“Xin lỗi tiểu thư, nếu không ngài ngài có thể dùng phòng khách tiếp tục nghỉ ngơi.”

“Chỉ có thể làm vậy. Souren, giúp ta chuẩn bị trà, như lúc trước.”

“Vâng, tiểu thư.”

“Mey-Rin, người cũng đến đây đi, ta có vài chuyện muốn hỏi người.”

Tia đi vào phòng khách, nàng ngồi lên ghế sofa gần lò sưởi, Mey-Rin đứng ở một bên, trầm tĩnh.

Tia trầm tư, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Mey-Rin, người không đoán thân phận người xâm nhập sao?”

“Đương nhiên không, tiểu thư.”

“Ta hỏi cái khác, người có biết có người nào có địch ý với gia tộc Phantomhive không?”

“Mỗi gia tộc quyền thế đều bị một vài người cừu hận. Ta không hiểu ngài đột nhiên hỏi như vậy.”

“Ta chỉ cảm thấy, chỉ là vài người xâm nhập mà làm đến mức đó, có phải là chuyện bé xé ra to rồi không?” Tia vừa hỏi vừa mỉm cười nhìn Mey-Rin.

“Tuyệt đối không phải!” Mey-Rin nghiêm túc trả lời: “Chỉ cần ngài an toàn, cẩn thận thế nào cũng không quá. Ngài khỏe mạnh và an toàn vĩnh viễn là quan trọng nhất, cho dù làm cho ngài bị kính hách cũng là thất trách lớn của chúng ta.”

“Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng hoài nghi sự trung thành và tận trách của người. Xin lỗi, ta là hỏi nhiều.”

Souren bưng khay trà tiến vào, sau đó đứng ở một bên.

Tia nhìn chằm chằm đồ phẩm trong ly trà, mỉm cười nói: “Ta nghĩ tới, chỗ này hình như thiếu một người.”

Thân thể Mey-Rin đột nhiên cứng ngắc: “Ý ngài là?”

“Đương nhiên là quản gia.”

Tuy mấy ngày nay mọi việc lớn nhỏ đều do Mey-Rin xử lý, nhưng Tia nhớ rõ ngày nàng tỉnh lại ở thế giới này, Mey-Rin tự giới thiệu có nhiều bộc dịch nhưng không có quản gia. Một tòa nhà lớn như vậy, nhiều nô bộc mà không có một quản gia thật sự không thể nói nổi.

Mey-Rin cẩn thận chú ý vẻ mặt của Tia, thấy nàng không có gì dị thường, chậm rãi đáp: “Quản gia trước đây, ngài Herbert, vì một ít tư nhân nên tạm rời cương vị công tác, tiếp nhận chức vụ mới.”

“Dù sao nhiều người như vậy mà không có một vị quản gia thật sự là không được.”

“Đúng vậy, tiểu thư.”

Mey-Rin hạ mi mắt, che dấu ánh mắt không biết là thất vọng hay là nhẹ nhàng thờ ơ.

Tia cười tủm tỉm. Có quản gia, có thể làm cho vị hắc quản gia kia hết hy vọng!

Sau khi Arclund bước đến phòng khách nhỏ, Tia mới nhớ tới chuyện có người đột nhập.

“Đội trưởng Arclund, bên ngoài thế nào?”

“Đã biết được thân phận người thâm nhập, là vài tên học sinh lạc đường, chúng ta nói nơi này là tư nhân, nói bọn họ rời đi.” Arclund nghiêm túc báo cáo.

“Vậy ta có thể ra hoa viên hưởng thụ thời tiết tốt này sao?”

“Đương nhiên có thể, vì phải thông báo mà ta lại quấy rầy ngài rồi.”

“Không sao, đây là chức trách của người.”

Tia vuốt cằm, sau khi nói xong, đứng dậy ra ngoài, Souren đi theo nàng.

Sau khi bóng dáng nàng biến mất, Arclund mới quay lại nhìn Mey-Rin, vẻ mặt ngưng trọng.

“Tình huống rất nghiêm trọng sao?” Mey-Rin khẩn trương hỏi.

Arclund vẻ mặt tối tăm trả lời: “Vài tiểu tử bị thương, bắt quá cũng không nghiêm trọng, chỉ là đáng tiếc bọn họ chạy thoát. Lần này là sơ sẩy của ta, thật không ngờ bọn họ dám ba ngày ban mặt xâm nhập.”

“Chúng ta đều không nghĩ đến, những người này lại to gan lớn mật như thế, không để gia tộc Phantomhive vào trong mắt!” Mey-Rin phẫn nộ nói, nàng thở sâu, tự bình tĩnh rồi nói tiếp. “Ngài Arclund, ngài là chuyên gia ở phương diện này, ta mong ngài có thể cho ta vài ý kiến.”

“Ta cho rằng cần thêm nhiều người, phạm vi tòa nhà quá lớn, số người trước mắt thật sự không đủ, đồ dùng cũng cần tăng thêm.”

“Được, người và đồ dùng ngài hãy phụ trách, tài chính không là vấn đề, chỉ cần có thể đảm bảo tiểu thư được an toàn, tốn nhiều tiền hơn nữa đều đáng giá.”

“Không thành vấn đề, ta sẽ làm mọi thứ tốt nhất. Mặt khác, ta đề nghị nên lấy danh nghĩa của gia tộc Phantomhive liên hệ với Scotland Yard.”

“Scotland Yard?” Mey-Rin có chút do dự.

Arclund khuyên nhủ: “Ta biết quan hệ giữa gia tộc Phantomhive và Scotland Yard không tốt lắm, bắt quá thời gian này, chỉ cần phòng thủ rất dễ bị động, chúng ta phải biết rõ thân phận và mục đích của những người đó, cần lực lượng của Scotland.”

Mey-Rin suy nghĩ một lát, đáp: “Ta biết rồi, ta sẽ gọi điện thoại.”

“Được.” Arclund dừng một chút, hỏi. “Về việc này, người không tính nói cho tiểu thư sao? Tiểu thư của chúng ta chỉ sợ còn kiên cường hơn so với tưởng tượng của chúng ta.”

Hắn nghĩ đến phản ứng của Tia khi vào nhà tạm lánh, trấn định không mù quáng.

“Chuyện đó không thể nghi ngờ, trong thân thể tiểu thư là dòng máu của gia tộc Phantomhive, người của gia tộc này luôn kiên cường hơn so với người khác.” Mey-Rin kiêu ngạo nói. “Ngài Arclund, ta hiểu ý của ngài, ta sẽ nói với tiểu thư ở thời điểm thích hợp.”

“Được rồi. Không còn việc gì thì ta đi đây.”

“Chuyện an toàn hoàn toàn nhờ người, ta không hy vọng chuyện bi thảm như vậy lại xảy ra.” Mey-Rin nói.

Arclund nghiêm mặt, dùng sức gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cuộc chiến quân gia

Editor: Ngọc Nguyệt

Tia vừa vào phòng ngủ, liền không để ý hình tượng, gục xuống giường, lớn tiếng oán giận nói: “Mệt chết ta! Ta hận tiếng Latin!”

Chương trình học bị gián đoạn một thời gian cuối cùng cũng tiếp tục. Đối với Tia, mấy môn công khóa không thành vấn đề, chỉ có hai môn ngôn ngữ, cũng không có phương pháp học tập. Thiên phú ngôn ngữ của nàng cũng chỉ bình thường, giáo sư dạy tiếng Latin lại rất nghiêm khắc, hận không thể đem hết toàn bộ chương trình học nhét vào đầu nàng, hai giờ học làm cho nàng cảm thấy tế bào não của bản thân đã bị mưu sát hơn một nửa.

Khó có khi Tia có biểu hiện trẻ con, Souren cười, lập tức lại có chút lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu ngài mệt mỏi như vậy, vậy nghỉ ngơi vài ngày đi.”

Tia ngồi xuống, khoát tay: “Không cần, ta chỉ oán giận một chút mà thôi, đi học cũng là một loại lạc thú.”

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Mey-Rin đẩy cửa bước vào, thi lễ với Tia.

“Có chuyện sao?”

“Vâng, về chuyện tân quản gia. Công ty đề cử vài người, nhưng người được chọn vẫn là do ngài quyết định.”

“Đưa ta xem.”

Tia lấy văn kiện từ Mey-Rin, đặt ở trên giường xem. Thông tin mỗi người được đề cử đều rất tỉ mỉ, xác thực, có bản lý lịch tường tận. Đương nhiên về điểm cảnh đẹp ý vui, vài người này cũng không hơn Sebastian, nhưng cũng không khiến nàng mất hứng thú.

“Mey-Rin, chọn người nào thì người quyết định là được, ta chỉ có một yêu cầu, nhanh chóng tìm quý phù nhân.” Nàng gấp lại văn kiện.

Mey-Rin nghĩ nghĩ, nói: “Vây chỉ có thể là ngài Djar Vince, vài vị nhiệm kỳ đều chưa tới.”

“Đi, gọi hắn.”

“Tôi gọi đến công ty, mời hắn chiều nay đến đây để tiểu thư gặp. Như vậy được chứ?”

“Như vậy tốt rồi.”

“Còn có, ngài muốn dùng bữa trưa lúc nào?”

Tia quay sang hỏi Souren: “Buổi chiều có khóa học gì?”

“Là khóa học cưỡi ngựa, tiểu thư.”

Tia hai mắt sáng ngời: “Vây dùng bữa sớm một chút đi. Sau bữa trưa ta muốn nghỉ ngơi một lát, buổi chiều có sức học.”

“Vâng, tôi đi nói phòng bếp chuẩn bị.”

Sau khi nghỉ trưa, Tia thay bộ quần áo để cưỡi ngựa, đi đến chuồng ngựa không xa.

Gia tộc Phantomhive không chỉ có đầy đủ chuồng và đường chuyên dùng cho huấn luyện, còn có loại ngựa quý hiếm, trong đó nhiều tuổi nhất là tiểu mã tên Verney mà Tia hay ngồi. Toàn thân bộ lông màu nâu, chỉ có bốn vó và tai là màu trắng. Tiểu mã là do nàng cố ý mua khi bắt đầu học cưỡi ngựa, theo cách nói của Mey-Rin, đó là “Chỉ có loại ngựa có huyết thống cao quý như vậy, mới xứng với tiểu thư của gia tộc Phantomhive.”

Giáo sư dạy cưỡi ngựa là lão sư Mary Dorothy hơn ba mươi tuổi, tóc hồng, làn da hơi đen, một thân kỳ mã quanh thân hình cân xứng, tư thế oai hùng hiên ngang, khiến Tia rất hâm mộ. Mary Dorothy từng tham gia vận hội cưỡi ngựa, làm người dạy cưỡi ngựa cho một vị tiểu thư quý tộc thật không lãng phí. Nàng bị hấp dẫn tới đây trừ chuyện lương cao còn có nhiều loài ngựa quý.

Tiểu mã Verney có vài phần quen thuộc với Tia, sau khi đi cùng nàng mấy vòng, hảo cảm lập tức bay lên. Sau khi thành lập quan hệ giữa người và ngựa, Mary Dorothy bắt đầu chỉ đạo một ít động tác cơ bản cho nàng.

Khi Tia đang học khóa cưỡi ngựa rất thuận lợi, cùng lúc đó có một chiếc ô tô màu đen chạy ở ngoại ô Luân Đôn, đi đến lâu đài Phantomhive.

Buổi chiều, Djar Vince đến công ty tìm người, hắn không thể tin vào tai của mình. Khi đó hắn còn đang không vui khi mình thất nghiệp. Chủ nhân cũ của hắn đầu tư thất bại mà phá sản, hắn là bậc địch. Tuy rằng không phải lỗi của hắn nhưng hắn vẫn cảm thấy suy sụp thất bại. Đúng lúc này hắn biết được gia tộc Phantomhive có ý mời hắn làm quản gia.

Gia tộc Phantomhive, là gia tộc có huyết thống quý tộc. Có thể làm quản gia, không nghi ngờ là chức nghiệp lớn nhất kiếp này của hắn, vô cùng vinh quang. Hắn bắt đầu cảm thấy có chủ phá sản cũng không phải là chuyện không tốt.

Djar Vince cố gắng khắc chế tâm tình hưng phấn của chính mình, suy nghĩ khi gặp nữ bá tước Phantomhive nên ứng đối thế nào, để đối phương có ấn tượng sâu với mình. Đột nhiên, một bóng đen từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước ô tô, ép thân xe chấn động mạnh. Sau đó hắn nhìn thấy một đôi mắt đỏ đậm chỉ có ở ác ma.

Djar Vince hoảng sợ hết, tay nắm vô lăng vô thức quay đi, ô tô mất không chế lao xuống quốc lộ.

Sebastian nhìn ô tô đã có khói trắng, khoe miệng lộ ra tươi cười vừa lòng.

“Tuy rằng hơi thô lỗ nhưng cạnh tranh là chuyện tàn khốc như vậy.”

Sau đó bóng dáng của hắn như bị gió thổi biến mất.

Sau hai khóa cưỡi ngựa, Tia đã có thể cưỡi ngựa chạy chậm. Đối với người đầu tiên cưỡi ngựa như nàng mà nói, kết quả này khiến cho nàng rất vừa lòng và vui vẻ.

Nàng thay quần áo, ngồi trong hoa viên thưởng thức trà chiều, nói chuyện phiếm với Wendy.

Wendy là nữ bộc đầu tiên nàng nhìn thấy sau khi tỉnh lại ở thế giới này. Nàng là một cô nhi, được gia tộc Phantomhive giúp đỡ cuộc sống và chuyện giáo dục, làm một nữ bộc. Mey-Rin khuyên can vài lần không được, đành phải để nàng bên người, phòng ngừa tính trẻ con là gây họa. Tuy nàng gần tuổi Tia nhưng quan niệm chủ tớ của gia tộc Phantomhive nên hai người cũng không thân thiết.

Trò chuyện, bỗng nhiên Tia nhớ tới trước bữa trưa, Mey-Rin nhắc tới quần gia được đề cử sẽ đến vào buổi chiều, nhân tiện nói. “Wendy, người thay ta hỏi Mey-Rin, lúc nào quần gia của chúng ta thì đến?”

“Tiểu thư, chúng ta cần có quần gia sao?” Wendy không nhiệt tình nói.

“Đúng vậy, người không biết là một mình Mey-Rin làm rất vất vả sao?”

“Cũng đúng, nhưng ngài Herbert thật sự đáng thương!”

Tia vốn muốn hỏi vì sao ‘ngài Herbert thật sự đáng thương’, nhưng Wendy đã vội vàng đi tìm Mey-Rin, nàng đành phải từ bỏ.

Thời gian Wendy đi rất lâu, nàng ngồi chờ đến khi đã có chút không kiên nhẫn, mới thấy Mey-Rin đi tới.

“Tiểu thư, vừa rời bệnh viện phụ cận gọi điện thoại tới.”

Tia lấp bắp kinh hãi. “Cái gì?”

“Là ngài Djar Vince đến nhận lời, trên đường tới đây đã xảy ra tai nạn.”

“Trời ạ! Hắn có sao không?”

“Tình mạng không còn nguy hiểm, nhưng một chân hắn bị chặt đứt, não bị chấn động nhỏ, phải nằm tĩnh dưỡng trên giường, sợ là không thể đến nhận chức quần gia trong thời gian ngắn.” Mey-Rin cứng nhắc nói.

Tia thở dài. “Thật bất hạnh, nhưng không còn cách nào khác. Người cho người đến bệnh viện thăm đi.”

“Vâng tiểu thư. Vậy còn quần gia mới?”

“Chỉ có thể chọn lại. Người nói cho bọn họ, chỉ cần có người đến, chúng ta có thể trả tiền.”

“Ta hiểu, ta đi làm ngay.”

Sau khi Mey-Rin rời đi, Tia nhìn rừng cây rậm rạp xa xa, nói nhỏ: “Chỉ là ngoài ý muốn, sao ta lại có dự cảm không tốt?”

Không may hai ngày sau dự cảm không tốt của nàng ứng nghiệm.

“Người nói một vị khác được chúng ta chọn làm quần gia, không rõ lý do ở dưới sông Thames suốt một đêm, bị viêm phổi nghiêm trọng, ta nói vậy đúng chứ?”

Tia cố gắng bình tĩnh nhưng ngữ điệu không ngừng lên cao đã tiết lộ cảm xúc thật sự của nàng.

“Vâng, đúng vậy tiểu thư.” Souren lấp bắp trả lời.

Tia nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tốt lắm, rất tốt!”

“Ngài không sao chứ?” Nữ bộc quan sát vẻ mặt của nàng, cẩn thận hỏi.

Tia bình tĩnh trở lại, miễn cưỡng cười.

“Ta không sao, người lui xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng ngủ ngon, tiểu thư. Nếu có việc gì cứ gọi ta.”

Souren nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Tia lẳng lặng ngồi trước gương trang điểm suy nghĩ. Trong phòng chỉ còn tiếng của đồng hồ. Bỗng nhiên nàng nhận ra điều gì, ngẩng đầu nhìn về một góc.

“Ngài Sebastian?”

“Cảm giác của ngài thật sự sâu sắc.”

Thân ảnh của Sebastian từ bóng ma hiện ra, một tay phủ ngực, hai mắt đỏ đậm hơi nheo lại, như mang theo ý cười.

“Hành động của ngài thật sự làm cho người ta kinh ngạc. Ngài đã gặp hai vị quân gia được đề cử của ta.” Tia mặt không chút thay đổi nói.

“Không sai, đã có một cuộc gặp mặt nho nhỏ.”

“Có phải bọn họ 'tai nạn xe cộ ngoài ý muốn' và 'bất hạnh rơi xuống nước' có liên quan đến ngài? Hay là ngay cả 'việc nhỏ' đó ngài cũng phủ nhận?”

“Kỳ thật chỉ là nhìn thoáng qua, đẩy nhẹ, không ngờ tạo ra kết quả như vậy.” Sebastian cực kỳ vô tội trả lời.

Tia tức giận đến học máu. Người là một ác ma, dùng loại thủ đoạn này ngáng chân nhân loại tìm bát com, không biết xấu hổ!

Nàng về mặt giả dối tươi cười, hỏi: “Ta thật sự rất ngạc nhiên, chỉ là một chức quân gia, đáng giá để ngài làm vậy sao?”

Sebastian nhẹ nhàng xoa ngón tay. “Không không, ngài nói sai rồi. Ta làm tất cả là vì muốn chứng minh cho ngài thấy quyết định của ngài không chính xác, những người này không đủ năng lực đảm nhiệm chức quân gia của gia tộc Phantomhive.”

“Nói như vậy là ta phải cảm tạ ngài sao?”

“Không cần đâu, ta rất thích công hiến sức lực vì ngài, đương nhiên sau khi ký kết khế ước, ta sẽ còn làm nhiều điều cho ngài nữa.”

Tia đau đầu xoa xoa thái dương. Sebastian này thật đúng là bám riết không tha. Khi nàng đang suy nghĩ nên làm thế nào để ứng phó, Sebastian đột nhiên lác mình lui vào bóng đêm, đồng thời trên cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Nhìn người đẩy cửa vào là Mey-Rin, Tia có chút giật mình. Mey-Rin là người nghiêm khắc tuân thủ lễ nghi, sẽ không quấy rầy nàng.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Thật có lỗi, có chuyện quan trọng phải thương lượng với ngài, không thể không quấy rầy ngài nghỉ ngơi.”

“Không sao, chuyện gì?”

“Về chuyện chọn quân gia có chuyện ngoài ý muốn, ngài đã nghe từ Souren rồi chứ?”

“Đúng vậy, nàng vừa nói cho ta biết.”

Mey-Rin nghiêm túc nói: “Về chuyện này ngài thấy thế nào?”

“Thấy thế nào? Có chút kỳ quái. Một lần có thể quên đi, nhưng liên tiếp xảy ra.... Quả thực giống như có người cố ý đối nghịch với gia tộc Phantomhive.”

Tia nói xong, cố ý liếc mắt về vị trí Sebastian vừa xuất hiện. Sau đó ánh mắt nàng quay lại trên người Mey-Rin, thấy nàng ta vẻ mặt vui mừng nhìn nàng.

“Ngài có thể nghĩ như vậy thật sự là đã trưởng thành.”

Tia có chút mờ mịt. “Mey-Rin, người....”

“Ta cũng cho rằng, chuyện cả hai người được đề cử gặp chuyện 'ngoài ý muốn' là có người cố ý!”

Tia kinh ngạc mở to mắt. Sao Mey-Rin nói như vậy? Chẳng lẽ.....chẳng lẽ nàng biết chuyện về Sebastian?

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tiền căn hậu quả

Trong lòng Tia kinh hãi, trên mặt lộ ra vài phần dị sắc, nhưng phản ứng của nàng, Mey-Rin đã đoán trước.

“Đột nhiên ngài mất trí nhớ cũng có thể liên quan tới việc này.”

Mey-Rin ngại chưa đủ, lại tung thêm một quả bom.

Tia có chút choáng váng. So sánh mà nói, cảm giác của nàng như chém giết nửa ngày, đột nhiên phát hiện người bên cạnh nàng khinh thường nhất lại là boss cuối cùng.

“Đã giải thích trước, ta phải cầu xin ngài tha thứ ta đã nói dối ngài. Quân gia đòi trước, ngài Herbert không phải vì chuyện riêng mà rời công việc, thực ra... thật bất hạnh, hắn đã không còn trên nhân thế.”

Mặc kệ Tia có ý nghĩ gì, nàng đều không tỏ vẻ, chỉ lẳng lặng chờ Mey-Rin nói tiếp.

“Ngày đó, cũng chính là trước một ngày ngài mất trí nhớ, ngài Herbert cùng ngài vào thành, trên đường trở về bị trọng thương, đã bỏ mình. Cha mẹ ngài... bá tước và phu nhân...khi còn tại thế, hắn đã là quân gia, cảm tình với ngài rất tốt, đặc biệt sau khi bá tước và phu nhân qua đời, ngài ý lại hắn. Ngài Herbert ở trước mặt ngài bị thương bỏ mình có thể đã khiến ngài bị chấn thương tâm lý, có thể là nguyên nhân mất trí nhớ.”

Tia nhẹ nhàng thở ra. Nghi vấn lớn nhất trước mắt đã được giải thích. Đột nhiên nàng nghĩ đến một chuyện khác.

“Hôm trước có chuyện học sinh lạc đường xâm nhập lâu đài, chẳng lẽ...”

“Vâng, thực ra là một đám người không rõ thân phận tiến vào lâu đài, may mắn đúng lúc bị cảnh vệ phát hiện ngăn cản, những người đó có thể là những người đã tập kích ngài ở quốc lộ. Chúng ta lo lắng sẽ kinh hách đến ngài, mới che giấu ngài.”

“Quả nhiên. Lúc ấy ta cảm thấy rất kỳ quái.” Tia tựa tiểu phi tiểu. “Ta rất ngạc nhiên, vì sao người đột nhiên thay đổi chủ ý, nói hết tất cả?”

“Đội trưởng Arclund khuyên ta, cùng với cái nhìn mới của ta với ngài.” Mey-Rin thẳng thắn trả lời.

“Humm?”

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng, chúng ta đều cho rằng ngài đã đủ kiên cường để biết việc này.”

Tia lại nghĩ đến một vấn đề khác. “Nghe vậy tức là so với trước kia ta đã thay đổi không ít. Với sự chuyển biến như vậy, chẳng lẽ các người không cảm thấy kỳ quái?”

Mey-Rin trịnh trọng nói: “Không kỳ quái, bởi vì trong thân thể ngài có dòng máu của gia tộc Phantomhive đang chảy. Đối với người thường, khi đột nhiên xảy ra biến cố lớn, có người sẽ bị đánh bại, từ đó về sau không gượng dậy nổi, nhưng những người khác có thể có thêm dũng khí và sức mạnh, như phượng hoàng tái sinh trong truyền thuyết phương Đông. Ông cố của ngài Ciel Phantomhive như thế, ngài cũng như thế.”

Xem ra vận khí của nàng thật tốt, không nên lại lo lắng có người hoài nghi nàng không phải nữ bá tước Phantomhive thật sự, đưa nàng thiếu sống. Tia thầm nghĩ may mắn.

“Cảm ơn người đã khích lệ, Mey-Rin, trở về chính sự. Người biết thân phận của người đã tập kích ta không?”

“Thật xin lỗi, tiểu thư, chúng ta đã toàn lực điều tra nhưng thu thập được rất ít thông tin. Căn cứ vào cái nhìn của đội trưởng Arclund, người tập kích ngài chưa từng trải qua huấn luyện, sử dụng vũ khí cũng bình thường, có thể là xã hội đen.”

Tia nhăn mi: “Xã hội đen?”

“Vâng.”

“Gia tộc ta có quan hệ gì với xã hội đen?”

“Hoàn toàn không có quan hệ, chúng ta cũng không biết sao bọn họ lại tập kích ngài.”

Không, chắc chắn có liên quan, nếu không sẽ không vô duyên vô cớ tập kích nàng. Tia nhu nhu thái dương.

“Mey-Rin, ta cần tư liệu về thành viên gia tộc, còn bên công ty, nhanh chóng đưa ta.”

“Buổi chiều ngài mai ngài có thể xem.”

Tia suy nghĩ còn có khả năng gì. Chuyện này đã liên qua đến gia tộc, đáng tiếc Mey-Rin đã đảm nhiệm chức bộc dịch thật lâu, mà quân gia, chỉ sợ không được.

“Tạm thời còn gì nữa không. Bất quá xã hội đen, có thể mua chút tình báo.”

“Ta sẽ chuyển lời cho đội trưởng Arclund. Mặt khác, về chuyện quân gia mới?”

“Người cho rằng hai 'sự cố' cũng là bọn họ gây ra?”

“Vâng, tiểu thư, tuy ta không rõ ý đồ của bọn họ nhưng chắc là có dụng ý đặc biệt.”

Tia bắt đầu đi. Bất quá nếu không có 'hung phạm' chính miệng thừa nhận, vậy suy đoán cũng hợp lý.

“Được rồi, chuyện quán gia để sang một bên, chờ chuyện này qua đã nói sau. Trong khoảng thời gian này ta sẽ không ra ngoài ngoài người dẫn người hầu không có việc gấp, tận lực không đi khỏi lâu dài.”

“Về chuyện ngài tiếp tục ở lâu dài trong lúc này, thứ cho ta không thể tán thành. Đội trưởng Arclund và ta cũng suy nghĩ cho an toàn của ngài, ngài nên tạm lánh ở biệt thành.”

“Cảm ơn ý tốt của các người, nhưng ta từ chối. Đối phương biết rõ nơi này là phủ của bá tước còn cố ý tấn công, chứng tỏ bọn họ không phải người bình thường, cho dù trốn trong thành cũng không khiến họ thay đổi chủ ý. Huống chi ta cũng không làm gì, sao phải tránh đi!”

Tia nghĩ đến mình bị bắt xuyên đến thế giới này, bị bắt gặp nhiều chuyện như vậy, tính tình phát tác.”

Mey-Rin trầm mặc một lát, nói: “Thật có lỗi khi đề nghị ngài chuyện này, đây là do chúng ta thất trách và vô năng.”

“Không sao. Còn chuyện gì nữa không?”

“Không còn, ngài nghỉ ngơi đi.”

“Cảm ơn người, Mey-Rin, ngủ ngon.”

Khi phòng ngủ chỉ còn mỗi Tia, nàng thở dài, đồng thời không khỏi hoài nghi. Nơi này không phải là thế giới tràn ngập tình cảm cảm kị ái muội sao? Vì sao nàng còn chưa gặp được một mỹ thiếu niên mà đã gặp phải chuyện này rồi? Nàng biết luyện ái là nguy hiểm nhưng khi nào xem người khác luyện ái cũng thành chuyện nguy hiểm rồi?

Hôm sau, Tia hoàn thành chương trình học buổi sáng, trở lại thư phòng của mình, đã thấy Mey-Rin đưa tới tư liệu. Nhìn văn kiện cao nửa người, nàng biết Mey-Rin chuẩn bị xuất sắc chỉ thị của nàng. Trời mới biết phải mất bao nhiêu thời gian xem hết đống đó! Nàng cảm thấy nàng cần một người, hoặc là...được rồi, một vị như Sebastian có thể làm quan gia. Nhưng nghĩ đến cam kết có được một vị quan gia lại phải trả giá đại giới, nàng phát hiện kỳ thật tư liệu cũng không nhiều như vậy.

Sau một thời gian, nàng thành thật đọc văn kiện, cũng biết một ít cái gọi là văn kiện bí mật của gia tộc, nhưng không có tin tức giúp tình trạng trước mắt.

Địch nhân, mặc kệ là ai, đều không có hành động mới. Một ngày sóng yên biển lặng trôi qua, khiến cho người ta sinh ra cảm giác suy đoán chỉ do yy. Sau đó, một ngày nào, đó, đã có chuyện xảy ra.

Tia vừa rời giường, còn chưa kịp thay quần áo đã thấy Mey-Rin đi vào phòng ngủ, sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt có chút kinh hoàng.

“Mey-Rin, có chuyện gì sao?”

Mey-Rin thấp giọng trả lời, giọng của nàng rất thấp, còn rất nhanh, đến nỗi Tia cũng không nghe rõ nàng nói gì.

“Người nói gì?”

“Hannah, tiểu thư, Hannah đã chết!”

Arclund đứng ngoài hành lang trước thư phòng, đang hỏi một nữ bộc, lại thấy Tia đi đến bên này, hơi sững sốt, vội vàng tiến lên cản lại.

“Tiểu thư, nơi này không phải nơi người nên đến.” Vừa nói vừa không đồng ý nhìn Mey-Rin đi phía sau Tia.

“Xin lỗi nhưng ta nghĩ đã xảy ra chuyện này, ít nhất ta cũng nên đến xem.” Tia trả lời, không kiên nhẫn đi phía trước.

“Được rồi, bắt quá ngài ở lại bên ngoài, tình hình này không thích hợp để người đến xem.”

“Ta hiểu. Là ai phát hiện thi thể?”

“Tiểu thư, là ta.”

Nữ bộc vừa nói chuyện với Arclund tiến lên, hơi câu nệ. Mắt nàng hồng hồng, hiển nhiên vừa khóc, nhưng nói chung, biểu hiện của nàng cũng coi như trấn định.

“Người tên gì?” Tia ôn nhu hỏi.

“Ta tên Helen, tiểu thư.”

“Được, Helen, nói cho ta biết người phát hiện thi thể như thế nào?”

“Ta phụ trách dọn dẹp thư phòng, buổi sáng hôm nay ta đến quét thư phòng, vừa vào cửa liền thấy Hannah nằm trên sàn cách cửa không xa, nàng...trên đầu nàng có máu...”

Helen nhớ tới tình cảnh lúc đó, sắc mặt tái nhợt vài phần.

“Sau đó?”

“Ta sợ hãi, ngay cả dừng khí đi qua nhìn cũng không có, trực tiếp chạy ra tìm Mey-Rin.” Helen xấu hổ nói.

“Đội trưởng Arclund, người còn có chuyện muốn hỏi Helen?”

“Tạm thời không có.”

Tia nói: “VẬY Helen, người đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Bất quá tốt nhất là ở trong phòng, phòng khi chúng ta cần có thể tìm người. Người có thể gọi người cùng, nhưng nhớ đừng nhiều lời với người khác.”

“Ta hiểu, cảm ơn tiểu thư.”

Helen cảm kích nhìn Tia, sau đó vội vàng rời đi nơi khiến cho nàng sợ hãi này.

“Ngài Arclund, người đã xem qua thi thể, có thể nói cho ta biết Hannah chết thể nào không?”

“Xin lỗi tiểu thư, nhưng ta không phải chuyên gia trên phương diện này.”

“Ta biết, ta chỉ cần một cái nhìn đại khái.”

“Được rồi. Căn cứ những gì ta quan sát, ta cho rằng nàng bị người khác dùng vật cứng đánh vào đầu từ đằng sau rồi chết.”

“Có thể là ngoài ý muốn không?”

Arlund lắc đầu, khẳng định: “Không. Không thể ném một thứ gì đó khoảng cách xa như vậy, trúng gáy người.”

Tia trầm mặc trong chốc lát mới mở miệng: “Mey-Rin, đi gọi điện thoại báo cảnh sát đi. Còn có, nói giáo viên hôm nay chương trình học tạm dừng.”

Mey-Rin biểu tình tối tăm, hiển nhiên chuyện xảy ra cũng đã kích không nhỏ với nàng. Nàng yên lặng hành lễ rồi làm chuyện được Tia phân phó.

Arlund nhìn bóng dáng Mey-Rin biến mất sau chỗ rẽ hành lang, ho nhẹ một tiếng để Tia chú ý.

“Tiểu thư, có chuyện này ta nghĩ nên nói cho ngài biết trước.”

Tia nghi hoặc nhìn hắn.

“Sau khi nữ bộc Mey-Rin nói cho ta biết, ta lập tức cho người tìm hiểu người theo dõi hôm qua. Ta có thể thề, ban đêm hôm qua, không có ngoại nhân nào có thể đi vào đây mà không bị chúng ta phát hiện.”

Tia kinh ngạc nhìn vẻ mặt kiên nghị của Arclund, đột nhiên hiểu được hàm nghĩa trong lời của hắn-nếu không có ngoại nhân xông vào, vậy hung thủ giết chết Hannah là người trong lâu đài!

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cảnh sát tới...

Editor: Ngọc Nguyệt

Huân tước Kacht đi xuống xe cảnh sát, neho mắt nhìn kiến trúc rộng rãi trước mặt. Lâu đài từ xưa mà bảo tồn hoàn hảo ở Anh quốc như vậy chỉ sợ cũng chỉ có vài tòa, khiến cho hắn không khỏi có chút hâm mộ, nhưng nghĩ đến hàng năm tòa nhà này phải chi trả cho phí dụng, không khỏi lắc đầu nghĩ ý tưởng không thực tế.

Một người đàn ông từ trong lâu đài đi ra, hắn ba, bốn mươi tuổi, khuôn mặt gầy, mũi ưng khiến người chú ý.

“Chào buổi sáng, trưởng quan.” Người đàn ông mở miệng nói.

Hắn là người từ Scotland Yard, Leopold, diện mạo và phong cách công tác, bị người tặng cho cái danh hiệu 'Chó săn'.

“Tình huống bên trong thế nào?” Kacht hỏi.

“Công việc hiện trường đã triển khai, còn chưa tra hỏi người liên quan.” Leopold đơn giản giới thiệu tình huống.

Kacht gật đầu: “Trước tiên, để cho chúng ta gặp chủ nhân nơi này!”

Hai người cùng nhau đi vào đại sảnh, một người phụ nữ trung niên khuôn mặt nghiêm cầm nghênh đón bọn họ.

“Ngài là tước sĩ Kacht? Ta là Mey-Rin, mấy ngày trước đã nói chuyện điện thoại với ngài.”

“Ừ, ta còn nhớ rõ giọng nói của ngươi.” Kacht khô khan đáp. Hiển nhiên cuộc trò chuyện lần đó cũng không làm người ta vui vẻ.

“Mời hai vị đi theo ta, tiểu thư đang ở phòng khác chờ hai người.”

Mey-Rin mặt không chút thay đổi nói một câu, xoay người đi trước dẫn đường.

Kacht âm thầm thở ra, ban đầu hắn còn lo nên mở miệng thế nào để gặp chủ nhân. Gia nhân gia tộc Phantomhive đều ru rú trong nhà, nữ bá tước lại vì không khỏe, dường như chưa bao giờ lộ mặt trước công chúng, có thể nói là thần bí.

Hai người đi theo Mey-Rin đi xuống phòng khác, một cô gái tao nhã ngồi trên sofa dài. Nàng mặc váy liền áo, tóc đen rủ trên vai. Ngũ quan tinh xảo, tròng mắt lục sắc, làn da tuyết trắng, bên môi mang theo ý cười ôn nhu, hơn nữa quanh người tản ra khí chất yên tĩnh, khiến cho người ta có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Đồn đãi người trong gia tộc Phantomhive đều có vẻ ngoài cực kỳ xuất sắc, thấy cảnh này, thật ra không ngoa.

“Buổi sáng tốt lành, bá tước tiểu thư.”

“Chào buổi sáng, tước sĩ Kacht. Mời ngồi.”

Tia hạ thấp người, làm động tác mời ngồi.

Hai bên hàn huyên đơn giản, sau đó Kacht nói đến chuyện chính.

“Đối với thảm kịch xảy ra, ta cảm thấy rất tiếc nuối.”

“Hannah đã làm việc ở đây nhiều năm, ta hy vọng các ngươi có thể mau chóng tra ra hung thủ đã sát hại nàng.” Tia thấp giọng nói.

“Đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Leopold là cảnh sát ưu tú nhất Scotland Yard, được gọi là Leopold tham dài, có hẳn phụ trách phá án và bắt giam, ta tin rất nhanh hung thủ sẽ bị bắt.”

Tia nghe vậy nhìn sáng Leopold, khẩn thiết nói: “Ta cũng tin chuyện này, tất cả nhờ ngài.”

Leopold gật đầu: “Ta sẽ cố hết sức, bất quá vẫn cần ngài phối hợp.”

“Chắc chắn rồi, vô luận các ngươi cần gì, đều có thể nói với nữ hầu Mey-Rin của ta, ta cũng sẽ phân phó những người hầu toàn lực phối hợp.”

Leopold lộ ra biểu tình vừa lòng.

“Mặt khác, ta có thỉnh cầu nho nhỏ. Khi các ngươi hỏi tương quan nhân sĩ, cho phép ta tham gia được không?”

Leopold còn chưa kịp trả lời, tước sĩ Kacht đã bất mãn nói: “Chuyện này không hợp quy củ, hơn nữa đó không phải chuyện một vị bá tước tiểu thư như ngài nên làm, hay là ngài không tin năng lực của chúng ta?”

Tia trấn an cười. “Đương nhiên không phải, là ta thất lễ, xin lỗi.”

Kacht gật đầu tỏ vẻ nhận lời giải thích của nàng, thả lỏng thân thể dựa vào ghế.

Leopold hỏi tình huống của nữ bộc bị hại, Mey-Rin trả lời. Hắn nhìn bản viết, nhìn Tia.

“Đại khái đã xác định thời gian người bị hại tử vong, là ba giờ rạng sáng hôm nay, tiểu thư Phantomhive, ngài biết vì sao nàng tới thư phòng vào giờ này không?”

Tia cảm thấy một chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn đáp: “Ta không biết.”

“Người chết mặc quần áo chỉnh tề, cũng không có dấu hiệu biểu hiện bị người khác hiếp bức. Vậy vì sao nửa đêm nàng lại đến thư phòng? Nếu là gặp tình nhân, ta tin trong lâu đài còn có nơi ẩn nấp tốt hơn thư phòng. Hiển nhiên, trong thư phòng có thứ hấp dẫn nàng.”

Tia đã lĩnh hội hết ngụ ý của hắn, rũ mi mắt, che giấu tia âm hiểm chột lóc trong mắt.

“Ta đã nói qua, Hannah đã làm việc cho gia tộc Phantomhive nhiều năm, không nên hoài nghi sự trung thành của nàng.”

“Tiểu thư tôn kính, ngài còn chưa trả lời câu hỏi của ta, rốt cuộc trong thư phòng có vật phẩm nào có giá trị?” Leopold không chịu buông tha vấn đề này, truy vấn.

Thái độ ép buộc người ta khiến cho Mey-Rin luôn nghiêm túc không khỏi tức giận. Kacht nhàn nhã ngồi một bên, đối với hành vi thất lễ ép hỏi một tiểu thư quý tộc trẻ tuổi của cấp dưới, hẳn chẳng những không ngăn cản, thậm chí còn có chút vẻ ý tứ.

Tia mỉm cười, trong mắt lại hình như có ý trào phúng.

“Không có. Cha ta lúc còn tại thế rất ít khi sử dụng thư phòng, bên trong cũng không có gì có giá trị.”

Kỳ thật nàng cũng từng nghĩ tới vấn đề này, sau khi hỏi Mey-Rin mới biết được có một văn kiện bí mật và châu báu trong tủ sắt.

Đáng tiếc nàng nói vậy, không có nghĩ là người khác sẽ tin tưởng.

“Xem ra thời gian dài như vậy mà truyền thống gia tộc Phantomhive vẫn không thay đổi. Nhưng ngài đừng quên, thời đại bất đồng, chuyện điều tra mưu sát hoàn toàn là công việc của cảnh sát!”

Tia không biết vì sao đột nhiên Kacht nói như vậy, chỉ có thể trả lời theo hần: “Đương nhiên, chuyện này ta chưa từng hoài nghi.”

Nàng đồng ý cũng không làm Kacht vừa lòng, hần làm thủ thế 'tạm thời như thế', dựa vào lưng ghế.

Leopold hỏi vấn đề bảo vệ lâu đài, Tia và Mey-Rin cũng không rõ ràng, đành phải phân phó nữ bộc mời Arclund. Thấy Arclund, trong mắt Leopold hiện lên tia sáng không dễ phát hiện.

Ardlund giới thiệu một chút về công việc cảnh vệ, Leopold yêu cầu, dẫn hần ra ngoài xem xét. Kacht nói vài câu không mặn không nhạt, cũng lấy lý do bận rộn cáo từ.

Sau khi hần rời đi, Tia nói với Mey-Rin: “Ta không biết có phải ảo giác của ta hay không, dường như tước sĩ Kacht có chút bất mãn với ta.”

“Ngài không cần để ý, ta tin không phải do ngài, thực ra, từ lúc ông cố của ngài, người ở Scotland Yard đã có cảm xúc mâu thuẫn với gia tộc Phantomhive.” Mey-Rin trả lời.

“Lần đầu tiên ta nghe nói, ông cố đã làm gì khiến cho người ta oán hận đến giờ?” Tia cảm thấy hứng thú hỏi.

“Xin lỗi, cụ thể những chuyện trước kia, ta cũng không rõ, dù sao đó cũng là chuyện rất nhiều năm về trước.”

Tia tiếc nuối gật đầu. Truyện 'Hắc quản gia', thời đại nhân vật chính Ciel, nàng không thể không để ý.

Mãi cho đến khi chạng vạng, cảnh sát mới báo cáo. Hung khí sát hại Hannah là một thanh đồng, nguyên bản là trang sức trong thư phòng, mặt ngoài bị người chà lau, không phân biệt được vân tay.

Theo vị trí miệng vết thương trên thi thể, Hannah đi hướng cửa thư phòng bị hung thủ đánh trúng gáy từ phía sau, tử vong. Bởi vậy có thể thấy được, Hannah biết hung thủ. Thư phòng có dấu vết bị lục lọi, nhưng không mất thứ gì.

Cảnh sát hỏi người hầu trong lâu đài, không ai nhìn thấy người khả nghi hay tiếng động không bình thường. Lý do Hannah đi đến thư phòng lúc đêm khuya, cũng không có người nào biết, bao gồm cả nữ hầu có quan hệ tốt với Hannah. Hannah có một người yêu, ở thôn trang phụ cận. Sau hỏi người nọ, cũng loại bỏ khả năng xuất hiện ban đêm.

Sự kiện mưu sát đã mang đến bóng ma bao phủ tòa thành Phantomhive, Tia đã khôi phục bình thường, nghỉ ngơi. Là người đứng đầu, trước hết nàng phải trấn định, trấn an nhóm bộc dịch kinh hoàng.

....Cho dù như vậy, sự trấn định đó cũng chỉ ở ngoài mặt.

Tâm lý Tia thừa nhận, gặp chuyện như vậy vẫn bối rối bất an, thậm chí là khổ sở khiếp sợ. Cứ cho là nàng đã hết sức che dấu cảm xúc, đi học cũng thất thần. Giáo sư xuất thân từ Oxford, dạy tiếng Latin khó có khi biểu hiện ra vẻ khoan dung.

Tia cũng ý thức được điểm này, cố gắng tiếp thu, đem lực chú ý tập trung chuyện trước mặt. Khi nàng vất vả có được một ít tiến triển, không biết chỗ nào truyền đến một tiếng nổ.

“Tiếng gì vậy?” Nàng phản xạ có điều kiện đứng lên hỏi.

Trên mặt giáo sư lộ ra vài phần kinh dị, nhưng vẫn biểu hiện không chút hoang mang.

“Không biết.”

“Xin lỗi giáo sư, ta phải đi xem có chuyện gì.”

Không đợi giáo sư trả lời, Tia đã vội vàng ra khỏi phòng. Nàng đi qua hàng lang ngày thường không thường sử dụng, có vài người hầu tụ tập nhìn, thỉnh

thoảng nhẹ giọng nghị luận vài câu. Thấy nàng đến, đứng qua một bên.

Arclund đứng trước một gian phòng, cửa phòng miễn cưỡng còn trên khung cửa, trên cửa có vết màu đen bị đốt, vụn gỗ vỡ vụn rơi xuống.

Hắn quay đầu thấy Tia, lập tức đi tới.

“Phía trước nguy hiểm, xin đừng đi qua.”

“Rốt cuộc là chuyện gì?”

Biểu tình Arclund nghiêm trọng chưa từng thấy, tình thế phát triển vượt qua cả dự tính của hắn.

“Là bom nổ mạnh, tiểu thư.”

“Trời ạ!”

Tia hít vào một hơi. Đầu tiên là mưu sát, sau là bom, rốt cuộc đây là cái dạng thế giới điên cuồng gì!

Nàng thở ra, hỏi: “Có người bị thương không?”

“Rất may mắn, lúc nổ không có ai gần đây.”

“Báo cảnh sát đi, thế này đã không phải chuyện chúng ta có thể ứng phó.”

Tia cảm thấy vận mệnh thật sự rất chú ý nàng, nàng đã muốn tận tâm hết sức sắm vai nhân vật, nhưng hiển nhiên tự thân nàng còn không đủ.

Arclund gật đầu, khuôn mặt nghiêm túc đáng quý hiện ra vài phần nhu hòa.

“Ngài đã làm rất tốt, còn lại xin yên tâm giao cho ta xử lý!”

Tia cảm kích nhìn hắn. “Cảm ơn ngài, đội trưởng Arclund.”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kinh biến

Editor: Ngọc Nguyệt

Trước một ngày vừa rút lui khỏi lâu đài Phantomhive, cảnh sát lại một lần nữa vào đây, đồng thời còn không ít nhân sĩ phá bom chuyên nghiệp. Bởi vì có nhiều khả năng vẫn còn bom, bọn họ phải tìm hết cả lâu đài.

Cảnh sát ra ra vào vào không chỉ khiến cho bộc dịch kinh hoàng bất an, cũng làm cho Tia tâm phiền ý loạn, dường như nhắc nhở nàng, những việc trước đây đã làm đều biến thành bọt nước.

Người cũng không thoải mái là Arclund, cảnh sát tiếp nhận phần lớn công việc của hắn, khiến cho hắn có cảm giác nhưng lãnh địa của mình bị người khác xâm phạm.

Tia cũng không rõ điểm này, chỉ bình tĩnh nghỉ ngơi, nàng vẫn không thể không chú ý tiến triển mới nhất. Bất quá có kinh nghiệm lần nói chuyện lần trước, nếu không cần thiết thì nàng cũng không muốn nói chuyện với cảnh sát. Nàng mời Arclund đến, hỏi kết quả điều tra mới. Sau nhân cơ hội này khiến cho buồn bực của bản thân tạm thời biến mất.

Ngay tại khi hai người đang nói chuyện được một nửa, Leopold mang theo vài tên cảnh viên đi đến.

“Xin lỗi vì quấy rầy ngài.” Hắn gật đầu với Tia sau đó nhìn đội trưởng cảnh vệ lâu đài. “Ngài Arclund, chúng ta nghi ngờ ngài có liên quan đến lần đánh bom này, mời ngài về cùng chúng ta để điều tra thêm.”

Lời nói của hắn khiến cho Tia và Arclund đều ngây ngẩn cả người.

Tia không thể tin được nói: “Chờ một chút, ngài tham dài, có phải có hiểu lầm không?”

“Không, ta chắc chắn không có hiểu lầm.” Leopold không chút khách khí trả lời.

Arclund nén giận, nghiêm khắc nói. “Vậy các ngươi có chứng cứ gì chứng minh ta có liên quan đến chuyện này?”

“Đương nhiên là có. Chuyên gia đã xác nhận quả bom kia là từ tay nhân sĩ chuyên nghiệp, người bình thường không thể chế tác ra được, nhưng đối với những người từng là thành viên của đội hải báo như ngươi, cũng là chuyện tương đối dễ dàng.”

Arclund lạnh lùng cười: “Ngươi nói như vậy có phải hay không nên nghi ngờ cả những người đã trải qua huấn luyện, bao gồm cả các chuyên gia?”

Leopold tiếp tục nói: “Ngoài ra, chúng ta ở nơi gần đây phát hiện.”

Hắn lấy từ túi áo một vật trong túi trong suốt, bên trong có một huy hiệu màu vàng, không lớn hơn một đồng tiền xu lắm. Thấy nó, sắc mặt Arclund khê biến. Đội cảnh vệ gia tộc Phantomhive được chuyên môn thiết kế trang phục, đội viên bình thường có quân hàm màu bạc, đội trưởng và phó đội trưởng màu vàng, khác nhau.

“Chúng ta đã tìm trong phòng ngươi, xác nhận nó là từ trên quần áo ngươi rơi xuống.”

“Ta thừa nhận đây là huy hiệu của ta, nhưng nó chứng minh được gì? Có thể là hung thủ thật sự thừa dịp ta không có, hãm hại ta.”

“Vậy sao? Vậy với việc ngươi gửi tài khoản ngân hàng thêm năm vạn bảng Anh, ngươi muốn giải thích thế nào?”

Lần này Arclund chấn động thật: “Cái gì năm vạn bảng Anh?”

Leopold khinh thường nói: “Tiền trong một tuần, đột nhiên ngươi gửi nhiều hơn năm vạn bảng Anh vào tài khoản, đây là số tiền tương đối lớn, ngươi có thể nói cho ta biết là vì sao?”

Đột nhiên Arclund hiểu được, phần nộ quát: “Đây là âm mưu, cái bẫy đã được thiết lập!”

“Tất nhiên cái nhìn của chúng ta không giống nhau. Được rồi, không cần biết ngươi còn gì để nói, sau khi trở lại Scotland Yard, có thể từ từ nói.”

Arclund nắm chặt hai tay, rất muốn cho ai đó một đấm nhưng cuối cùng vẫn khác chế xúc động.

Leopold mở miệng nói trước khi Tia nói: “Tiểu thư tôn kính, ta mong ngài có thể tin tưởng chúng ta. Chúng ta sẽ không khiến một người nào oan uổng, cũng không để cho tội nhân có cơ hội thoát khỏi pháp luật.”

Tia bất đắc dĩ trả lời: “Đương nhiên.” Nàng nói với Arclund. “Ta sẽ gọi điện thoại với luật sư của gia tộc, bảo đảm ngươi sẽ không bị gì. Về phần chuyện này, ta tin ngươi không có liên quan.”

Arclund trầm giọng. “Cảm ơn ngài đã tin tưởng, chuyện này nhất định sẽ được làm rõ.”

Hắn khiêu khích liếc Leopold một cái, sau đó không đợi giục, đi ra ngoài.

Leopold cứng ngắc nói với nữ chủ nhân trẻ tuổi: “Ta cảm thấy rất tiếc nuối với chuyện đã xảy ra, nhưng đây là chức trách của ta, xin ngài tha thứ.”

Tia tâm phiền ý loạn, mặt không chút thay đổi gặt đầu. Leopold cùng vài tên cảnh sát đi khỏi.

Nghe tin, Mey-Rin lập tức tới, sau khi biết rõ ngọn nguồn, cũng không biết nên phản ứng thế nào. Hai người chỉ có thể không nói gì.

Arclund bị cảnh sát giải đi khiến cho lâu đài không khí hạ thấp đến cực điểm, không có hắn, như mất đi người trụ cột quan trọng.

Rầu rĩ không vui dùng xong bữa tối, Tia trở lại phòng ngủ, liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng cần yên tĩnh để suy nghĩ. Bởi vậy khi thấy Souren gõ cửa, nàng cảm thấy có một chút hờn giận, nàng đã dặn đừng tới quấy rầy nàng.

“Có chuyện gì sao?” Nàng lạnh nhạt hỏi.

Về mặt Souren bất an, thậm chí không chú ý giọng nói lạnh lùng của nàng. Nàng ấp a ấp úng nói: “Thật xin lỗi đã quấy rầy ngài, tiểu thư, nhưng...có chuyện ta nghĩ cần phải nói cho ngài.”

“Chuyện gì?”

Souren nuốt nước miếng, nhìn trái nhìn phải, như sợ hãi có người nghe lén.

“Buổi tối hôm trước...không, phải nói là buổi sáng hôm qua, ta khát nước nên tỉnh lại.” Cuối cùng nàng lấy lại dũng khí nói. “Đương nhiên, bình thường ta sẽ không như vậy, có thể là đêm đó ta tham ăn ăn nhiều một chút thịt gà. Tóm lại khi ta uống nước xong, chuẩn bị về phòng tiếp tục ngủ, ta nhìn thấy một bọc dịch đi lên lầu, trở về phòng của nàng.”

“Là ai?”

“Là...là Wendy, tiểu thư.” Souren cúi đầu trả lời, như là nàng mới là người làm sai.

Đầu óc Tia trống rỗng, vô luận nàng đoán là ai, cũng không ngờ lại là Wendy.

Nàng bình tĩnh hỏi: “Ngươi chắc chắn là Wendy?”

“Đúng vậy, đương nhiên, khi đó trên hành lang rất tối, không có đèn, nhưng phòng Wendy đối diện ngay phòng ta, không thể nhìn lầm.”

“Nàng có phát hiện ra người không?”

Souren nghĩ nghĩ, không khẳng định đáp: “Ta nghĩ là không, nàng....lúc ấy bộ dáng nàng rất kích động, hoàn toàn không chú ý xung quanh.”

“Người có viết thời gian lúc đó không?”

“Ta về phòng nhìn qua, đại khái là hai giờ mười lăm phút.”

Tia trầm mặc. Nàng nhớ tới mấy ngày trước, Mey-Rin đưa báo cáo về thành viên gia tộc Phantomhive, tâm không khỏi trầm xuống.

Souren nhìn biểu tình của nàng, cẩn thận nói: “Ta không cố ý giấu diếm chuyện này, chỉ là ta không biết...ngài cũng hiểu được lúc đó chuyện này thoát nhìn không quan trọng, sau ta mới đột nhiên nghĩ đến...”

“Đúng vậy, ta hiểu, ta hiểu...” Tia an ủi, nàng thờ dãi. “Người làm đúng. Tạm thời đừng nói chuyện này cho những người khác, được không?”

“Vâng.” Souren do dự một chút, vẫn không nhìn được hỏi. “Tiểu thư, ngài cảm thấy Wendy có thật sự...thật sự...”

“Ta không biết, Souren, chúng ta sẽ làm sáng tỏ.” Tia bình tĩnh, thậm chí có chút lãnh khốc trả lời.

Souren nhìn nàng một cái, muốn nói gì đó lại đổi ý.

“Vậy, tiểu thư, ta lui xuống trước.”

Tia gật đầu. Sau khi Souren rời đi, nàng mặt không thay đổi ngồi trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu cười.

“Ngài Sebastian, vừa rồi ta còn muốn tìm ngài.”

“Đúng là vinh hạnh của ta.”

Giọng nói nam tử tỉnh, vô luận thế nào Sebastian cũng khiến người cảm thấy kinh dị khi hiện lên từ chỗ âm u trong phòng.

Tia cười cười, lập tức nụ cười biến mất. Nàng kinh ngạc nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ. Nhiệt độ ban ngày còn cao, đến ban đêm thì xuống rất nhiều, có cảm giác âm lạnh.

Sebastian vô thanh vô tức đi đến bên cạnh nàng: “Thoạt nhìn như ngài đã chuyện phiến lòng.”

Tia không trả lời, như hoàn toàn không nghe thấy lời của hắn. Qua một hồi lâu, nàng mới đột nhiên hỏi: “Tin tưởng một người có phải là chuyện rất khó khăn không?”

Sebastian mỉm cười, có ý trào phúng.

“Nhân loại là sinh vật kỳ lạ, gần như lúc nào cũng không biết cả thứ mình thật sự muốn. Ác ma sẽ không phạm sai lầm này, hơn nữa chúng ta còn có cam đoan kẻ ước, ngài không cần lo lắng vấn đề phản bội.”

“Có lẽ.” Tia cười nhẹ, ánh mắt mê mang khôi phục ánh sáng. “Cứ việc như vậy, so với ác ma, ta tình nguyện tin tưởng người khác.”

“Ngài vẫn cố chấp như vậy, bất quá đây là chuyện ngài khiến ta thương thức không may thật sẽ làm ngài thay đổi.”

“Người nói như vậy lại khiến ta chờ mong ngày đó đến.” Tia trêu tức nói.

Sebastian lơ đãng nhẹ cười, hắn cảm thấy được gì, ánh mắt hơi chớp, biểu tình trên mặt vẫn chưa biến.

“Ta biết ngài còn có rất nhiều chuyện lo lắng, sẽ không lãng phí thời gian quý giá của ngài, ngủ ngon.”

Tia đã quen tác phong muốn đến là đến, muốn đi là đi của hắn, cũng không cảm thấy có gì không đúng, nàng đúng là có vài vấn đề cần tự hỏi. Nghĩ đến tin tức Souren vừa cung cấp, sắc mặt nàng không khỏi trầm xuống.

Nàng nhu nhu thái dương, lại một lần nhìn ngoài cửa sổ, bóng đêm nồng đậm, dường như đêm nay là một đêm rất dài.

Một chiếc xe cảnh sát chạy qua đường đầy cát đỏ, đứng trước cửa lưới sắt. Một cảnh vệ từ trong phòng nhỏ đi ra, trên mặt có vài phần cảnh giác. Cửa sổ thủy tinh được mở, lộ ra khuôn mặt dài ấn tượng sâu của Leopold.

“Có chuyện gì sao?” Cảnh vệ cứng ngắc hỏi.

“Chúng ta vừa phát hiện một ít manh mối, cần đến hiện trường xác nhận một chút.” Leopold trả lời.

“Bây giờ đã khuya, chẳng lẽ không thể chờ ngày mai sao?”

“Chỉ sợ không được, có liên quan tới ngài Arclund, biết đâu có thể rửa sạch hiềm nghi trên người ngài Arclund.”

Cảnh vệ do dự một chút, nhưng nghĩ đến có thể giúp cho đội trưởng hân rất kính trọng, cái cân trong lòng nghiêng một chút. Hân nhìn kỹ hai cảnh vệ đi tuần, xác định không có chỗ khả nghi, gật đầu. “Được rồi, nhưng các người làm nhanh lên, đừng quấy rầy người khác.”

“Đương nhiên.”

Cảnh vệ phát tay, ý bảo đồng bạn mở lưới sắt, xe cảnh sát chạy tới lâu đài.

Leopold mang theo hai cảnh vệ đi vào. Phòng bị mười mấy người chiếm, hai cảnh vệ trước đài hết sức chăm chú biểu hiện, không có hành động khả nghi. Tạm để phó đội trưởng Gidon đứng qua một bên, từ chỗ bảo vệ, hân đã biết Leopold đến, thấy bọn họ vào cũng không giật mình. Cảnh vệ được phân tán xung quanh lâu đài để tuần tra.

“Ngài tham dài, ta có thể giúp gì không?” Gidon hỏi.

“Xin hãy tìm trong lâu đài kẻ mưu sát.”

“Vâng, không thành vấn đề.”

Gidon không biết làm vậy có ý nghĩa gì, nhưng vẫn làm theo.

Leopold đi nghiên cứu dụng cụ vận hành thế nào, hai cảnh vệ cũng tò mò đánh giá mọi thứ. Không biết là vô ý hay vô tâm, bọn họ vừa đi vừa nhìn, chậm rãi tiếp cận Gidon và một cảnh vệ khác. Chờ Gidon để ý thì đã quá muộn, hai cảnh vệ đột nhiên công kích, dùng dao nhỏ cắt khí quản bọn họ.

Cảnh vệ đang thao tác dụng cụ thấy một màn này, lập tức sờ thương bên hông. Leopold đứng bên cạnh bước lên nắm cổ hân, tay kia lấy dao hung hăng đâm vào hông hân.

Cảnh vệ gãy dựa hai cái thì bất động. Leopold buông tay, khiến thân thể cảnh vệ ngã xuống sàn.

Giải quyết xong ba tên cảnh vệ, một cảnh vệ giả mạo đi vào, ấn vài nút, trên tường có hình một người rồi một người đóng cửa.

“Tốt lắm, hệ thống cảnh báo đã đóng.” Hân hưng phấn nói.

Leopold lấy bộ đàm từ túi áo, ẩn trò chuyện. Hân nhìn qua ba thi thể, trong nháy mắt, dường như hân không xác định được chuyện phải làm tiếp theo, nhưng cuối cùng vẫn trầm giọng nói:

“Bắt đầu hành động.”

Trong rừng cây lâu đài, một người đàn ông thân hình cao lớn nghe giọng nói của Leopold qua bộ đàm, trên mặt lộ ra tươi cười đắc ý mà tà ác. Hân phẩy tay, nhưng người đàn ông khác mang theo vũ khí từ trong rừng đi ra, lặng lẽ đi đến lâu đài.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đêm tập...

Leopold thu lại bộ đàm, nhìn quét một vòng hai người cùng nhau đi ra theo dõi, nhiệm vụ của bọn họ mới hoàn thành một nửa.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, một cảnh vệ trên mặt đất bỗng nhiên giật giật ngón tay, hân mở mắt ra, kéo thân thể bị thương nặng về phía trước. Phía dưới bàn đánh bóng phía trước có một nút cảnh báo khẩn cấp. Vết thương trên người hân không ngừng trào ra máu, nhiễm đỏ cả sàn cẩm thạch, mỗi chỗ đều lưu lại vết máu. Hân nâng tay, khi ngón tay run run sắp chạm được cái nút màu đỏ, đột nhiên đầu đau nhói, thế giới trước mắt bị bóng tối nuốt chửng.

“Xin lỗi nhưng ta đã mong đợi đêm này thật lâu, không thể bị người phá hủy như vậy.” Sebastian nhẹ giọng nói, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ tươi cười sung sướng.

Xe cảnh sát quay lại, khi cách cửa phòng bảo vệ không xa, đột nhiên tốc độ chậm lại, hoàn toàn dừng lại, động cơ cũng tắt. Khiến cho tên cảnh vệ trong

phòng nhỏ đi ra, cảnh gác chậm rãi đến gần.

“Có chuyện gì?” Hấn cách một khoảng hồi.

Leopold từ trên xa xuống, như bắt đắc dĩ trả lời: “Không biết, có thể là động cơ có vấn đề, đây là xe cũ.”

Cảnh viên thử khởi động xe lần nữa, chỉ nghe tiếng động cơ chạy. Một cảnh viên khác xuống xe, xốc động cơ lên chụp, một tay giờ đèn pin xem máy móc.

Cảnh vệ lễ phép hỏi: “Có cần hỗ trợ gì không?”

Leopold nghĩ nghĩ: “Có thể mượn điện thoại không?”

Cảnh vệ phản xạ có điều kiện nhìn về lâu đài, từ đây về chỗ đó có một khoảng cách dài.

“Trong phòng nhỏ của bảo vệ có điện thoại, bất quá không thể sử dụng quá lâu, để phòng có chuyện xảy ra.”

“Ta chỉ cần nói vài câu, cho mượn một chút.”

Cảnh vệ mở bộ đàm, nói vài câu với đồng bạn. Leopold đi đến phòng nhỏ, hấn ở lại tại chỗ, nhìn chăm chăm hai cảnh sát bận rộn với cái xe.

Ở lại trong phòng bảo vệ là một cảnh vệ trẻ tuổi, có khuôn mặt dài tàn nhang. Thấy Leopold đi vào, hấn chỉ chỉ cái bàn.

“Điện thoại ngay trên bàn.”

Leopold cầm microphone để lên tai, ấn vài số, sau đó nghi hoặc nhìn microphone.

“Kỳ quái, sao điện thoại không dùng được?”

Cảnh vệ trẻ tuổi lắp bắp kinh hãi, bước dài đi đến cạnh bàn, lấy microphone. Thừa dịp ở phía sau hấn, Leopold đâm vào chỗ tim hấn một dao.

Ở chỗ xe cảnh sát, cảnh viên kiểm tra động cơ đứng dậy, nhìn cảnh vệ đứng một bên, nói: “Xin lỗi nhưng người có thể cầm giúp ta đèn pin không?”

Cảnh vệ làm theo, hấn đứng bên phải cảnh viên, chiếu đèn cho hấn.

Cảnh viên làm động tác xoay người, thực tế là nâng cánh tay phải, đánh bằng khuỷu tay vào mặt cảnh vệ. Cảnh vệ cảm thấy đau nhức trên mặt, tầm mắt có chút mờ hồ. Nhiều năm huấn luyện khiến hấn cũng không hoảng hốt, hấn lui về sau từng bước, đồng thời rút súng thương, bắn một phát súng tới chỗ cảnh viên theo trí nhớ.

Tên cảnh viên đang muốn tiến gần để thêm một kích nữa, nhưng chưa bước được, thân thể mềm nhũn, gục về phía trước. Nhưng mà cơ hồ, cùng lúc, xe cảnh sát bị trục trặc bỗng nhiên di chuyển, không đợi cảnh vệ phản ứng đã lăn qua, nghiền nát hấn.

Xe cảnh sát đi qua mấy mét nữa mới dừng lại, cảnh sát giả mạo xuống xe nhìn cảnh vệ bị ép tới huyết nhục mờ hồ, một cảnh sát giả khác bị thương mất nhiều máu, không thể sống.

Leopold không chế tiếng khi mở cửa sắt, cửa sắt chậm rãi mở ra. Cảnh sát giả chạy đến cửa sắt, dùng sức. Theo tín hiệu, sớm mai tại cửa sắt, vài chục người sẽ nhanh chóng tiến vào.

Người đàn ông cao lớn không thể nghi ngờ là thủ lĩnh, đi tới chỗ Leopold. Trước ngọn đèn ở cửa phòng bảo vệ, khuôn mặt hấn có chút âm trầm. Cặp mắt hình tam giác thoát nhìn hung ác mà điên cuồng.

“Ngài tham dài đúng là tham dài, ngay cả việc đột nhập vào nhà người ta đều chuyên nghiệp hơn cả chúng ta!” Giọng nói của hấn có chút khàn khàn.

Leopold như hoàn toàn không nghe thấy ý châm biếm trong giọng nói của hấn, lạnh nhạt trả lời: “Người biết rất rõ vì sao ta làm như vậy, ngài Charlos.”

“Đương nhiên, đương nhiên.” Charlos trả lời có lệ.

Leopold nhú mày, đang muốn mở miệng, đột nhiên trong rừng cây xuất hiện ánh sáng đèn pin, hấp dẫn sự chú ý của hấn.

Ánh sáng đèn pin biến mất, sau đó là giọng nói có ý đe dọa.

“Đừng nổ súng, là ta, Billy!”

Charlos cười: “Là năm vùng Billy của chúng ta, để hấn lại đây đi!”

Trong rừng cây xuất hiện một thiếu niên tóc hồng thấp bé, nếu Arclund ở đây, liền có thể nhận ra hấn là tân đội viên mới vào đội cảnh vệ không lâu.

“Bên trong thế nào?” Charlos nói.

Billy có vài phần ngại ngùng, lộ ra tươi cười nịnh nọt, hưng phấn trả lời. “Ta đã chặt đứt đường dây điện thoại trong lâu đài. Nô bộc và cảnh vệ đều ngủ trong phòng.”

“Làm tốt lắm!” Charlos gật đầu với một người đàn ông bên phải hắn. “Người mang một đội đi qua, nhớ kỹ, một người cũng không thể dễ dàng chạy. Billy, người dẫn đường cho bọn hắn.”

“Không thành vấn đề!”

Được Billy chỉ dẫn, vài người lặng lẽ tiến vào lâu đài.

Leopold thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt nhắc nhở: “Nhớ kỹ, ta chỉ có thể kéo dài thời gian giúp các người đến hừng đông.”

“Cứ tin ta, lúc hừng đông, chắc chắn bọn ta sẽ có thứ bọn ta muốn.” Charlos tự tin trả lời.

Leopold không nói gì nữa, xoay người đi đến chỗ xe cảnh sát. Tuy vừa đánh ngã hai người, nhưng ở trong đêm tối ban đêm, cũng không thể nhìn ra vết máu dính trên thân thể.

Charlos nhìn hán lái xe rời đi, trong mắt hiện lên một chút tàn khốc. Hắn nhỏ một bãi nước miếng, mang theo thủ hạ đi vào lâu đài. Cảnh sát giả mạo cùng một đạo tặc giữ lại, bọn họ giấu thi thể vào đường xe chạy.

Trước tòa nhà chính là quảng trường nhỏ, từ màu sắc đá cẩm thạch, đến mặt cỏ được bảo dưỡng vô cùng tốt, tác phẩm điêu khắc động vật và lùm cây.

Người đột nhập vừa bước lên quảng trường, đột nhiên tiếng súng vang lên, vài tên đạo tặc lên tiếng trả lời rồi ngã xuống, những người khác vội tìm cách che dấu. Sau pho tượng xuất hiện bóng dáng vài cảnh vệ, hiển nhiên cảnh vệ tuần tra đã phát hiện người đột nhập...chỉ tiếc đã quá muộn.

Bằng vào nhân số và vũ khí chiếm ưu thế, nhóm người đột nhập nhanh chóng khống chế cục diện. Charlos để thủ hạ bao vây cả lâu đài, phòng có người chạy thoát.

Không ngừng có cảnh vệ thương vong, còn lại đều rút lui. Hơn mười phút sau, một cảnh vệ cố chống cự không cam lòng ngã xuống. Đạo tặc di chuyển ở bốn phía, tìm kiếm những cảnh vệ có thể trốn.

Charlos mang theo vài thủ hạ, lập tức tìm được lầu hai. Hắn không gặp trở ngại tìm được phòng ngủ có cửa khắc hoa, thô bạo đá văng cánh cửa, nhưng lập tức hắn phát hiện, chào đón hắn là một gian phòng không bóng người.

Ước chừng một khắc trước, một cảnh vệ không đợi Tia nói "Vào đi thì đã vội vàng đẩy ra cửa gỗ. Về mặt lo lắng, thờ hờn hờn, tuy nhiệt độ ban đêm xuống rất thấp nhưng trên trán hắn lại đầy mồ hôi.

“Tình huống khẩn cấp, tiểu thư, ngài phải lập tức rời khỏi lâu đài!” Hắn vội vàng nói.

Về mặt Tia ngưng trọng. “Xảy ra chuyện gì?”

“Có người xông vào...không biết là họ vào bằng cách nào, và liên lạc với bên ngoài, tóm lại, vì sự an toàn, ngài lập tức rời đi!” Cảnh vệ liếm môi khô khốc, đứt quãng nói.

Cảnh vệ bất chấp chuyện nghi lễ, tới chỗ cửa sổ. Tuy bóng đêm dày đặc, hắn vẫn thấy bóng dáng địch nhân bao vây lâu đài.

“Chết tiệt, đã quá muộn, tiểu thư, ngài...”

Đột nhiên hắn ngừng lại, vô cùng buồn nản phát hiện không có biện pháp gì có thể đưa Tia an toàn đi ra khỏi lâu đài. Nhưng chức trách trên vai hắn khiến hắn kiên định. “Xin yên tâm, tiểu thư, cho dù có phải liều mạng, chúng ta vẫn nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư an toàn!”

“Ta không đồng ý làm vậy.” Một giọng nói phản đối.

Tia và cảnh vệ đồng thời quay đầu nhìn cửa phòng, khi bọn họ chuyên chú với tiếng súng ngoài kia, Mey-Rin đi đến.

“Không nói tỷ lệ thành công thấp thế nào, các người cũng không thể bảo đảm tiểu thư an toàn.” Nàng nghiêm khắc nói.

Cảnh vệ mặt đỏ bừng, không phản bác.

Giọng Mey-Rin dịu đi. “Bây giờ hãy thực hiện chức trách của người, để cho chúng ta tranh thủ thêm thời gian, tiếp theo cứ giao cho ta.”

Cảnh vệ muốn mở miệng phản đối, nhưng về mặt Mey-Rin tự tin khiến hắn đổi ý. Hắn tin tưởng vô luận tiếp theo Mey-Rin làm gì, nàng đều đặt sự an toàn của Tia lên hàng đầu.

Hắn nghiêm túc trình trọng nói: “Ngài yên tâm, chúng ta nhất định sẽ kéo dài thời gian.”

Nói xong, hắn xoay người nhanh chóng rời khỏi.

Tia thở dốc, lại không biết nên nói gì.

“Tiểu thư, ngài khoác thêm áo khoác vào, sau đó đi theo ta.”

Giọng nói Mey-Rin khẩn cầu và lo lắng khiến cho Tia hiểu được bây giờ vấn đề không phải thời gian, nàng yên lặng làm theo.

Đi theo Mey-Rin, hai người vào tầng thư thất. Trước đây đã giới thiệu, đây là một phòng lớn hình trụ, không có cửa sổ, bốn vách tường là giá sách cao tận trần nhà, lo sườn đối diện cửa. Giữa phòng là bàn trà hình chữ nhật, xung quanh là sofa.

Mey-Rin tiến lên, cuốn 'Oxford bách khoa từ điển' khiến người ta lú lờ vì độ dày, sau đó để bàn trà sang một bên. Nàng nhẹ nhàng ấn xuống sàn, xuất hiện một ô vuông.

“Đây là?” Tia không chút che giấu cảm xúc kinh ngạc.

“Ta nhớ trước đây ngài đã từng hỏi trong lâu đài có mật thất không, tổ tiên gia tộc Phantomhive tự tin vào lực lượng của mình nên khinh thường loại kiến tạo này, nhưng suy nghĩ cho sự an toàn của hậu nhân, vẫn bí mật làm một chỗ ẩn thân. Chỉ sợ buổi tối hôm nay chúng ta không thể không dùng nó.” Mey-Rin bình tĩnh giải thích.

“Ngài đi vào sẽ phát hiện có một cơ quan nho nhỏ, để mở cánh cửa này.” Nàng lại nói. “Ta tin ở bên trong có lỗ thông khí, ngài sẽ không cảm thấy khó thở. Ta khẩn thiết hy vọng ngài ở đây, cho đến khi toàn bộ địch nhân rời đi, cứu viện tới mới thôi. Ngài vào đi!”

Mey-Rin thúc giục, Tia đi vào chỗ ẩn thân, trước khi cửa đóng lại, nàng lo lắng hỏi: “Nhưng còn các người?”

Mey-Rin nắm tay tay trước ngực, dùng giọng nói khi cầu nguyện. “Ngài không cần lo lắng cho chúng ta. Ngài chỉ cần nhớ kỹ, sinh mệnh của ngài quan trọng hơn tất cả mọi người ở đây. Gia tộc Phantomhive có thể sẽ có thêm một bọc địch mới, một nữ bọc mới, nhưng không thể có một vị chủ nhân mới!”

Tia hơi chấn động, ánh mắt lộ ra khiếp sợ và mờ mịt nhìn Mey-Rin.

Sàn khép lại, nếu không phải biết vị trí, tuyệt đối không phát hiện dưới đây còn có một tường kếp bí mật. Mey-Rin để bàn trà về chỗ cũ, lại để thư phòng như cũ, chắc chắn mọi thứ đều khôi phục về ban đầu, nhanh chóng rời đi.

Dường như là đồng thời, Charlos hùng hổ đá văng cửa phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ký kết khế ước...

Sương mù bay dày đặc, hình dạng kỳ lạ như bình thường che lâu đài gia tộc Phantomhive tăng thêm vài phần âm trầm khủng bố, ngay cả tiếng bước chân thật mạnh và tiếng hô quát cũng không thể giảm bớt loại cảm giác này, ngược lại có cảm giác tai họa chuẩn bị đến.

Nhà ăn tầng dưới, lúc này đèn đuốc sáng trưng. Đèn treo thủy tinh thật lớn đủ để chiếu cả đại sảnh hoa lệ chưa mấy trăm người sáng như ban ngày. Cái bàn để chiếu đài tân khách bị đá sang một bên, bọc dịch trong lâu đài bị tập trung ở đây, xung quanh bọn họ là hơn mười người xâm nhập. Các nữ bọc mặc áo ngủ dựa vào nhau, sợ hãi và rét lạnh.

“Tìm không thấy?” Giọng nói Charlos mềm nhẹ, lại lộ ra hơi thở nguy hiểm. “Người nói là mấy chục tên đàn ông to lớn tìm hết tòa thành cũng không thấy một đứa con gái hơn mười tuổi?”

“Vâng, đúng vậy, thủ lĩnh.” Thủ hạ khấn trương trên trán là mồ hôi lạnh, hần vội vàng nói thêm một câu. “Bất quá chúng ta đều đã bao vây hết cửa ra vào, chắc chắn người vẫn còn ở bên trong!”

“Biết là người ở trong lâu đài, lại tìm không thấy, đây là ý người muốn nói?” Ánh mắt Charlos lại càng thêm âm lãnh.

Mồ hôi trên trán tên thủ hạ lại càng chảy: “Xin lỗi thủ lĩnh, cho chúng ta thêm một chút thời gian, rất nhanh...chúng ta sẽ tìm được!”

“Vậy sao? Ta thực hoài nghi.” Charlos hừ lạnh, ánh mắt chuyển hướng nhìn bọc dịch tập trung ở nhà ăn. “May mắn chúng ta vẫn có thể hỏi người.”

Hắn đi đến giữa phòng, thanh thanh cổ họng.

“Chào buổi tối các vị, đã xảy ra một ít tình huống ngoài ý muốn, cho nên ta không thể không quấy rầy các người một chút. Thời gian không còn nhiều

lắm, chúng ta nói ngắn gọn. Các người có ai biết chủ nhân của các người, bá tước tiểu thư Phantomhive thân ái, bây giờ ở đâu?”

Trầm mặc. Chỉ nghe thấy tiếng hỗn tạp và tiếng hít thở, không ai mở miệng nói chuyện.

“Sao, chẳng lẽ không ai biết? Không, ta không tin, các người đều là những người hầu tận trung, sao có thể không biết vị trí của chủ nhân? Chỉ là không muốn nói, có phải không?”

Charlos thông thả đi qua đi lại xung quanh bậc dịch, như là tự nhủ, nói xong câu cuối cùng, đột nhiên hắn nhìn chăm chú một nữ bộc. Cô gái trẻ tuổi sợ tới mức phát run, liên tiếp lắc đầu.

“Không? Đây cũng không phải câu trả lời hay.”

Charlos như tiếc nuối lắc đầu, khi những người khác còn chưa ý thức được, một phát bắn trúng ngực cô gái. Nữ bộc đó thậm chí còn không có cơ hội để kêu lên một tiếng, gục xuống bỏ mình. Vài bậc dịch bên cạnh nàng hoảng sợ hết lên.

“Im lặng, đều im lặng cho ta!” Charlos ra lệnh.

Bị uy hiếp, các nữ bộc miễn cưỡng không hét chói tai, chỉ còn vài người nhỏ giọng nức nở.

“Ta nghĩ bây giờ các người đã hiểu là trả lời sai sẽ bị trừng phạt thế nào, cho nên hãy trả lời cho thật tốt. Ta hỏi lại lần nữa, nữ bá tước Phantomhive ở đâu!”

Vẫn không ai mở miệng.

“Thoạt nhìn chỉ có thể hỏi một đám.”

Ánh mắt Charlos đảo qua trên người đám nữ bộc, gần như tất cả mọi người đều sợ hãi cúi đầu, tránh đi ánh mắt tàn nhẫn kia.

“Vậy bắt đầu từ người!” Hắn chỉ vào một nữ bộc tóc nâu quăn.

Nữ bộc bị chỉ khoảng hai mươi lăm, sáu tuổi, khuôn mặt có thể nói là xinh đẹp đã không còn một chút huyết sắc, mắt rung rung, như tùy thời có thể té xỉu. Khó khăn lắm mới không run.

“Cầu xin người...Đừng...Đừng...”

“Thực không may, lại là một câu trả lời sai.”

Charlos vươn tay có ngón tay thô ta, bắt lấy chiếc cổ mảnh khảnh của nữ bộc. Nữ bộc giãy dụa, Charlos chặt chẽ bóp cổ nàng. Hơi thở ngày càng mỏng, khí lực cũng ngày càng nhỏ. Bậc dịch bên cạnh sợ hãi, có mấy người gan lớn muốn đến cứu mạng nàng, lại bị mấy tên kia đuổi sang một bên.

Thân thể nữ bộc ngã xuống sàn, mặt trắng bệch, hai mắt mở to, như là chết không nhắm mắt.

Một nữ bộc trung niên mập mạp như bị hồng thần kinh, nàng hoảng loạn khóc chạy ra cửa nhà ăn.

Charlos nhìn bóng dáng nàng, lạnh lùng làm tư thế 'Giết'.

Tiếng sùng trong nhà ăn rộng lớn như phóng đại mấy lần, chấn động linh hồn. Trên người nữ hầu tuôn ra huyết hoa, thân thể theo quán tính lao ra vài bước về phía trước, mới gục xuống. Máu tươi dưới thân nàng trào ra, chảy xuôi dưới sàn bóng loáng. Mùi máu tươi khiến người ta muốn nôn, sắc mặt từng bậc dịch đều

trắng bệch.

Charlos liếm môi, vẻ mặt hắn khiến người ta liên tưởng đến dã thú còn chưa ăn no, ánh mắt lại chuyển đến trên người những bậc dịch còn lại. Các nàng tuyệt vọng nức nở, đồng thời không tự chủ đứng cạnh Mey-Rin. Tuy sắc mặt Mey-Rin cũng tái nhợt nhưng trong mắt tràn đầy phẫn nộ và bất khuất, đôi môi ngoan cố gắt gao ním.

Charlos lập tức chú ý tới phản ứng theo bản năng của nữ bộc, lập tức đi đến trước mặt Mey-Rin.

“Ta tin người nhất định có chuyện muốn nói với ta.”

Mey-Rin ngẩng đầu, ánh mắt kiên định không chút nào khuất phục nhìn hắn.

“Đừng vậy, ta không biết người là ai, có mục đích gì, nhưng ta biết người sẽ hối hận vì những gì người đã làm đêm này! Cho đến nay gia tộc Phantomhive không có người nào bị khi dễ mà không hoàn thủ, chờ xem, kết cục của người còn tệ thảm hơn chúng ta nhiều lắm!”

Charlos vẻ mặt buồn cười, như là nghe được chuyện gì đó vô cùng buồn cười. Đột nhiên vẻ mặt tươi cười biến mất, đồng thời bàn tay hung hăng đánh Mey-Rin. Nửa bên mặt Mey-Rin lập tức sưng đỏ, nàng quay mặt lại, căm tức nhìn Charlos.

“Biết không? Ta ghét nhất là loại quý tộc tự cho là đúng như các ngươi!” Charlos đề thấp giọng, hung tợn nói.

Hắn đứng thẳng, nói với mọi người: “Ta thật thất vọng với các ngươi, lãng phí thiện ý và kiên nhẫn của ta. Tiếp theo, trừ khi ta biết bá tước tiểu thư ở đâu, nếu không các ngươi nhất định hoài niệm sự từ bi của ta.”

Hai nữ bộc, một bị bắn chết, một bị bắn chết, không cam lòng. Sợ hãi và tuyệt vọng ở trong lòng mọi người.

Đúng lúc này xuất hiện một giọng nói: “Không cần.”

Mọi người phản xạ có điều kiện nhìn lại, đã thấy Tia Phantomhive đứng ở cửa nhà ăn.

Tia đẩy bàn trà, đi ra khỏi chỗ ẩn thân. Nàng chăm chú nghe, không biết từ chỗ nào truyền đến tiếng bước chân, tiếng gọi âm ỉ, tiếng đồ vật đổ, thư phòng càng yên tĩnh.

Nàng có thể đoán được những người kia liều mạng đi tìm nàng, nếu bọn họ không tìm thấy nàng, không thể nghĩ ngờ sẽ ép hỏi bộc dịch. Nàng tưởng tượng không ra bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì, nhưng nàng tin bọn họ sẽ không tiếc hết thầy chỉ vì để bắt nàng, nếu không những việc làm đêm nay trả giá đại giới đều trở thành bọt nước. Đám người Mey-Rin cũng không như lời của nàng 'Không có vấn đề gì'.

Nhưng dù vậy, Mey-Rin cũng sẽ không nói ra chỗ của nàng, cho dù cái giá phải trả là sinh mệnh của tất cả bộc dịch trong lâu đài. “Sinh mệnh của ngài so với những người ở đây đều quan trọng hơn.” Mey-Rin không chỉ là nói, mà đó là sự tin tưởng vững chắc từ đáy lòng nàng.

Đó dường như là loại trung thành ngu ngốc. Tuy rằng Mey-Rin nguyện trung thành với Tia Phantomhive.

Nhưng có gì khác nhau! Cuối cùng những người bộc dịch này trung thành với nàng. Cho dù chủ thân thật sự của thân thể này có thể trở về hay không, một khác đó, nàng chính là Tia Phantomhive, chủ nhân gia tộc hơn trăm năm, phần đông bộc dịch nguyện trung thành.

Nhưng nàng không thể thực hiện theo lời Mey-Rin. Đây không phải là xuất phát từ ý tưởng sinh mệnh ngang hàng... tự tôn và kiêu ngạo của nàng không cho phép. Từng chết một lần, nàng rõ hơn ai khác cái gọi là 'rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đun' trống rỗng thế nào, vô luận về sau chọn thủ đoạn trả thù nào, đối với người chết đều là vô dụng, làm thế nào cũng không thể khiến cho người chết sống lại, sau khi bồi thường, bất quá là một mình an ủi thôi.

Sebastian lặng yên không tiếng động ở trong góc lộ diện, ánh mắt dừng trên mặt Tia. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng không có biểu tình gì, chỉ có cặp mắt lục sắc kia như có mạch nước ngầm khởi động. Hắn đọc ra được những cảm xúc bí ẩn này...phẫn nộ, oán hận, chán ghét, đều là những cảm xúc phản đối của nhân loại.

Hắn không tiếng động nở nụ cười.

Tia ngẩng đầu, giao hoạt sáng lạn tươi cười, như biểu tình âm trầm lạnh như băng lúc này là là nhất thời.

“Bây giờ chỉ còn một vấn đề, Sebastian, ta không muốn biến thành độc nhãn long. Có thể ông cố không ngại, nhưng đối với một thiếu nữ mà nói, nó rất xấu.”

Sebastian hơi sùng sốt, lập tức khẽ cười: “Điểm này ngài không cần lo lắng.”

Hắn bước về phía trước từng bước, quỳ một gối, cầm tay Tia đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn. Một ma pháp trận thật lớn xuất hiện dưới chân hai người, từng nét màu đen lóe ra, cột sáng dâng lên, hai người ở trong.

Tia cảm giác được một lực lượng thân bí chạm rãi rót vào thân thể nàng, không biết qua bao lâu, nàng chấn động, trong lòng dâng lên cảm giác mờ mịt. Loại cảm giác này chạm rãi biến mất nhưng không biến mất, mà ẩn núp sâu trong nội tâm. Cùng lúc đó, nàng cảm thấy giữa nàng và Sebastian có một loại quan hệ bí ẩn, nàng có thể cảm giác được vị trí của hắn, đồng thời cũng biết tên thật của hắn.

Nàng chậm rãi mờ mắt, theo bản năng nhìn Sebastian. Một nhân loại tóc đen mắt đen đứng vị trí của hắn.

“Sebastian Michaelis chờ mệnh lệnh của ngài, chủ nhân của ta.” Hắn hạ thấp người, một tay đặt trên ngực nói.

“Ta cần lực lượng của ngươi.” Tia nói thẳng.

“Đương nhiên.”

Sebastian khẽ cười, lộ ra tươi cười đủ khiêm tốn mà không mất tự tin.

“Tất cả tạp dịch và cảnh vệ có lẽ ở trong phòng, ta không biết bọn họ đã bị giết hết chưa, nếu không thì ta hy vọng ngươi đưa bọn họ rời đi, dù sao nhân số của địch nhân cũng chiếm ưu thế.”

“Vậy còn ngài?”

Tia nhìn về cánh cửa tầng thư thất. “Ta muốn kết thúc trách nhiệm của một gia chủ gia tộc Phantomhive.”

“Ngài tính một mình mạo hiểm sao? Chẳng lẽ ngài không lo lắng ta sẽ không thể trở về đúng lúc sao?” Sebastian mỉm cười hỏi, nụ cười của hắn khiến người ta cảm thấy không phải 'có thể' mà là 'chắc chắn' không trở lại.

Tia lạnh lùng nhìn hắn một cái. “Đương nhiên là ta lo lắng, chẳng qua ta càng thể không để cho người khác chịu thay ta, hơn nữa với một chuyện hối hận, ta đã có cảm thụ sâu sắc, không mong lại phải trải qua tư vị đó.”

“Hiểu rồi, sẽ như ý ngài.”

“Vậy không cần lãng phí thời gian, bắt đầu hành động đi.”

Nói xong, nàng liền quay đầu đi ra ngoài.

Sebastian nhìn bóng dáng nàng kiên quyết đi ra ngoài cửa, cúi đầu nhìn y phục trên người, lẩm bẩm: “Thoạt nhìn trước hết ta phải tìm một bộ quần áo thích hợp, a, thực hoài niệm những ngày tháng làm quân gia!”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giăng co

Nhà ăn yên tĩnh, đến khi bị tiếng hét kinh hãi của Mey-Rin đánh vỡ.

“Tiểu thư, sao ngài...”

Lời của nàng còn chưa xong, dường như hiểu được nói thêm gì nữa cũng không được.

Tia nhìn xung quanh, ánh mắt đảo qua thì thể mấy nữ bộc khẽ dừng. Về mặt của nàng bình tĩnh dọa người, những người khác cũng không đọc được suy nghĩ trong lòng nàng qua cặp mắt lục sắc.

Nàng chậm rãi đi vào nhà ăn, tuy rằng mặc áo ngủ, nhưng động tác của nàng vẫn khiến người ta cảm thấy cao quý.

“Ta là Tia Phantomhive.” Nàng nói.

“Bốp, bốp, bốp...” Charlos nhẹ nhàng vỗ tay, về mặt khoái trá tán dương.

“Rất tốt. Bởi vì biểu hiện của ngài khiến cho ta càng cảm thấy tò mò và sùng kính với gia tộc Phantomhive, nếu có thể như lời nói đó.”

“Vị tiên sinh này, còn không biết tên của người.” Tia bình tĩnh hỏi.

“Charlos, ngài có thể gọi ta như vậy.”

“Ngài Charlos, người muốn gặp ta, bây giờ ta đang đứng trước mặt người.”

“Đúng vậy, kỳ thật mục đích của ta rất đơn giản.” Charlos có chút dăm chiêu gạt đầu. “Ngài biết đó, thế giới này có ban ngày và ban đêm, cho nên, ngài biết rõ có những tổ chức ngoài ánh sáng, người thường không biết tổ chức kia, bình thường chúng ta được xưng là xã hội đen, ngài có nghe qua?”

“Có nghe qua.”

“Vì không để thế lực bóng tối ảnh hưởng đến trật tự xã hội và cuộc sống dân chúng, nữ vương bề hạ đã để gia tộc Phantomhive làm việc đó, đương nhiên thời đại bất đồng, so với trước kia, xã hội đen đã thay đổi lớn, không thể bị một hai nhân vật nắm trong tay, bất quá vẫn có một ít thế lực với gia tộc Phantomhive...chúng ta có thể gọi là cảm tình trung thành, tổ chức tình báo bị gọi là 'Hội mai táng'.”

Xã hội đen? Nhận mệnh từ nữ vương? Tia cảm thấy trải qua nhiều chuyện như thế không có gì có thể làm cho nàng kinh ngạc, cho dù thấy những cô gái mặc bộ đồ thủy thủ hô to: “Nhân danh mặt trăng, tiêu diệt người”, nàng cũng không nhui mày một chút.

Tia trầm tư không nói, không tỏ vẻ gì. Charlos cũng không chờ mong nàng sẽ có phản ứng gì.

“‘Hội mai táng’ có thể nói tổ chức thu thập tình báo đứng thứ nhất của xã hội đen, những chuyện ở thế giới ngầm, bọn hắn không gì không biết. Đáng tiếc là tổ chức này chẳng những ẩn nấp khó tìm, còn có người tình tình cổ quái, rất khó giao tiếp với bọn họ, đại khái cũng chỉ có gia tộc Phantomhive, họ mới phá lệ. Ta không biết vì sao bọn họ lại coi trọng gia tộc Phantomhive như vậy, nhưng ta biết trước đây, thủ lĩnh của ‘Hội mai táng’ tặng một thứ giống tín vật cho ông cố của ngài, để cho hậu nhân của hắn có thể đạt được sự trợ giúp của bọn họ.”

“Mục đích của ngươi là tín vật đó?” Cuối cùng Tia mở miệng. “Vì thế ngươi dẫn nhiều người xâm nhập vào lâu đài của ta, thậm chí không tiếc giết chết nhiều người như vậy!”

Charlos tươi cười trả lời. “Đúng vậy, ta biết người ngoài sẽ cảm thấy bất khả tư nghị, hoặc là không đáng. Ngài sẽ không hiểu được tầm quan trọng của tình báo với chúng ta, sẽ không hiểu được thế giới kia lực lượng cường đại thế nào, đương nhiên ta cũng không trông cậy vào việc ngài sẽ minh bạch. Được rồi, tiền căn hậu quả ta đều đã nói cho ngài nghe, để đáp lại, không phải ngài nên đưa vật đó cho ta sao?”

Tia lại trầm mặc một lần nữa, qua một hồi lâu, nàng mới nói, giọng điệu mềm nhẹ ngoài dự đoán của mọi người.

“Nếu ta nói ta không biết thứ ngươi nói thì sẽ thế nào?”

Charlos vẫn cười, ánh mắt lại lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

“Vậy thật không tốt.”

Tia không hề để ý tới sự uy hiếp trong lời nói của hắn, mỉm cười nói: “Chắc ngươi không biết, lần tập kích ở trên đường đó khiến ta mất trí nhớ, bây giờ ta hoàn toàn không nhớ rõ thứ ngươi nói.”

Ánh mắt Charlos lóe lóe: “Ngài thành thực khiến người ta khen ngợi, nhưng ngài có biết hậu quả của nó không?”

“Ngươi sẽ giết ta? Ngươi nghĩ rằng ta đi ra đây không nghĩ đến hậu quả sao? Nếu ta sợ hãi thì bây giờ ngươi không thể nhìn thấy ta.”

“Ngài thật sự là một người dũng cảm, ngài không sợ chết, vậy ngài có thể nhìn bộc dịch của ngài chết sao?” Charlos chậm rì rì hỏi.

Lần đầu tiên Tia ở phòng ăn, vẻ mặt biến hóa, nhưng lập tức nàng khôi phục bình tĩnh.

“Đương nhiên ta không muốn thấy bọn họ chết, nhưng ta không phải thần, ta không thay đổi chuyện sinh tử của một người được.”

“Vậy sao?” Charlos tinh tế quan sát nàng. “Đáng tiếc ta không tin.”

Hắn đi nhanh đến chỗ bộc dịch đang xúm lại, ánh mắt đảo qua, dừng lại trên người một nữ bộc, để hòng súng trên đầu. Souren hơi run, liều mạng cắn môi không thể khóc thành tiếng.

“Bây giờ sinh tử của nàng là dựa vào câu trả lời của ngài. Ngài sẽ làm thế nào đây?” Charlos âm trầm hỏi.

“Tiểu thư...”

Souren rung rung nước mắt, khẩn cầu nhìn Tia.

Tia im lặng. Sinh mệnh những người ở đây quả thật là nhược điểm của nàng, nếu không như vậy, sao nàng có thể không thêm để ý an nguy của mình, chủ động xuất hiện chứ?

Charlos biết rõ điểm này, nhin không được tàn nhẫn mà đặc y tươi cười.

Mey-Rin tiến lên, như muốn nói gì. Một tên bên cạnh nàng nhìn thấy, lập tức tiến lên thô lỗ kéo nàng về chỗ.

Tia nhắm mắt, lại mở ra.

“Câu trả lời của ta là...” Nàng nhìn hai mắt Charlos. “Ngươi động thủ đi!”

Ý cười bên miệng Charlos nhất thời cứng lại, Souren không thể tin tròng lớn mắt, những người khác ở đây cũng chấn động.

“Ngài nói cái gì?” Charlos nhin không được hỏi.

“Nếu ngươi muốn giết, cứ việc động thủ, dù sao thì nói thế nào nàng cũng là thủ hạ của ngươi, tự ngươi xử lý là thích hợp nhất.” Tia lạnh lùng nói.

Nhà ăn yên tĩnh, bộc dịch, người khiếp sợ, người mờ mịt.

Souren khó khăn mở miệng: “Tiểu thư, nhất định ngài làm rồi. Không phải như thế.”

Tia nhìn nàng: “Ngươi là nội gián của Charlos trong lâu đài, ngươi giết Hannah, chẳng lẽ không phải như vậy sao?”

Tuy là câu hỏi, nhưng giọng điệu và vẻ mặt đều chắc chắn với lời của mình.

Souren kinh hoàng nói: “Không phải ta, ta không có! Ngài nghĩ sai rồi!”

“Ta không sai, nếu không phải ngươi chủ động đến nói cho ta biết đêm Hannah bị hại nhìn thấy Wendy từ bên ngoài về phòng ngủ, ta tuyệt đối không

hoài nghi người, tuy ta vẫn biết xung quanh có người phản bội. Như vậy giống một câu ngạn ngữ từ xưa ở phương Đông... 'Về rắn thêm chân'.

Nghe thấy tên của mình, Wendy có chút kinh ngạc không biết làm sao.

“Ta nghĩ nhất thời xúc động nên người mới giết Hannah, rồi sau đó cảnh sát tham gia điều tra nên người càng thêm hoảng hốt, cho nên người quyết định tìm một người chịu tội thay cho mình.” Tia nói. “Nhiều bậc dịch như vậy mà người chọn Wendy làm người chịu tội thay cũng không phải không có lý do gì, ta không biết người từ đâu mà biết được, nhưng người biết mẹ của Wendy cùng ông của ta cùng một cha mẹ sinh ra, theo huyết thống, nàng là chị họ của ta.”

Một đoạn này là trong tư liệu Mey-Rin đưa tới.

“Cùng có dòng máu của gia tộc Phantomhive, một người là tiểu thư quý tộc được phong là bá tước và có được số tài sản khổng lồ, một người là nữ bộc phải nhờ người khác giúp đỡ, chênh lệch lớn như vậy đủ để bất kỳ kẻ nào đều sẽ ghen tị và oán hận. Wendy bán đứng ta, bán đứng gia tộc này, cũng không phải là chuyện khó lý giải gì. Cho nên, nàng là người chịu tội thay thích hợp nhất!”

“Đáng tiếc là, chuyện người biết chỉ là một phần. Lúc trước khi mẹ của Wendy qua đời, vài nhân chứng đã thấy người đó ký tên, buông tha cho dòng họ Phantomhive, quyền sở hữu và trách nhiệm. Tuy theo huyết thống, Wendy là chị họ của ta, nhưng trên pháp luật nàng không có quan hệ gì với gia tộc Phantomhive. Mặc dù ta chết, nàng cũng không có lợi gì. Ngược lại, chỉ cần gia tộc Phantomhive còn tồn tại một ngòi, thì sẽ che gió che mưa cho nàng một ngày, bởi vì vô luận thế nào, trên huyết thống nàng vẫn là chị họ của ta. Như vậy, sao nàng có thể phản bội ta, phản bội gia tộc này! Nếu chắc chắn Wendy không phải người phản bội, vậy người nói ra tin này là người liên cực kỳ khả nghi.”

“Làm nữ bộc bên người của ta, kỳ thật người có khá nhiều thời gian để làm chuyện chính, như khi ta đi học. Người có thể tùy ý đi trong lâu đài mà không khiến cho ai hoài nghi, mặc dù có người hỏi, người chỉ cần nói một câu 'Là tiểu thư phân phó ta làm như vậy', cũng không lo lắng. Người có cơ hội tiếp xúc một ít văn kiện bí mật, biết được chuyện trong gia tộc mà người khác không biết, người làm tất cả, không ai nghi ngờ người, trước đêm nay ta chưa từng hoài nghi người.”

“Đêm khuya người vào thư phòng là để tìm cái gọi là tín vật kia, có phải là Hannah thấy người ban đêm đi ra phòng ngủ, cũng theo dõi người đến thư phòng? Mà người sợ nàng sẽ tố giác người, liền tàn nhẫn sát hại nàng, có phải vậy không?!”

Vì phần nộ mà giọng điệu Tia trở nên bén nhọn, như đâm trúng Souren. Lần này nàng không hề giả vờ, mà thật sự cảm thấy sợ hãi và kinh hoàng từ trong tâm.

“Ta...ta không cố ý!” Nàng bối rối giải thích. “Thật sự, ta không muốn làm vậy! Là bọn hăn uy hiếp ta, nếu ta không làm như lời của bọn họ, người nhà của ta sẽ mất mạng...”

Đột nhiên Souren im bặt, nàng kinh ngạc cúi đầu, không dám tin nhìn vết máu trên ngực, sau đó ngã xuống đất.

Charlos chán ghét nhìn thoáng qua thi thể của Souren, lại nhìn Tia.

“Ngài nói đúng, thù hằn của ta, đương nhiên là mặc ta xử lý. Ta cho nàng một thời gian dài để tìm kiếm thứ ta muốn, kết quả? Chẳng những không tìm được, còn bại lộ thân phận, thù hằn vô dụng như vậy ta không cần!”

Tia dậm dậm, nhìn không ra là vui hay buồn. Nhưng vài nữ bộc, biết rõ Souren phản bội, dù sao cũng có một đoạn thời gian ở cùng, thấy nàng bị giết vẫn nhìn không được lộ ra vài phần bi thương.

Đúng lúc này, cửa nhà ăn đột nhiên bị mở....

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nghịch chuyển...

Editor: Ngọc Nguyệt

Đột nhiên cửa nhà ăn bị mở, một người đàn ông cả người là máu nghiêng ngã lao vào đi đến, nhìn trang phục của hăn hăn là tên đột nhập, không biết sao lại bị thương như vậy. Người đàn ông miễn cưỡng đi vài bước, thương thế quá nặng, ngã xuống đất không dậy nổi.

Một tên khác tiến lên sờ mạch đập của hăn, ồm ồm nói: “Hăn đã chết!”

Charlos nghiêng đầu, vài tên ngầm hiểu kéo vài người ra nhà ăn.

“Chúng ta tiếp tục chính sự. Ta còn nghĩ ngài sẽ có cảm tình hơn nữa với nữ bộc bên người, nhưng có lẽ là do ta đánh nghĩ sai, bất quá sau này ta sẽ cần thân. Đúng rồi, ta nghĩ ngài hăn là không trợ mắt nhìn chị họ của ngài chết chứ?”

Mọi người không hện mà nhìn về Wendy. Wendy bên cạnh Mey-Rin, khuôn mặt hoạt bát tươi cười giờ chỉ còn hoảng sợ, rất sợ hãi, nàng cũng vẫn dừng cảm trả lời: “Tiểu thư, ngài đừng lo cho ta, đừng nói cho bọn họ!”

Tia hạ mi mắt, ngăn người khác thấy ánh mắt. Ngay khi không khí căng thẳng, như còn cảm thấy chưa đủ, không biết từ chỗ nào vang lên tiếng súng.

Charlos nhíu mày, hấn mở bộ đàm, từ đó phát ra giọng nói kinh hoàng của người đàn ông.

“...Đừng...Quái vật...”

Hét thảm một tiếng, giọng nói của người đàn ông biến mất.

Charlos lại thử liên lạc với những thủ hạ hấn phải đi khác, nhưng không có một ai trả lời hấn. Hấn đành phải lại phải thêm hai người ra xem tình hình. Bọn họ trở về rất nhanh, thấp giọng nói vài câu với Charlos. Tuy không nghe rõ bọn họ nói gì nhưng nhìn biểu tình bất an của họ có thể thấy được không phải tin tức tốt.

Khi Charlos suy nghĩ về nguyên nhân chuyện này, đột nhiên đèn trong nhà ăn tắt. Thành linh đen tối khiến bộc dịch đã chịu đủ kinh hãi càng thêm sợ, lớn tiếng hét.

Tiếng hét chói tai khiến Charlos càng thêm tâm phiền ý loạn, hấn bắn súng, tiếng súng tạm thời khiến toàn bộ giọng nói áp chế.

“Đều câm miệng cho ta! Mẹ nó, ai lại kêu nữa, ta liền bắn kẻ đó!”

Nhà ăn im lặng.

Vài tên mở đèn pin, đi ra hành lang. Trên hành lang cũng tối đen, nhìn không ra một ít ánh sáng, không chỉ nhà ăn, mà cả tòa lâu đài cũng bị bao phủ bởi hắc ám.

“Hiển nhiên là công tác xảy ra vấn đề.” Tia chăm rì rì nhắc nhở, không phải nàng cố ý nhưng vào lúc này, âm điệu của nàng khiến người ta cảm thấy có loại vui sướng khi người gặp họa.

Charlos mặt không chút thay đổi, trong lòng lại căm tức. Đối với hành động lần này, hấn đã tìm cách trong một thời gian rất dài, tự nhận là dễ như trở bàn tay, không ngờ khi sắp thành công lại ra đường rẽ. Quan trọng hơn là hấn đã trả giá đại giới với lần này, nếu thất bại, hậu quả, dù người như hấn cũng cảm thấy sợ hãi. Hấn vẫn luôn xem thường quý tộc gì đó, gia tộc truyền thừa hơn trăm năm hiển nhiên vẫn còn con bài chưa lật không muốn người biết, huống chi Phantomhive không phải quý tộc bình thường.

Nhưng dù sao Charlos cũng không phải người thường, rất nhanh đã để cảm xúc và ý nghĩ vô dụng đó biến mất, bình tĩnh tự hỏi. Trước mắt, bên có lợi vẫn là bên hấn, dù sao quyết định thắng bại vẫn ở trong tay hấn, chỉ cần tiêu diệt hết lũ sâu đáng ghét, hấn vẫn có thể tiến hành kế hoạch như cũ. Đầu tiên là phải có ánh sáng.

Charlos đang muốn ra lệnh cho thủ hạ đi xem nguồn điện, nghĩ lại, thay đổi chủ ý.

“Đúng vậy, là công tác nguồn điện có vấn đề.” Hấn nói. “Vậy phiền bá tước tiểu thư dẫn chúng ta đi xem.”

Tia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mey-Rin nghe thấy lời ấy, giãy dụa cao giọng nói: “Chờ một chút, tiểu thư không biết vị trí, nếu các người muốn người dẫn đường, ta có thể dẫn các người đi!”

“Không, không, không.” Charlos nhe răng cười. “Chúng ta biết phòng điện, nhưng có một vị bá tước tiểu thư dẫn đường...bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

Mey-Rin còn muốn nói gì nữa, Tia vươn tay ngăn nàng.

“Không thành vấn đề, ta sẽ đi cùng các người. Bất ta ta thật sự không biết chỗ nguồn điện.”

Nàng lẳng lẳng cười, khiến người ta hoàn toàn đoán không ra ý nghĩ thật sự của nàng.

Charlos lưu lại vài người trông coi con tin, mang theo những người khác đi khỏi nhà ăn.

Sương mù tràn ngập xung quanh lâu đài, ngăn cách ánh trăng âm đảm ở ngoài, vài đoạn hành lang, không thấy năm ngón tay. Mấy người đi đi, Charlos và Tia đi ở nơi tối nhất. Đứng trước, vài tên cầm đèn pin, xung quanh thâm trầm hắc ám, so sánh với nhau, mấy ngọn đèn này nhỏ bé vô lực đáng thương.

Trong không khí còn lưu lại mùi thuốc súng, tiếng bước chân từ dưới chân bọn họ. Ngẫu nhiên đèn pin chiếu đến thi thể, đáng người cứng ngắc, vết máu biến thành màu đen, khiến cho không khí càng khủng bố. Nhất là khi nhìn đến thi thể đồng bạn, khiến cho vài tên xâm nhập cũng không khỏi sinh ra vài phần thê lương.

Bọn họ đi vào một hành lang hình cung xuyên qua tòa nhà, hai bên tường là tranh chân dung của những thành viên quan trọng trong gia tộc Phantomhive,

có lẽ tương lai một ngày nào đó bức họa của Tia cũng xuất hiện ở đó. Phần lớn người trong tranh chân dung đều mặc trang phục từ xưa, kỳ lạ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn ngoài lồng kính. Khi tia sáng lơ đãng lướt qua khuôn mặt họ, có một cảm giác như là người còn sống, đang len lút theo dõi bọn họ. Cảm giác này khiến người ta không khỏi lạnh cả người.

Thần kinh căng thẳng, không ngừng nhìn bốn phía, cảnh giác tùy thời hành động. Charlos tin rằng, mặc kệ là ai phá hủy nguồn điện, mục đích của hắn chỉ có một, chính là dẫn bọn họ đến, sau đó nửa đường phục kích. Vấn đề là công kích ở chỗ nào? Theo bản đồ đơn giản trên tay hắn, lúc này bọn họ cách không xa chỗ nguồn điện, cho tới bây giờ vẫn không có động tĩnh gì. Không phải là lúc bọn họ tới đó? Hay là khi bọn hắn bật điện được rồi, lúc ngọn đèn sáng lên...

Không đúng!

Đột nhiên Charlos dừng lại, những người còn lại cũng dừng lại.

“Chết tiệt, đó là một cái bẫy! Chúng ta bị lừa!”

Hắn xoay mạnh người, thô lỗ kéo Tia, đi nhanh đến phía trước.

Tuy bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà ăn, nhưng vẫn chậm một bước.

Nhà ăn to như vậy không còn một người sống, bàn ăn đồ, ghế bành xộc xệch, như vừa có bão đi qua chỗ này. Con tin bị giam cũng theo trận 'gió lốc' này mà rời đi, vài tên xâm nhập biến thành cỗ tử thi.

Gân xanh trên thái dương Charlos nhảy lên, đôi mắt tam giác càng thêm điên cuồng hung ác, cực kỳ giống dã thú.

Một tên tiến đến xem thi thể, đột nhiên kinh hô một tiếng.

Trên người người chết dường như không có miệng vết thương, trừ chỗ cổ họng, cảm ở đó không phải cái gì khác, mà chỉ là một ngân ché nhỏ nhỏ.

Hắn lại xem mấy thi thể khác, không khác gì thi thể kia. Khi mấy người biết, không khỏi cảm thấy lạnh người. Phải giải thể nào mới có thể để đồ ăn bắn vào thân thể người, lại là người nào có thể lấy đồ ăn làm công cụ giết người?! Càng đáng sợ là người này ngay tại xung quanh bọn họ, bọn họ lại không biết chỗ nào. Hắn biết mỗi hành động của bọn họ, bọn họ lại không biết gì về hắn, thậm chí ngay cả hắn có phải người sống không cũng không biết.

Những người ở đây cũng từ từ sợ hãi, bọn họ đứng bốn phía, đoán vị trí của kẻ thù, mỗi góc trong mắt bọn họ đều rất khả nghi.

“Đi ra đây! Ta biết ngươi đang ở đây, lăn ra đây cho ta!” Charlos rít gào, súng trong tay bắn vào bóng tối.

Lúc sau, hắn bình tĩnh một ít, thấy Tia đứng một bên, bắt nằng lại, đồng thời để họng súng ngay trên đầu nằng.

“Ta đếm tới ba, nếu ngươi không đi ra, ta sẽ giết bá tước tiểu thư của ngươi! Một!”

Cánh tay trắng kiện của Charlos khiến Tia có chút khó thở, họng súng cứng rắn lạnh như băng khiến ót của nàng đau. Nàng không chắc chắn Charlos có giết nàng hay không, nhưng nàng cũng không muốn đánh đổi mạng sống. Mà ai biết cái gọi là khế ước kia có đáng tin cậy hay không!

“Hai!”

Nhà ăn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng gió bên ngoài càng lúc càng lớn, như lệ quỷ từ trong địa ngục gào thét. Vài tia sáng từ đèn pin không ngừng đảo qua các góc của nhà ăn.

Lúc này giọng nói bình tĩnh của Tia vang lên.

“Sebastian.” Nàng nhẹ nhàng gọi.

Một câu này giống như thần chú trong câu chuyện Alobaba, ánh nền sáng lên. Ánh sáng ảm áp xung quanh một chàng trai. Sebastian mặc áo đen, đeo găng tay màu trắng, cầm một chân nến cổ kính. Tóc mái hắn hơi dài, che nửa ánh mắt, khiến cho người ta nhìn không ra tình cảm chân thật trong mắt hắn, bên môi nở nụ cười khiêm nhường cung kính.

Hắn hơi hạ thấp người, cẩn thận hỏi: “Ngài gọi ta sao, tiểu thư?”

Màn xuất hiện của hắn đặc biệt lại có chút lỗi thời, khiến cho người ta có cảm giác như xuyên qua trăm năm, nhìn thấy u linh vốn không tồn tại lúc này.

Charlos lấy lại tinh thần, mang theo vài phận bị trêu chọc tức giận hỏi: “Ngươi là ai?!”

“Tôi là Sebastian, là quản gia mới của gia tộc Phantomhive.” Hắn mỉm cười trả lời, như hoàn toàn không chú ý đến họng súng tối đen nhắm ngay vào hắn.

“Quản gia? Được! Được lắm!” Đột nhiên Charlos đề cao âm điệu, lãnh khốc nói. “Giết hắn!”

Hơn hai mươi người ở đây không ai có thể nói rõ chuyện gì xảy ra, tiếng súng vang lên, cây nến Sebastian cầm trên tay đột nhiên rơi xuống trên sàn gỗ bóng loáng, ánh nền cũng tắt, một lần nữa hắn biến mất trong đêm.

Tiếng súng liên tục vang lên có vài phút mới dần dừng lại, mấy tia sáng từ đèn pin đồng thời tập trung lại vị trí vừa rồi của hắc quân gia. Nơi đó chỉ có một ngọn nến, thậm chí ngay cả một vết máu cũng không có.

“Hắn ở chỗ nào, chỗ nào?!” Charlos quát.

Đèn pin lại chiếu liên tục, như thể hiện cảm xúc kinh hoàng của người cầm. Có người thậm chí còn nghĩ tới một chuyện vớ vẩn...có lẽ thứ bọn họ vừa nhìn thấy thật sự không phải là người sống, mà là một quỷ hồn trăm năm trong lâu đài!

...Theo một hướng nào đó, ý nghĩ này cũng không tính là sai.

Đồng thời một cánh tay bắt lấy tay đang cầm súng của hắn.

Cả đời này Charlos chưa từng kinh hãi như lúc này, máu toàn thân của hắn như bị đông lại. Bất qua hắn kiên cường hơn người bình thường rất nhiều, sững sờ một chút, lập tức có phản ứng. Đột nhiên hắn lui ra sau, đồng thời dùng khuỷu tay huých ra sau.

Nhưng hắn công kích thất bại.

Charlos đang cảm thấy kinh ngạc, bỗng cảm giác được trong lòng không còn, Tia bị hắn bắt đã không thấy bóng dáng.

Bị lừa!

Trong đầu Charlos hiện lên ý nghĩ này, đồng thời lăn một vòng, không đợi đứng vững liền nổ súng. Thất bại liên tiếp khiến lệ khí hắn khơi dậy, chẳng sợ không chiếm được thứ muốn gì đó, cũng phải giết hết người trong lâu đài này!

Sebastian ôm Tia nhảy vào sau cái bàn, viên đạn lập tức trút xuống vị trí lúc nãy của bọn họ. Tia có thể nghe thấy tiếng vụn gỗ và tiếng đạn bốn phía, bay không ít qua người bọn họ.

“Tiếp theo làm gì?” Ở trong tiếng súng lra thưa, Tia thấp giọng hỏi.

“Ngài thấy chơi trốn tìm một chút thế nào? Tuy không biết bọn họ biết thế nào, nhưng ta rất am hiểu!”

Tuy Tia không thấy rõ biểu tình trên mặt Sebastian nhưng có thể tưởng tượng ra hưng phấn tà ác lóe ra trong mắt hắn.

“Ta không hy vọng xảy ra chuyện gì, nhất định phải giải quyết trước khi hừng đông.” Tia kiên định nói.

“Vâng, như ngài mong muốn.”

Sebastian cời găng tay, đưa tay chỉ bên môi cười nhạt. Viên đạn điên cuồng phóng tới chỗ bọn họ, hắn không thể không mang theo Tia dời đến một cái bàn khác, hóa ra cái bàn che bọn họ đã bị đạn xuyên qua.

Một cái gì đó tròn tròn từ ngoài cửa nhà ăn lăn vào, lăn đến dưới chân một tên mới dừng lại.

Sebastian che mắt Tia, vài ánh sáng trắng hiện lên, có vẻ hơi chói mắt khi vừa trong bóng tối. Không ít tên bị thương ánh mắt, kêu đau.

Thừa dịp mấy tên kia thất thần bối rối, Sebastian mang theo Tia thân không biết quỷ không hay nhảy qua cửa sổ rời khỏi nhà ăn.

Cùng lúc đó, càng nhiều tiếng súng vang lên, đến từ ngoài nhà ăn. Những tên bất ngờ không kịp phòng thủ lập tức bị trúng đạn, ngã xuống.

“Dựa theo phản phó của ngài, dường như vì ngài mất tích nên cảnh vệ và tạp dịch cũng giữ được mạng. Còn lại cũng rất đơn giản.” Sebastian giải thích.

Nhà ăn không ngừng lóe ra ánh sáng nổ mạnh, tiếng súng dày đặc như mưa, cảnh vệ dường như phần nộ vì bạn bị giết, có thể thực hiện chức trách, bị phản bội và phần nộ đều phát tiết.

Tia nghe thấy tiếng thương pháo gầm rú, tiếng người thảm thiết rên rỉ, ánh lửa phản chiếu trong ánh mắt màu lục của nàng, chiếu rọi khuôn mặt như được điêu khắc bằng đá cẩm thạch. Sebastian bên cạnh, bên môi chậm rãi nở nụ cười ý vị thâm trường. Hai người lặng lẽ đứng trong bóng đêm tràn ngập tiếng súng và tử vong từ trong lâu đài.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thiện hậu sự nghi

Khi mặt trời bắt đầu xuất hiện ở đường chân trời, cuộc chiến trong lâu đài cũng chấm dứt.

Charlos và vài tên thủ hạ có ý đồ muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng vẫn bị Sebastian bắt. Xuất phát từ lo lắng an toàn..hoặc là nguyên nhân khác, bị đánh gãy tứ chi, đưa đến trước mặt Tia.

Tia lạnh lùng nhìn nhìn người đàn ông ngồi phịch như chó, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ chạy qua, tuy rằng phần lớn đều không liên quan đến chuyện xảy ra. Cuối cùng nàng nhẹ nhàng thở dài.

“Sebastian, ngươi hẳn là am hiểu tra tấn?”

“Là một quân gia vĩ đại, không có gì là ta không am hiểu.” Sebastian kiêu ngạo đáp như Jack.

“Vây, người này liền giao cho ngươi. Ta muốn biết còn ai liên quan đến chuyện tối hôm qua và chuyện bị tập kích.” Giọng nói của Tia trở nên lạnh lẽo. “Người của Phantomhive tuyệt không mềm lòng!”

“Tuân mệnh, tiểu thư của ta!” Sebastian hạ thấp người.

“Đợi chút! Nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi là người nào!” Charlos quỳ rạp trên mặt đất đột nhiên quát.

Khuôn mặt hắc đỏ bùng, trong mắt đầy hận ý nhìn chằm chằm Sebastian. Chính là người đàn ông này, đột nhiên xuất hiện, người đàn ông hắc hoàn toàn không biết gì, lần lượt phá hủy hành động của bọn họ. Không có người đàn ông này, bây giờ chắc chắn hẳn đang cầm chiến lợi phẩm về, mà không ngồi như chó mặc người chém giết!

“Các ngươi muốn chém muốn giết cũng không sao, nhưng ít nhất nói cho ta biết rốt cuộc là ta thua trên tay người nào!”

Sebastian nhún vai, làm động tác không thể nề hà.

“Tiểu thư thân ái, vẫn là để ngài nói thôi, miễn cho hắc lại cho rằng ta dối gạt hắc.”

Tia liếc Sebastian một cái, rồi lại nhìn Charlos. Nàng cúi đầu nhìn hắc, giọng nói rõ ràng.

“Sebastian, quân gia mới của ta.”

Charlos sùng sốt một chút, lập tức phản nộ gầm rú: “Không thể nào, ngươi gạt ta! Sao ta có thể thua trên tay của một quân gia.”

Tia khẽ nhún mày, một đêm nàng không ngủ, bây giờ đã mệt chết, giọng nói khàn khàn của Charlos lại làm cho nàng đau đầu.

Sebastian tiến lên, động tác rất nhẹ khiến Charlos hét không ra tiếng.

“Chắc ngài mệt rồi, chuyện còn lại cứ giao cho ta xử lý.”

Tia gật đầu. Nàng đi vào trong lâu đài, dọc theo đường đi, bộ dịch của nàng đều dùng ánh mắt kính sợ và cảm kích nhìn nàng, bọn họ đều nghe nói nữ chủ nhân trẻ tuổi này một mình mạo hiểm thế nào, vì bọn họ tranh thủ thời gian quý giá, nghịch chuyển thế cục.

“Tiểu thư, nước đã ấm. Ngài không cần ta giúp sao?” Wendy chờ đợi hỏi.

“Không cần, Wendy, trải qua một đêm như vậy, chắc ngươi cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi!” Tia thấp giọng nói.

Tuy rằng tuổi của Wendy lớn hơn, nhưng giờ phút này nàng lại giống tiểu bối, trong mắt tràn đầy sùng kính nhìn Tia.

“Được rồi. A, còn có, lúc ngài ở nhà ăn, nói những lời đó, ta...ta thật sự cảm tạ ngài đã tín nhiệm, ta rất vui!” Wendy lấp bắp nhưng chân thành nói.

Tia im lặng, kỳ thật lúc nàng nghi ngờ Souren và Wendy, ai mới là người phản bội cũng không chắc chắn như vậy, nhưng dưới tình huống kia không thể không làm.

Trầm mặc trong chốc lát, nàng mở miệng: “Wendy, ngươi có muốn trở lại dòng họ Phantomhive không? Dù sao chuyện này cũng không công bằng với ngươi.”

Wendy nhẹ nhàng mà kiên định lắc đầu: “Cảm ơn ý tốt của ngài, tiểu thư, nhưng ta không muốn. Mẹ ta từng nói họ Phantomhive không chỉ vinh quang mà còn có một loại trách nhiệm, một loại...một loại bất hạnh. Trước đây ta không rõ, nhưng trải qua chuyện tối hôm qua, ta nghĩ lời mẹ nói đúng. Ta biết nói như vậy rất ích kỷ, rất...rất không có trách nhiệm, nhưng ta biết rõ mình không có loại năng lực này, nếu là ta gặp chuyện như hôm qua, nói không chừng...sẽ liên lụy người khác, khiến họ mất mạng. Hơn nữa ta cũng rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại, thật sự, tự do tự tại, nếu ta phải học nhiều quy củ như ngài, nhất định ta sẽ điên mất!”

Tia suy nghĩ, hiểu được lời của Wendy nói không sai, thực ra ngay cả chính nàng cũng không muốn làm cái gọi là tiểu thư quý tộc.

“Ta hiểu ý ngươi, nếu ngươi cần phải hiểu rõ, bỏ lần này, sau này sẽ không có cơ hội trở lại dòng họ Phantomhive.”

“Ta đã hiểu rõ, tiểu thư, đời này tên của ta là Wendy Osiecki.” Wendy cười trả lời.

Tia gật đầu, nếu đối phương không muốn, nàng cũng không ép buộc.

Sau khi Wendy rời đi, nàng kéo thân thể mệt mỏi vào phòng tắm xa hoa, cởi áo ngủ, cúi đầu vừa thấy, lập tức hét.

“Sebastian, sắc lang chết tiệt, luyện đồng!”

Sau thống kê lại, nguyên bản là ba mươi lăm cảnh vệ, sống sót chỉ có chín người, trong đó ba người bị trọng thương, những người còn lại cũng bị thương. Bộc dịch bị giết có bảy người. Trong lâu đài cũng có chỗ bị tổn hại, nghiêm trọng nhất là nhà ăn, không thể không sửa chữa toàn bộ.

Về phương diện khác, đêm đó trừ số ít mấy người đã thoát được, phần lớn bị giữ lại, hoặc bị bắt, hoặc bị đánh chết. Thủ lĩnh Charlos bị bắt giữ. Rất nhanh đã khai ra tên Lacotter hợp tác (Đối với tính thẳng thắn của hắn, Sebastian cảm thấy thất vọng nho nhỏ).

Leopold tự sát trong văn phòng. Scotland Yard rất khiếp sợ, phần nộ và xấu hổ, nếu không có nhân viên cảnh vụ Leopold, nhiều vụ án sẽ không thể dễ dàng giải quyết như vậy, ít nhất sẽ không thương vong lớn như vậy. Chuyện này thậm chí còn kinh động nữ vương bệ hạ, nàng hạ lệnh tra rõ, xử lý nghiêm khắc, chắc chắn Scotland Yard và xã hội đen đã có một vài ngày bất an. Đương nhiên bên Tia không có vấn đề gì.

Charlos không đợi đến chính thức thẩm phán, sau hôm Leopold tự sát, hắn được phát hiện là chết một cách thần bí trong tù. Tuy ngoài miệng, cảnh sát không nói, nhưng vẫn nhận định là sát thủ của gia tộc Phantomhive giết chết.

Arclund được thả, quả bom kia cũng chứng minh được là do Leopold thừa dịp những người khác không chú ý lén lút đặt vào, mục đích là để tìm một cái cớ đem Arclund đi khỏi lâu đài, để thủ hạ của Charlos làm việc.

Souren ở trước mặt mọi người thừa nhận mình sát hại nữ bộc Hannah, cái chết của nàng có thể coi như là thiên đạo trừng phạt.

“Chính là nơi này sao?” Tia nhìn pho đối diện, nhìn cửa hàng quan tài phai màu nghiêm trọng, có chút bất đắc dĩ hỏi.

“Đúng vậy, tuy rằng đã trôi qua một thời gian, bất quá thói quen của bọn họ vẫn không thay đổi nhiều.” Sebastian khoát trả trả lời.

Chỗ hai người đang đứng hiển nhiên không thuộc Luân Đôn sa hoa, đường xá chật chội, nhựa đường lâu năm không tu sửa cứ thế rạn nứt, tuy trong phố có mấy cửa hàng như thoát nhìn đều treo 'Đóng cửa'.

Tia đi xuống xe, biết được bọn họ đã trở thành tiêu điểm được chú ý. Tuy bọn họ đã tận lực để xuất hành đơn giản, nhưng dung mạo, khí chất trời sinh vẫn khiến người bình thường hiểu nhầm bọn họ là người nước ngoài, không hợp hoàn cảnh.

“Bên này.”

Sebastian không trực tiếp đi vào cửa hàng quan tài, mà dẫn Tia đi xuyên qua một ngõ nhỏ.

Bọn họ đi qua cửa nhỏ đi vào bên trong, đi xuống một cầu thang hẹp, cuối cùng phát hiện quan tài dưới tầng hầm.

Tầng hầm ngăm đen hương vị vật liệt gỗ và sơn, ngọn đèn thỉnh thoảng lay động như quan tài có cất giấu cái gì đó.

Tia nhìn quanh một vòng, trừ hai người bọn họ, nhìn không thấy người khác. Mặc dù nàng không hoàn toàn tin Sebastian, nhưng nàng tin hắn sẽ để nàng ở trong một tầng hầm không người ở, chỉ vì trêu đùa nàng.

“Có người không?” Nàng hỏi một câu.

Vài giây sau, nàng nghe thấy tiếng như vật liêu gỗ ma sát, một lúc nàng mới biết đó là tiếng quan tài di động. Cách bọn họ khoảng ba bốn mét, có một quan tài khổng lồ, lúc này quan tài chậm rãi được đẩy ra, theo khe hở, vươn ra một bàn tay trắng bệch.

Tia không kêu ra tiếng, tuyệt đối vì nàng đã bị dọa đến choáng váng.

Nắp quan tài bị lệch sang một bên, người trong quan tài ngồi, một màn kính từng khung bố bởi vì người nọ có cái ô bản và cái quần bò mà suy giảm.

“Thật xin lỗi, nhất định là ta...đang ngủ, không nghe thấy tiếng các người vào.” Người trong quan tài than thở nói, giọng nói của hắn giống người Luân Đôn.

Mái tóc dài lộn xộn, không biết bao lâu không sửa sang mà che khuất hơn nửa khuôn mặt. Tóc trên mắt đẩy sang hai bên như rèm cửa, lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi nhưng tái nhợt khiến người ta giật mình. Hắn nhanh chóng đi ra quan tài, bước xuống đất suýt nữa ngã sấp xuống. Sau đó lấy từ trong quan tài ra một bộ kính đen đeo lên, nhìn kỹ Tia, ánh mắt sáng ngời.

“Aha, ta biết rồi, đúng vậy, nữ bá tước Tia Phantomhive. Khách quý a, trách không được hôm nay cảm thấy ngọn đèn cũng sáng hơn rất nhiều!”

Hắn vừa nói khen tặng, vừa liếc qua Sebastian ở bên cạnh, trong mắt lộ ra một chút khiếp sợ. Tuy hắn che giấu vô cùng tốt, nhưng vẫn bị Sebastian phát hiện. Nhưng Sebastian bất động thanh sắc, làm bộ như không chú ý tới.

“VẬY hai vị có chuyện cần làm sao? Không phải là đến đặt quan tài chứ? Tuy không phải ta khoe khoang, nhưng quan tài chỗ của ta chất lượng nhất, tìm khắp England cũng tìm không thấy nơi chế tạo quan tài hơn nơi này!”

Tia không thể không đánh gãy lời lái nhai khoe khoang của người đàn ông. “Ta nghĩ ngài hẳn là ông chủ của 'Cửa hàng quan tài?'”

Nàng nhấn mạnh hai chữ 'ông chủ'.

Người đàn ông làm động tác chào cảm ơn rất khoa trương, thiếu chút nữa là mắt kính xuống dưới mũi.

“Đúng vậy, mọi người gọi ta như vậy.”

Tia gật đầu với Sebastian, hắn lấy ra một mô hình quan tài tinh xảo, tuy chỉ bằng nửa bàn tay, như chế tác giống như đúc, ngay cả chi tiết ít nhất cũng được cho vào. Thậm chí có thể mở ra quan tài, bên trong có một hình xác bọc lại, cánh tay hướng lên trời, như cố gắng đẩy cái nắp quan tài, muốn đi ra.

Món đồ chơi khiến cho người ta không thoải mái đó là cái gọi là 'tín vật'. Sebastian nói ra, Mey-Rin cũng tìm trong lâu đài món đồ chơi. Theo nàng nhớ thì đó là lễ vật của cha Tia đưa cho nàng trong ngày sinh nhật mười tuổi của nàng. Nó không thỏa đáng và rất quái dị nên nữ bộc bên người Mey-Rin của bá tước phu nhân có ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Ông chủ trẻ tuổi sáng mắt, lập tức đi qua, như đứa nhỏ nhất được đồ chơi yêu thích không muốn buông tay.

“Trời ạ, thứ này tinh xảo cỡ nào a! Hoa văn này, còn đường cong này! Trời ạ, thật sự là xảo đoạt thiên công, không gì sánh kịp, đứng đầu thế giới!”

Tia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở đối phương có thể dừng lại tràng khen ngợi lộn xộn của hắn.

Ông chủ miễn cưỡng rời ánh mắt khỏi quan tài mê người trong tay.

“Thật xin lỗi. Ta nghĩ chúng ta không thể không nói chuyện, mời ngài ngồi.”

Tia phản xạ nhìn trái phải, trong tầng hầm trừ quan tài, không tìm thấy cái gì khác có thể gọi là...ách, là ghế ngồi gì đó.

Sebastian lấy ra khăn tay trải trên một cái quan tài, Tia rụt rè ngồi xuống. Ông chủ ngồi xuống một cái quan tài khác. Quân gia đứng ở một bên.

“Bây giờ có thể nói yêu cầu và vấn đề của ngài.”

Tia nói : “Ta nghĩ ngài cũng biết, đại khái sự việc xảy ra mấy ngày trước trong lâu đài Phantomhive. Tuy mọi chuyện có vẻ đã rất rõ ràng, nhưng ta vẫn không rõ, Charles cũng thôi đi, còn Leopold vì sao không tiếc lấy tính mạng của mình làm tiền đặt cược để tham gia chuyện này?”

“Chắc ngài chưa biết rõ về thế lực của xã hội đen. Lấy một ví dụ, một vị tiểu thư có thân phận nhất thời xúc động viết một phong thư có nội dung ngu ngốc, phong thư lại rơi vào tay một tên không thích đáng. Nàng nên làm thế nào để thu lại thư đây? Nàng không thể nhờ cảnh sát giúp đỡ, chuyện này không thể để lộ dù chỉ một chút. Nàng không biết nên tìm ai hỗ trợ, gấp đến hoang mang lo sợ, thậm chí ngay cả ý muốn chết đều có. Nhưng giao cho chúng ta, có lẽ chỉ cần vài cú điện thoại là có thể giải quyết, không mất danh dự, mọi người đều vui mừng. Còn có rất nhiều ví dụ khác, người càng có quyền thế địa vị, tác dụng của chúng ta càng lớn. Về phần Leopold, theo ta nghe được, không thể nghi ngờ, hẳn là người có dã tâm bùng bùng, bây giờ chưa đủ đối với hắn, với chúng ta, chẳng sợ chỉ truyền một hai câu, với sự nghiệp của hắn cũng là trợ lực rất lớn. Trên thực tế, ông cố của ngài sẽ không chỉ một lần đi đến chỗ chúng ta lấy tình báo để hắn giải quyết một ít chuyện ngoài thế lực của hắn.

“Ta nghe nói gia tộc Phantomhive từng giúp nữ vương xử lý một ít thân tử đi để ý chuyện khác, là thế này sao?”

Ông chủ hạ kính, nói: “Ha ha, đúng vậy. Người có quyền thế luôn luôn muốn làm màu để người khác biết đến, người trong hoàng tộc Anh quốc cũng không ngoại lệ. Tóm lại, chuyện gì sinh ra nguy hại với vương thất, mặc kệ là người hay việc, đều để gia tộc Phantomhive xử lý, đương nhiên, bất kể thủ đoạn, cũng vì chuyện này là bị người khác gọi là 'Tay sai của Nữ vương'. Vương thất thế nào, đại khái không ai hiểu rõ hơn người của gia tộc Phantomhive.”

Sắc mặt Tia hơi đổi.

“Vấn đề cuối cùng.” Về mặt nàng trở nên lạnh lùng. “Ta muốn biết sao tin tức có thể bị lộ? Đồ vật kia trên tay gia tộc Phantomhive bảo tồn gần một thế kỷ đều bình an vô sự, sao đột nhiên lại tới tai Charles? Rốt cuộc là ai để lộ?”

Ông chủ đẩy đẩy kính.

“Không phải ngài đã sớm đoán được đáp án rồi sao?” Hắn mỉm cười.

“Vị nào đó ở điện Buckingham sao?” Tia lẩm bẩm. “Thật sự là thủ đoạn, không cần đại giới, có thể hoàn toàn trừ bỏ gia tộc Phantomhive.”

Ông chủ nhẹ đưa ngón trỏ: 'Không, theo ý ta lần này như một khảo nghiệm. Tổ tiên ngài nhiều hoặc ít đều giúp vị kia, nhưng đến thế hệ của ngài, tình huống trở nên xấu hổ. Dưới tình hình như vậy, một thí nghiệm nho nhỏ cũng rất cần thiết. Nếu ngài có thể thông qua khảo nghiệm, chứng minh ngài và gia tộc Phantomhive còn giá trị lợi dụng, ít nhất có thể đặt một bên.”

Tia nói: “Đương nhiên, nếu không qua được, với vị nào cũng không tồn thất, đúng không? Trừ ta ra, gia tộc Phantomhive sẽ do hắn thừa kế, nếu ta chết,

tước vị và đất phong đều bị thu hồi, vị nào nghĩ đến là thu vào quốc khố một phần nhỏ.”

“Không sai, lý giải của ngài phi thường chính xác.”

Tia thẳng lưng, vẻ mặt hồ hững, dưới bóng đèn có hạn, đôi mắt đen lục của nàng càng thêm thâm trầm đen tối.

Ông chủ hưng trí đánh giá nàng. Sau khi biết đáp án, bá tước tiểu thư trẻ tuổi sẽ làm thế nào đây? Chuyện xảy ra đêm hôn đó ở lâu đài Phantomhive, hẳn còn hiểu tường tận hơn những người ở đây, đương nhiên cũng rõ ràng thời khắc sinh mệnh nguy hiểm, biểu hiện của nàng trấn định và dũng cảm thế nào, hoàn toàn là tác phong của quý tộc chân chính.

Ánh mắt hắn hơi chếch lên, bỗng nhiên ý thức được, lúc hắn đang quan sát Tia, đồng thời, vị quân gia thần bí tuần mỵ kia cũng đang quan sát hắn. Hắn không khỏi âm thầm cười khò, sao hắn có thể quên còn có một vị đáng sợ như vậy tồn tại! Kết cục toàn diệt của gia tộc Phantomhive đều bị người này nghịch chuyển.

Tia lấy lại tinh thần, thay đổi cảm xúc của mình.

“Xin lỗi, ta vừa thất thần. Rất cảm tạ ngài đã tiếp đãi và giải thích, ta không còn chuyện gì muốn quấy rầy ngài nữa.”

Ông chủ vẻ mặt thất vọng: “Ngài phải đi, không thể ngồi thêm chốc lát? Được rồi, thật không rõ vì sao người nào đến đây đều không lâu!”

Chỉ cần là người bình thường, chỉ sợ là không có ai nguyện ý ở lại nơi này lâu!

“Được rồi. Bất quá nếu có một ngày ngài cần 'Cửa hàng quan tài' giúp đỡ, ngài có thể tìm ta.”

Ông chủ nói xong, làm tư thế khoa trương, kính 'lạch cạch' rơi xuống.

Tia thi lễ, theo Sebastian đi lên cầu thang cũ kỹ rồi đi.

Ông chủ nhìn bọn họ rời đi, vẻ mặt buồn cười trên mặt biến mất không thấy.

Hắn như tự nói: “Quân gia ác ma? Người của gia tộc Phantomhive thật giống nhau, bất quá đó cũng không phải người bình thường có thể dưỡng!”

Từ gian phòng âm u dưới tầng hầm trở về cảm giác trên mặt đất, quả thực có một loại cảm giác trở về nhân gian. Ta nhìn không được nói: “Trước hết không cần về lâu đài gấp, đi một vòng trong thành đi!”

Bởi vì mục đích đặc biệt, bọn họ không mang người lái xe, Sebastian tự lái.

“Vâng, tiểu thư.”

Sông Thames, Điện Buckingham... cảnh quan kiến trúc Tia quen thuộc bao nhiêu xét qua mắt nàng. Nàng cúi đầu nhìn hai tay mình. Ngón tay dài nhỏ, móng tay được dưỡng vô cùng tốt. Đây là đôi tay của một tiểu thư quý tộc chân chính, từ khi ra đời đã không cần làm gì nặng. Nàng nghĩ con người thật sự là loại sinh vật thật kỳ diệu. Nàng còn nhớ một tháng trước, lần đầu tiên thấy đôi tay này, khiếp sợ và sợ hãi, mà bây giờ nàng đã có thói quen sử dụng hai tay này, thói quen nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp lại khuyết thiếu tức giận, thói quen kí tên Tia Phantomhive.

Thói quen...

Nếu nói nhân sinh là một tuồng kịch, mỗi người đều diễn một nhân vật, bây giờ mặc dù không thể nói là hoàn toàn, nhưng ít nhất 90% đã dung nhập sấm vai này.

Vậy, có phải nàng nên vì tương lai, vì cuộc sống về sau làm một ít chuyện thay đổi không?

Vị quân gia kia...Ồ học viện.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Học Viện Tam Nhất...

Editor: Ngọc Nguyệt

Mười tháng dường như còn lâu hơn một năm, trên trời không có một đám mây. Gió lười biếng thổi, mang đến cảm giác mát mẻ nhẹ. Một ít lá cây đã bắt đầu vàng, rụng xuống, như lay ánh sáng từ mặt trời.

Tia ngồi cạnh bàn tròn màu trắng trong hoa viên, tập trung tinh thần đọc một quyển sách. Bàn tròn có hồng trà và một đĩa điểm tâm hình dáng cực kỳ ngon miệng.

Sebastian đứng một bên, tùy thời rót trà, vị trí ngăn gió thu đã biến lạnh, lại không che ánh sáng.

Khi Mey-Rin đi vào hoa viên, nhìn thấy một bức tranh nhàn nhã bình thản sau 14 giờ.

Nhìn bóng dáng áo đuôi tôm màu đen kìa, cảm giác của Mey-Rin tương đối phức tạp. Nàng vẫn không đồng ý để một người trẻ tuổi, lai lịch thân phận không rõ ràng làm quản gia. Về mặt khác nàng không thể không thừa nhận mọi việc hắn làm đều đã không thể dùng từ 'vĩ đại' để hình dung.

Hắn nấu thức ăn, làm điểm tâm khiến cho đầu bếp trong lâu đài đều tự than thở. Hắn quét tước phòng, giặt quần áo khiến cho mấy nữ hầu sống vài thập niên đều cảm thấy xấu hổ. Hắn thậm chí còn có thể tia lại bụi cây, khiến cho người làm vườn cam tâm tình nguyện làm trợ thủ cho hắn. Khó nhất là hắn hoàn toàn không có thói quen 'nói như rồng leo, làm như mèo mửa' của thanh niên, dường như đối với hắn mà nói, chuyện quan trọng duy nhất đó là hoàn thành hoàn mỹ công việc của mình, làm cho chủ nhân vừa lòng.

Khuôn mặt hắn anh tuấn, dáng vẻ ôn hòa tươi cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh cùng với năng lực làm việc cực kỳ xuất sắc khiến cho hắn rất nhanh đã chiếm được hảo cảm của phần đông bộc dịch và nhân viên, các nữ bộc thì càng không cần nói. Mey-Rin từng nhìn thấy nữ bộc trong lâu đài vì được hắn nói một câu mà hưng phấn đỏ mặt. Nàng và Tia, chỉ sợ ở lâu trong lâu đài cũng không chịu được sức quyến rũ của Sebastian.

Mey-Rin vẫn còn chút lo lắng. Mười bốn tuổi là có thể kết hôn, Tia ở trong lâu đài, không kết giao với người ngoài, bên người không có thân thuộc, cảm tình sinh ra với quản gia trẻ tuổi anh tuấn cũng là chuyện thật tự nhiên.

Nhưng trên thực tế, Mey-Rin lo lắng đã dư thừa. Mị lực của Sebastian trước mặt Tia cũng chỉ như đánh vào vách tường. Đối với vị quản gia xuất sắc này, thái độ của Tia luôn vững vàng, cũng không phải nàng không tin nhiệm hắn, thực ra nàng đã có thói quen có chuyện đều thương lượng với hắn, không lâu trước đây hai người còn bí mật ra khỏi lâu đài. Cứ như thế, Tia vẫn đang có một cảm giác dễ phòng và xa cách. Mey-Rin không biết Sebastian có nhận ra điểm này không, mặc dù có hắn cũng không tỏ vẻ gì.

Đột nhiên Mey-Rin hoàn hồn, ý thức được Tia đang nói chuyện với nàng.

"Có chuyện này ta nghĩ hắn là nên cho người biết, Mey-Rin, bắt đầu học kỳ này ta quyết định đến trường học."

Mey-Rin có chút kinh ngạc.

"Trước đây vì ta không khỏe nên không thể không ở nhà học, nhưng gần đây cơ thể của ta đã cải thiện nhiều, cũng đủ để cho ta có thể đến trường học, chuyện này bác sĩ Hocter có thể chứng thực."

Mey-Rin không khỏi đồng ý âm thầm gật đầu. Ở trong trường ít nhất có thể biết người không ít tuổi, có lẽ có thể kết giao bạn bè tri tâm. Nguyên bản, Tia là đứa nhỏ không hướng ngoại, sau khi mất trí nhớ càng thêm thành thực nội liêm, hoàn toàn không giống một cô gái mười bốn tuổi. Mey-Rin còn nhớ rõ, bá tước và phu nhân trước khi chết đi đã từng nói qua, bọn họ không cầu đứa nhỏ của mình vĩ đại thế nào, chỉ hy vọng con gái có thể khỏe mạnh khoái hoạt là được. Trước mắt xem ra hai chuyện đều không đạt thành.

Nghĩ vậy, nàng liền không có lý do phản đối với quyết định của Tia, chỉ còn lại một vấn đề.

"Vậy ngài chuẩn bị học ở đâu?"

Lấy địa vị và tài phú của gia tộc Phantomhive, tất cả trường học ở England đều có thể chọn.

"Vấn đề này ta đã nghĩ hết rồi. Chính là trường học này."

Mey-Rin nhìn Tia đưa cho nàng cuốn sách nhỏ, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc.

"...Bá tước tiểu thư tôn kính, ta tin không bao lâu nữa ngài sẽ phát hiện lựa chọn của ngài sẽ sáng suốt như thế nào, thật sự, không phải ta tự thổi, không phải là kẻ nào ta cũng nói như thế. Ngài biết người ta đem 'Tam Nhất học viện' gọi là 'Học viện chỉ trong giới quý tộc' đối với loại xưng hô này, ta cảm thấy tự hào. Mục đích ban đầu, là vì muốn có một môi trường phù hợp học tập trao đổi cho các tiểu thư quý tộc và thiếu gia. Như hiệu trưởng đệ nhất học viện đã nói... 'Đặc quyền mà không sử dụng, thì còn có ý nghĩa gì?'. Theo ta, đối với việc đi học cùng với những bình dân không khác nào tự hạ thấp thân phận, ta cảm thấy rất khó hiểu, ngài nghĩ gì vậy?"

Phó hiệu trưởng Mike Norton nghiêm trang phát biểu cảm tưởng của hắn. Lời của hắn hoàn toàn là phong cách bảo thủ lạc hậu của người Anh quốc, nhưng vô luận là quần áo, ngữ điệu, thủ thế, đều khiến cho Tia nghĩ đến vài từ hình dung như 'nuơng', 'chịu'.

Tia tao nhã trả lời: "Ta rất đồng ý ý tưởng của ngài. Lại nói, hiện nay chúng ta có được tất cả là thành quả của sự cố gắng của phụ bối, chúng ta không thừa nhận nó, không sử dụng nó, giống như phản bội bọn họ, phản bội dòng máu đang chảy trong người."

Trong mắt Mike Norton lóe lên tia hưng phấn.

"Ngài nói rất đúng, ta thật vui khi vẫn còn người trẻ tuổi như ngài, chứng tỏ tầng lớp của chúng ta vẫn có hy vọng!"

"Ngài quá khen rồi."

Mike Norton bình tĩnh lại, nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, tiếc nuối nói: “Ta rất muốn nói chuyện với ngài nhiều hơn, đáng tiếc là ta sắp có một hội nghị.”

”Ta sẽ không chiếm thời gian của ngài nữa, ta cũng sẽ đi làm quen một chút.”

”Vậy ta để cho bí thư của ta, tiểu thư Leurmon dẫn ngài đi một vòng học viện, chỉ cho ngài ký túc xá!”

”Rất cảm ơn.”

Mike Norton ấn chuông điện, chốc lát, một cô gái trẻ bước vào. Tóc ngắn, làn da trắng nõn, đôi mắt trong suốt to, hữu thần, nàng mặc bộ váy phù hợp, trên áo sơ mi còn có phụ kiện.

”Tiểu thư Leurmon, phiền người dẫn bá tước tiểu thư Phantomhive đến phòng ngủ của nàng.”

”Được, rất vui khi giúp ngài, bá tước tiểu thư, xin hãy đi theo ta.” Leurmon gật đầu chào hỏi với Tia.

Tia tạm biệt với Mike Norton, đi theo Leurmon rời khỏi phòng phó hiệu trưởng. Leurmon một bên dẫn đường, một bên giới thiệu bố cục và một ít chuyện trong học viện với Tia.

Học viện tam nhất [Trinity], vừa nghe liền nghĩ là một trường học giáo hội, trên thực tế nó có quan hệ xa với quý tộc. Học viện này liên quan đến gia đình quý tộc danh môn, tuy gần đây có chút thay đổi, nhưng vẫn tuyển nhận một ít phú hào, nhân vật nổi tiếng, hơn nữa học phí cao đến rất nhiều tư nhân lú lỏi, cũng khiến người bình thường không biết làm gì.

Theo lời phó hiệu trưởng trích dẫn từ lời của hiệu trưởng đầu tiên, không khó để nhìn ra, trong học viện cấp bậc phân minh, thậm chí nội quy trường học cũng không sợ học viên trái nội quy nhà trường.

”Đứng rồi, nghe nói trong học viện còn có một giáo đường, đúng không?” Tia hỏi.

”Đúng vậy, giáo đường ở sau học viện, từ nơi này không nhìn tới.” Leurmon chỉ vào hướng khoa tay múa chân.

Học viện Tam Nhất có một điểm đặc biệt đó là có một kiến trúc giáo đường Catholic thế kỷ mười lăm, cùng một nghĩa trang cổ, nghe nói cách đây rất lâu đã có giáo đường.

Ba người đi dạo một vòng, đi vào ký túc xá cho học viên. Tuy ký túc xá không khoa trương như trong tiểu thuyết huyền huyền nhưng cũng không nhỏ. Mỗi người một bộ phòng, bao gồm gian chính, phòng ngủ, phòng bếp, thậm chí còn có người hầu. Dụng cụ đều đủ cả, hơn nữa tất cả mọi thứ đều đắt tiền.

”Nếu ngài cần gì có thể gọi điện cho ta, có số bên cạnh cuốn sách bên điện thoại.” Leurmon nói.

”Được, rất cảm ơn đã giúp.”

Leurmon vừa đi khỏi, Sebastian liền lặng yên không một tiếng động từ sau cây đi ra. Trong khoảng thời gian ngắn, hắn đã thấy hết các phòng.

”Ta thấy vấn đề, ngài hẳn là nên hỏi ý kiến của nữ bộc Mey-Rin.”

Trước khi đi, Mey-Rin đưa khóa xe cho Tia. Nhưng Tia vẫn từ chối.

”Ta không thấy vậy. Đừng quên chúng ta đến đây không phải để chơi.” Tia lạnh lùng nói.

Nàng đi đến trước cửa sổ to, nhìn ra bên ngoài. Một rừng cây, đá cuội thành một con đường nhỏ uốn lượn. Lướt qua cây cối cao lớn, dường như có thể thấy được ký túc xá của học viên khác.

Tia vẻ mặt lạnh lùng, tâm tình hậm hực, thực ra cảm xúc như vậy đã liên tục một thời gian, nhưng trước mặt người ngoài nàng chưa bao giờ biểu lộ ra. Sebastian như biết tâm tình nàng không tốt, yên lặng đứng một bên.

”Ta muốn đi vườn trường.” Trầm mặc một thời gian dài, nàng mới mở miệng.

Sebastian mỉm cười mở cửa cho nàng.

Cả ký túc xá có năm tầng, kỳ quái là không có thang máy, cầu thang ở một bên khác.

Tia đi dọc theo hành lang thật dài, Sebastian ở phía sau nàng bỗng nhiên bước lên che trước mặt nàng. Cách đó không xa có một cánh cửa bỗng nhiên mở ra, một nam một nữ xuất hiện ở cửa, ôm hôn như phải tạm biệt. Bất quá đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là tuy cô gái ăn mặc chỉnh tề, còn chàng trai như trẻ con mới sinh.

Sebastian che tầm mắt, nhưng Tia vẫn thấy được, ách, có thể nói là gần hết.

Bọn họ kinh ngạc, đối phương cũng chỉ là trần định nhìn qua. Cô gái như không nhìn đến bọn họ, xuống lầu rồi đi, chàng trai lóa mắt cũng chỉ liếc bọn họ

một cát, lập tức đóng cửa.

Dù là Sebastian nhưng gặp phải chuyện này vẫn phải dừng một chút mới mở miệng.

”Thật có lỗi, khiến cho ngài phải nhìn đến một màn bất nhã như thế.”

”Không phải do người sai. Ta chỉ hy vọng vị nào đó sẽ không bị cảm, dù sao thời tiết đã lạnh hơn. Lại nói, đáng người hẳn thực không tồi...”

Tia nói đến một nửa bỗng dừng lại, vài giây sau Sebastian nghe thấy tiếng cười thanh thúy của nàng. Hắn kinh ngạc xoay người lại.

”Xin lỗi, ta nhin không được, thật sự là...”

Nàng một câu cũng không nói xong, lại nhin không được cười ha ha.

Bất luận là trong khoảng thời gian làm quản gia, hay là những ngày này âm thầm quan sát, Sebastian đều rất ít khi nhìn thấy Tia tươi cười, mặc dù là cười, nhưng vẫn thần nhiên áp chế, bây giờ lại giống như một cô gái bình thường, nụ cười thoải mái từ nội tâm.

Bởi vì cười vui, hai gò má nàng thần nhiên đỏ ửng, hai mắt lờ lờ tỏa sáng, khiến cho khuôn mặt đã tinh xảo của nàng càng thêm xinh đẹp, khiến cho người ta có cảm giác không chân thật.

Tia chậm rãi ngừng cười, chỉ còn ý cười bên môi. Cảm giác âm trầm buồn bực mấy ngày nay trên người nàng trở thành hư không, một loại tự tin và dũng khí sâu trong nội tâm nàng phát ra.

”Nhìn theo một góc độ khác, nhân sinh cũng không tệ như vậy.” Nàng thì thảo lẩm bẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quản Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhân Vật Mới...

Tia phát hiện mặc kệ có kinh nghiệm từ kiếp trước hay không, chuyện hòa nhập vào cuộc sống ở học viện dễ dàng hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, nhất là đối với một quý tộc có tước vị và giàu có. Giáo sư giảng bài, nhìn qua rất nghiêm khắc, đối với những học viên như Tia cũng dễ ra vẻ mặt thích hợp, biểu hiện khiến người ta kinh dị am hiểu. Đồng học lại càng không nói, nội quy trường học, học viên bình dân phải chủ động hành lễ né tránh học viên quý tộc, tình huống như thế, Tia không ý thức hiệp yếu là tốt, thế mà vẫn có người dám đến khi dễ nàng!

Đương nhiên đối lại là một học viên bình dân, tình huống có thể ngược lại hoàn toàn. Thực tế, tuy rằng học viên Tam Nhất là trường học quý tộc, nhưng vẫn có một số là học viên bình dân, gia cảnh bọn họ đều giàu có, sở dĩ tới đây học là muốn mượn danh học viện để nâng cao giá của mình, đặc biệt có thể trao đổi với quý tộc, có thể là tăng một ít lợi thế.

Sau khi buổi học chiều kết thúc, một mình Tia đi đến ký túc xá, phía sau là Sebastian cầm trên tay mấy quyển sách giáo khoa và văn kiện.

Thời gian đã là buổi chiều, thời tiết có thể nói là tốt. Học viện trải qua nhiều lần xây dựng thêm, diện tích không hẹp lại mà mở rộng gấp đôi, cũng trở nên phức tạp hơn. Hai bên đường là những cô thụ vài thập niên thậm chí trên trăm năm, lá cây rậm rạp che đi không ít ánh sáng. Vườn trường rộng lớn, số học viên ít đến đáng thương, tuy đã tan học nhưng một đường đi đến đây, số học viên thấy được có thể đếm với hai bàn tay. Ban ngày còn như thế, ban đêm lại còn thê lương, âm trầm mức nào.

Khi Tia đi qua một lùm cây, bỗng nhiên nàng nghe thấy tiếng nước nổ, khiến nàng hoảng sợ. Lấy lại bình tĩnh, nàng tò mò nhìn lại hướng truyền ra tiếng khóc.

Sau lùm cây có một cô gái mười lăm, mười sáu tuổi ngồi trên cỏ, thấp giọng nước nổ. Khuôn mặt dính nước mắt, yếu đuối mà quật cường khiến Tia cảm thấy có vài phần quen mắt. Nàng nghĩ xem đã gặp qua khuôn mặt này ở chỗ nào.

Lúc này Sebastian đi đến bên cạnh nàng, thấp giọng nói ra một cái tên.

”Pamela Bazzel.”

Tia nhớ ra. Cô gái này là người đã có tranh chấp ở nhà ăn trong ngày đầu tiên Tia đi học, nghe nói là bạn thân tốt nhất của đại tiểu thư gia tộc Corry Brandy đã bỏ trốn với người ta.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn đi qua bụi cây.

”Có chuyện gì vậy?” Nàng tận lực sử dụng khả năng biểu hiện chân thành mà vẫn đúng mực.

Thấy có người đến, Pamela vội vàng lau nước mắt. Mặt nàng đỏ lên, lắp bắp nói: “Không, không, không có gì.”

Nàng đứng lên, hoang mang rối loạn rời đi. Tia gọi nàng lại.

“Chờ đã, người không chuẩn bị mà cứ đi vậy sao?”

Nói xong, nàng chỉ chỉ mặt.

Mặt Pamela càng đỏ hơn, nàng nhớ về mặt đầy nước mắt của mình, bộ dạng chật vật, hai mắt sưng đỏ, bị người khác thấy, sẽ bị nói rằng thất lễ, trong giới quý tộc, bộ dáng lờn thối còn nghiêm trọng hơn không mặc quần áo.

Tia mỉm cười nói: “Phòng ngủ của ta ở gần đây, nếu không ngại, người có thể đến phòng ta sửa sang lại một chút.”

Pamela do dự, không biết có nên nhận lời mời này không. Đương nhiên nàng không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng này của nàng, nhưng phương diện khác, Tia lại là một người xa lạ.

“Đã quên không giới thiệu, ta là Tia Phantomhive.”

Hai mắt Pamela sáng ngời: “Nói như vậy ngài chính là vị nữ bá tước Phantomhive kia!”

“Đúng vậy, ta tin chắc rằng trong học viện này hẳn là không có người thứ hai mang họ Phantomhive.”

Pamela cúi chào theo lễ nghi, nói: “Xin hãy bỏ qua việc tôi đã thất lễ, bá tước tiểu thư.”

“Không sao, người sẽ đồng ý lời mời của ta chứ?”

“Tôi rất cảm ơn ý tốt của ngài.”

Tia dẫn Pamela về phòng mình, Pamela đến phòng tắm sửa sang lại, Sebastian vào phòng bếp. Khi nàng bước ra, dường như hẳn vừa dùng ma thuật để trên bàn có hồng trà đang tỏa khói.

Pamela rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, lần nữa vuốt lại tóc, thoát nhìn tốt hơn nhiều, vẻ mặt nàng hiện ra vài phần ngượng ngùng. Tia lấy tư thái chủ nhân hiếu khách mời nàng ngồi, Sebastian đưa lên một ly trà nóng.

Pamela bất an làm theo sự an bài của Tia, nàng uống trà, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng.

“Ngon thật!”

Sebastian mỉm cười nói: “Ngài thích khiến ta rất vui.”

“Thật đấy, đây là hồng trà tuyệt nhất mà ta từng uống!”

“Đây là phương pháp bí mật của tôi, tôi đã bỏ thêm một ít thứ đặc biệt, vị càng thêm phong phú.”

Nói xong, hẳn có chút tiếc nuối nhìn thoáng qua Tia. Tuy rằng hẳn biết vài phương pháp bí mật để hồng trà thêm ngon, đáng tiếc Tia chỉ thích uống trà nguyên vị. Ngoài ra, trừ phi quan trọng, nàng thà uống trà chứ không cà phê, cũng không giống những cô gái khác, thích điểm tâm ngọt hay những mỹ vị, không có sở thích đặc biệt với đồ ăn, không hoảng sợ nhưng cũng khó lấy lòng. Đối với đại quân gia am hiểu trên mười loại trà và cà phê, mấy trăm loại điểm tâm, cùng những món khác trên các quốc gia, còn có chuyện nào có thể khiến hẳn buồn bực hơn chuyện này sao!

Tia không chút để ý đến vị quân gia đang buồn bực, lực chú ý đều đặt trên vị khách trẻ tuổi. Uống xong ly trà, nàng mở miệng hỏi: “Người thấy thế nào rồi?”

“Cảm ơn, tôi...cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.”

Thoạt nhìn Pamela đã bình tĩnh rất nhiều.

“Nếu ta có mạo phạm thì xin hãy tha thứ, bất quá nếu được thì hãy nói cho ta biết.”

Ánh mắt Pamela âm thầm: “Tôi không biết...chuyện này có lẽ không ai có thể giúp tôi được.”

Giọng nàng không chắc chắn, nội tâm đang phân vân. Tia trầm mặc.

Một lát sau, Pamela mới mở miệng: “Tên tôi là Pamela Bazzel, tôi có một người bạn tốt tên Naffi Corry Brandy. Tôi nghĩ chắc ngài đã nghe qua chuyện của nàng.”

“Tiểu thư gia tộc Corry Brandy, đúng vậy, xác thực ta đã nghe nói qua một ít chuyện liên quan đến nàng, nghe nói nàng đã bỏ trốn với người ta.”

“Không, đây không phải sự thật, đó là lời nói dối, rõ ràng là nói xấu!” Pamela kích động nâng cao giọng.

Tia đặt tay lên cánh tay nàng, không nói gì an ủi.

Pamela bình tĩnh một ít, lời tự thuật có trật tự hơn.

”Từ lúc nhỏ, tôi và Naffi đã biết nhau, cha chúng ta là bạn thân nhất, hai nhà cũng không xa, chúng ta cùng nhau lớn lên, thân như chị em. Chúng ta chia sẻ bí mật của nhau, không chuyện gì mà đối phương không biết. Đúng vậy, tôi biết Naffi thích một tên xuất thân bình thường, tôi đã thấy người đó, có mấy lần trước sự che giấu của ta, nàng lên lút gặp đối phương. Nhưng bỏ trốn, không, ta tuyệt đối không tin. Chúng tôi đều biết rõ trách nhiệm của bản thân, cũng kiêu ngạo vì dòng họ của mình. Hơn nữa nàng còn trẻ như vậy, ở tuổi này, sao có thể chắc chắn cảm tình là chân ái đầu! Cho dù là nàng thật sự có thể vì người kia mà mạo hiểm, nàng cũng không thể không nói cho tôi biết. Đó là chuyện có thể thay đổi cả đời người, không thể không nói với người khác, hoặc không tìm kiếm sự giúp đỡ của người khác. Không, tôi tin rằng nàng không gạt tôi, sẽ không một chút ám chỉ cũng không cho tôi biết!”

Pamela dừng lại vì khô miệng, Tia tự mình đưa ly hồng trà cho nàng. Pamela nhận lấy nhưng không uống, chỉ cúi đầu ngơ ngẩn nhìn ly trà.

”Từ lúc nào mà Naffi biến mất?”

Tia hợp thời nói ra vấn đề dẫn nàng nói tiếp.

”Là hai tuần trước.” Pamela nói tiếp. “Buổi chiều có tiết cưỡi ngựa, Naffi nói nàng thấy không thoải mái nên về trước nghỉ ngơi. Sau khi tan học, tôi đến phòng ngủ của nàng, nữ hầu của nàng lại nói nàng chưa về. Mãi cho đến sau giờ trà chiều, vẫn chưa thấy nàng đâu, tôi có chút lo lắng, sợ nàng sẽ ngất ở nơi nào đó. Tôi nói với giáo sư, chúng tôi tìm nàng ở vườn trường nhưng vẫn không tìm được, sau cũng không nghe tin tức của nàng. Rồi lại xuất hiện tin đồn Naffi bỏ trốn với người khác, không biết vì sao phạm vi ngày càng rộng, thậm chí ngay cả giáo viên cũng thế...tôi không biết thế giới này rốt cuộc làm sao!”

Một giọt nước mắt lăn dài trên má nàng, nàng xoay người nhẹ nhàng lau đi. Ở tình huống như thế, chỉ có nàng tin tưởng, kiên trì giữ vững lập trường, hẳn là áp lực không nhỏ.

Tia cẩn thận hỏi: “Vậy người cho rằng bạn của người đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Pamela ánh mắt mờ mịt trả lời: “Tôi không biết. Vốn tôi đoán có thể nàng bị bắt cóc, nhưng đến bây giờ không hề có lời gì từ bọn họ, hơn nữa chuyện bảo vệ trường học vô cùng tốt, người ngoài rất khó để vào, lại càng đừng nói đến chuyện không làm kinh động đến ai đem một người sống ra ngoài.”

Tia gật đầu đồng ý. Xác thực phương diện phòng vệ ở học viện rất tốt. Dù sao học viên đều là nhà phú quý, mỗi người đều không tiếc tiền để chi cho khoản này.

”Nếu tiểu thư Corry Brandy không phải tự nguyện rời đi, lại không có khả năng người ngoài làm, vậy chỉ có...” Tia không nói tiếp, ý của nàng không nói cũng hiểu.

Pamela cảm thấy lạnh đến run người.

”Tiểu thư Corry Brandy có địch nhân trong học viện không?”

Pamela trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Địch nhân thì chắc chắn là có. Cha của Naffi, huan tước Corry Brandy là nghị viên thượng nghị viện, nghe nói rất muốn vào nội các, nhưng có một vài người không thích ông ấy. Không, ta không muốn tin họ lại làm ra loại chuyện tàn nhẫn mà ti bỉ này.”

Tia thở dài: “Đúng vậy, ta cũng không muốn tin.”

Đột nhiên Pamela nở nụ cười kì lạ: “Ngài biết không? Có khi tôi nhìn không được hoài nghi có lẽ người sai là tôi, bởi vì không có cách khác để giải thích. Tôi cho rằng tôi và Naffi tin tưởng đối phương như tin tưởng chính mình, nhưng có lẽ chỉ là ý nghĩ của một mình tôi thôi, có lẽ Naffi đã chán ghét tính trẻ con này, có lẽ trong lòng nàng, người đàn ông kia đã sớm vượt qua tôi, vượt qua cha mẹ, gia tộc của nàng...”

Tia vỗ tay nàng, nói: “Đừng nói như vậy, người càng phải tin tưởng bản thân. Mấy ngày nay hẳn người đã có áp lực không nhỏ, nhưng vì tiểu thư Corry Brandy người lại kiên cường đứng lên.”

Pamela lấy khăn tay lau mặt, cố gắng cười với Tia.

”Đúng vậy, tôi rất vô dụng, ngài nói đúng, vì Naffi, tôi phải càng thêm kiên cường! Mặc kệ Naffi nghĩ thế nào, đối với tôi nàng vẫn là người bạn quan trọng không thể thay thế, cho dù cả thế giới đối địch với nàng, tôi vẫn sẽ đứng bên nàng.”

Tia cười nói: “Ta thực hâm mộ tiểu thư Corry Brandy, có thể có một người bạn tốt như người.”

Pamela đỏ mặt: “Tôi chỉ làm việc nên làm thôi, đổi lại thành người khác cũng sẽ như thế. Ách, tôi nghĩ tôi đã chiếm nhiều thời gian của ngài, rất xin lỗi.”

”Không, thật ra ta cũng chưa giúp được gì.”

”Đừng nói vậy, ngài chịu lắng nghe tôi nói, đối với tôi thì đó là sự giúp đỡ lớn nhất rồi, thật đấy, bây giờ tôi cảm thấy tốt hơn rất nhiều, cảm thấy có thêm dũng khí.” Pamela chân thành tha thiết nói.

”Nếu cần giúp đỡ, dù chỉ là muốn ta nghe tâm sự thì cứ tới tìm ta.”

”Ngài thật sự là một con người thiện lương. Cảm ơn đã mời trà.”

Pamela cảm kích rời đi. Sebastian từ trong phòng bếp đi ra, khi hai người bắt đầu nói chuyện, hắn liền biết điều lui xuống. Nếu hắn còn ở đây, chỉ sợ Pamela sẽ không dễ dàng nói ra nỗi lo của mình như vậy.

”Ngài cho rằng những lời của nàng là nói thật sao?” Hắn hỏi.

”Đương nhiên, trừ phi nàng là một diễn viên trời sinh, huống chi nàng cũng không tất yếu phải nói dối.”

”Vậy ngài cảm thấy vị tiểu thư Corry Brandy kia đã xảy ra chuyện gì?”

Tia lẩm bẩm: “Ta không biết, Sebastian, nhưng chắc chắn nơi này đã có chuyện xảy ra.”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Pamela Bazziel...

Buổi chiều ngày hôm sau, Tia mời chị em nhà Roderick đến uống trà.

Tại học viện toàn những người thuộc dòng dõi có địa vị, Tia mới tuổi vị thành niên đã có tước vị và đất phong, không thể nghi ngờ là tầng lớp cao nhất, người có tư cách ngang hàng kết giao với nàng không nhiều, trong số ít đó có chị em nhà Roderick.. Tia mời các nàng đến thưởng trà không chỉ vì lễ nghi xã giao.

Sebastian đã sớm chuẩn bị tốt, trừ hồng trà độc nhất vô nhị của hắn, các loại bánh ngọt, bích quy đầy một bàn. Ngay cả Tia cũng phải thừa nhận rất thân kỳ, nàng hoàn toàn không tưởng tượng được hắn làm thế nào bày ra một bàn như vậy từ phòng bếp.

Người cao ngạo như Madeline, sau khi nhấp trà và điểm tâm, cũng không thể không thừa nhận là mỹ vị, đầu bếp nhà nàng còn kém hơn. Ariana giọng nói nhỏ nhẹ tỏ vẻ cảm ơn, nếu không phải đã trải qua khóa học lễ nghi, lời cảm tạ của nàng chỉ sợ là nói với ly trà.

Tia và chị em nhà Roderick chỉ là quan hệ hời hợt, chuyện có thể nói cũng chỉ là việc học hành, giáo sư và học viên, thực tế phần lớn là Madeline nói ra cái nhìn của nàng, Tia chỉ lắng nghe mà thôi.

“...Alex, một tên công tước, bộ dáng thật anh tuấn, cũng rất tốt, chỉ tiếc hoa tâm. Ta khó mà tưởng tượng nổi hắn làm thế nào mà chịu được cô gái thô bỉ như thế! Chị họ của hắn lại càng nguy, là một phù thủy!”

Tia tò mò hỏi: “Phù thủy? Sao lại nói như vậy?”

”Nghe nói tổ tiên của nàng có một vị là phù thủy, chính là những người bị thiêu cháy, nếu thật sự chết cháy đã tốt, đáng tiếc nàng đã được một vị tổ tiên khác cứu sống, hai người kết hôn, sinh con, huyết thống phù thủy liên truyền đến cả một thế hệ. Đương nhiên đây chỉ là lời của Kathy, chỉ có trời mới biết lời nàng nói có đúng hay không. Ta chỉ biết nàng rất mê tín dị đoan với bói toán. Nhưng thượng đế làm chứng, một người có thân phận không nên có sở thích kỳ quái như vậy!”

Tia sáng suốt không ý kiến gì.

Sebastian chú ý tới đĩa ăn của Ariana, hơi nghiêng người hỏi: “Ngài có muốn ăn chút bánh ngọt không?”

Ariana e lệ thấp giọng trả lời: “Ừm, vậy một miếng bánh ngọt.”

Sebastian nhẹ cắt bánh ngọt đặt vào đĩa của nàng.

”A, cảm ơn người.”

”Rất vui vì được giúp ngài, tiểu thư Madeline.”

Ariana xua tay: “Người, người nhầm rồi, ta là Ariana.”

Tia và Madeline dừng nói chuyện, nhìn về phía này.

Sebastian mỉm cười: “Tuy nói như vậy có chút thất lễ nhưng là một quân gia vĩ đại, chắc chắn sẽ không nhầm tên khách của chủ nhân. Vâng, ngài chắc chắn là tiểu thư Madeline.”

Ariana trầm mặc, Madeline cũng không nói một lời. Tia nhìn hai người, dần có chút hiểu được.

Qua một hồi lâu, Ariana mới ngẩng đầu, tháo bộ tóc giả, lộ ra mái tóc dài màu vàng của nàng.

“Được rồi, ta thừa nhận người đã đúng, ta là Madeline Roderick.”

Ariana thật cũng kéo tóc giả của nàng. Tuy rằng Tia đã đoán được nhưng khi thật sự nhìn đến, nàng vẫn cảm thấy rất kinh ngạc. Đến lúc vừa rồi, một chút nàng cũng không nhận thấy người nàng nói chuyện không phải cô chị Madeline mà là cô em thẹn thùng hướng nội Ariana.

“Sao người biết được?” Madeline tò mò hỏi Sebastian.

Đối với việc trao đổi thân phận bị vạch trần, biểu hiện của nàng rất bình tĩnh, Ariana lại có chút bất an.

“Giọng nói của hai tiểu thư, tuy rất giống nhau nhưng vẫn có sự khác nhau rất nhỏ. Ngoài ra, khuôn mặt, cử chỉ, thói quen đều hoàn toàn khác, rất rõ ràng.”

Madeline tức giận nói: “Nghe người nói có vẻ như rất dễ dàng, cho tới bây giờ người là người đầu tiên biết được chuyện này.”

“Nghe qua dường như rất thú vị, có thể nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì không?” Tia mỉm cười hỏi.

Nụ cười của nàng thoát nhìn rất ôn nhu dễ gần, nhưng chị em Roderick lại cảm thấy lạnh cả người.

Madeline rõ ràng nói: “Như các người thấy, ta là chị, Madeline, em ấy là Ariana, cứ cách một thời gian, chúng ta lại trao đổi thân phận, giả bộ là đối phương.”

“Tại sao lại làm như vậy?”

“Đương nhiên là vì thú vị!” Madeline trả lời.

Ariana ở một bên gật đầu như gà con.

Madeline nói: “Đó là chuyện trước khi đến học viện Tam Nhất. Ariana bị người trong trường bắt nạt, ta hỏi em ấy là ai làm, em nhất quyết không chịu nói cho ta biết. Khi đó ta đột nhiên nghĩ ta có thể giả trang thành em đi học, có thể biết được ai bắt nạt em. Chuyện này cũng không khó, tuy chúng ta không phải song sinh, nhưng bộ dạng vẫn rất giống nhau, chỉ cần đội tóc giả, đổi kiểu tóc là được, không ai nghi ngờ. Ta làm, kết quả đến khi ta nói ra sự thật, vẫn chưa từng có ai nhìn ra ta là Madeline chứ không phải Ariana. Chẳng qua sau khi biết chuyện Ariana rất tức giận, tuy rằng ta chẳng biết chuyện này có gì đáng tức giận.”

Nói xong nàng bắt mắt nhìn thoáng qua em gái.

Ariana mặt nhăn lại như lười giải thích.

“Bởi vì không biết nên làm như thế nào cho em gái nguôi giận, đành phải hỏi đến bà.” Madeline tiếp tục nói. “Bà nói một khi đã như vậy sao không để Ariana giả làm ta, ta có thể đặt mình vào vị trí của em, có thể biết được lý do em tức giận. Ta cảm thấy chủ ý này không tệ, Ariana cũng đồng ý, cho nên ngày hôm sau em giả làm ta, ta giả làm em, đến trường học. Đương nhiên ngay từ đầu đã là một chuyện ngoài ý muốn. Ariana thậm chí còn nói không làm được, lại càng không nói chuyện khác.”

“Chị có khác gì em đâu, em mới nói với người khác được một nửa, chị đã chen vào!” Ariana bắt mắt phản bác.

Tia thú vị nhìn hai chị em nói chuyện. Nàng dần dần nhìn ra Ariana cũng không ngưng ngừng như những gì đã biểu hiện, Madeline cũng không kiêu ngạo như vậy. Có lẽ trong lúc trao đổi, hai người sắm vai nhau, bất tri bất giác học được ưu điểm của đối phương, thay đổi chính mình. Lúc bá tước phu nhân Roderick đưa ra chủ ý này không biết có nghĩ đến điểm ấy không, nếu có, vị này thật đúng là rất giỏi.

Ariana quay đầu, ngưng ngừng nói với Tia: “Xin hãy tha thứ, tuy không phải cố ý nhưng chúng ta thật sự đã lừa gạt người.”

“Không sao, nói thật, vừa rồi lúc nói chuyện với người, một chút ta cũng không phát hiện người không phải Madeline mà là em gái Ariana.”

“Thật sao? Ta đã suy nghĩ tâm tư của chị, tưởng tượng chị ấy sẽ nói gì trong tình huống này. Nói thật có lúc ta cảm thấy chị nói chuyện có phần quá phận, khiến cho người ta nói ra lời không tốt.”

“Ta cũng cảm thấy vậy, em luôn cúi đầu, dùng lời nói nhỏ nhẹ rất vui sao?”

“Nhưng các người vẫn làm được, không phải sao? Tuy rằng rất khó khăn nhưng các người lại làm được, đến bây giờ vẫn chưa có người nghi ngờ chuyện hai người giả trang nhau.”

“Đúng vậy, chỉ trừ một người.” Madeline trừng mắt với người nào đó.

Ariana nhẹ nhàng vỗ vai nàng, hai người nhìn nhau, hiểu ý nờ nụ cười.

Nhìn các nàng thân mật như thế, Tia không khỏi cảm thấy hâm mộ.

“Đúng rồi, người sẽ không nói ra chuyện này chứ?” Madeline lo lắng hỏi.

“Chuyện này...” Tia cố ý tạm dừng một chút, nhìn về mặt khăn trang của hai người, chậm rãi nói: “Chuyện thú vị như vậy, sao ta lại nói ra chứ!”

Ba người cười nhạt, sinh thiện cảm.

“Vậy để tiếp tục buổi trà chiều, dùng khuôn mặt thật và thân phận của hai vị. Sebastian, rót trà cho khách.”

“Vâng, tiểu thư.”

Khi thiệp mời kia được gửi tới, Tia đang ở trong phòng dùng bữa sáng.

Tuy rằng ăn cơm không phải tốt nhất, nhưng tay nghề nấu nướng của Sebastian đủ để bù lại, hơn nữa trong phòng thỏa mái và xa hoa. Tia cũng bị thăm phát hiện, một nhân loại như nàng lại kém xa một ác ma ở điểm này.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Sebastian đến trước cửa, mang đến một phong thư.

“Là ai?”

“Một vị tiểu thư không biết tên, nói tôi đưa cái này cho ngài.”

Tia cầm lấy, phong thư màu lục nhạt, hoa văn xinh đẹp, hoa mỹ, mặt trên viết tên của nàng. Nàng cầm phong thư Sebastian đưa lên, rút thư.

Gửi nữ bá tước Phantomhive tôn kính.

Chị em nhà Tera Catherine hoan nghênh ngài gia nhập. Ngài có thể đến tòa thành bên phải lâu ba, ta sẽ rất vinh hạnh. Rất mong ngài sẽ đến.

Người trung thành với ngài

Catherine Prescott.

“Tera Catherine?” Kathy giật mình nói, lập tức nói ra. “Đương nhiên các nàng sẽ không đưa lời mời kỳ quái với người đâu!”

Tia hỏi: “Chị em Tera Catherine là tổ chức gì?”

Lúc này hai người đang ở trên hành lang lầu hai, đi xuống chỗ phòng học. Tia thuận tiện nhắc tới lời mời kỳ quái mới nhận được sáng nay.

“Chị em Tera Catherine là một xã đoàn tồn tại lâu, đã có lịch sử khoảng mười năm. Số người trong tổ chức không nhiều lắm, chỉ những thành viên ưu tú mới vào, bao gồm gia thế, học nghiệp, và phương diện khác. Một khi các nàng cho rằng người nào đó có tư cách, sẽ đưa ra lời mời như vậy.”

“Nghe có vẻ thú vị. Vậy trong học viện có rất nhiều xã đoàn sao?”

“Đại khái có vài cái, người biết người Anh quốc đều bí mật hướng đến xã đoàn. Bất quá tình huống cụ thể ta cũng không rõ, ta không có hứng thú với chuyện này.”

Lúc này, có tiếng nói chuyện, năm sáu cô gái vây quanh một chàng trai như chúng tinh cùng nguyệt. Hai người tạm thời không nói chuyện.

Đi xa được một khoảng cách, Tia nhìn không được tò mò hỏi: “Người vừa rồi là ai?”

“Giáo sư Luciaster. Đúng rồi, người chưa đến học khóa học của hắn. Trong học viện này hắn là giáo sư được yêu thích nhất, có phải rất có sức quyến rũ không?” Kathy cười nói.

Tia gật đầu. Tuy chỉ nhìn qua vài lần, nàng vẫn chú ý tới mái tóc màu vàng như ánh mặt trời, khuôn mặt hoàn mỹ của đối phương, mà khi hắn cười còn khó hình dung hơn, có thể khiến người ta chết. Học viện này đúng là tàng long ngoa hồ!

Nàng nhắm mắt nhủ thầm, do dự một chút, vẫn quyết định nói ra nghi vấn của mình.

“Đúng rồi, trước người nói tiểu thư Corry Brandy đã không còn ở nhân thế, người biết chuyện gì phải không?”

“Nếu ta nói chuyện của nàng ta, cái gì ta cũng không biết, người sẽ tin tưởng sao?” Kathy bắt đầu đi trả lời. Nàng có chút hối hận lần trước nhiều chuyện.

Đáp án này đương nhiên không thể làm Tia vừa lòng.

“Vậy sao người có thể nói nàng đã không còn nhân thế?”

“Được rồi, ta nói thật, thực ra ta dùng bói toán.” Kathy thẳng thắn nói.

”A?”

”Chắc người đã nghe Madeline nói gia tộc ta có huyết thống của phù thủy rồi?”

Tia gật đầu.

”Ta không biết Madeline nói với người thế nào nhưng đó là sự thật. Ta có được huyết thống và năng lực của tổ tiên là phù thủy, có thể qua bài Tarot biết được một số chuyện người thường không biết. Đương nhiên không phải người nào trong gia tộc ta cũng có năng lực này.”

Tia cuối cùng cũng hiểu: “Người nói người cũng không biết tiểu thư Corry Brandy đã xảy ra chuyện gì, nhưng qua bói toán biết được nàng đã chết?”

”Đúng vậy, đây là ý của ta. Ta biết chuyện này nghe qua thực vô vắn, người không tin cũng không sao, ta chỉ là nói ra sự thật mà ta biết thôi.”

Tia chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, sau đó mỉm cười.

”Không, ta tin tưởng người.”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hội Chị Em Nhà Tera Catherine...

Chín giờ đêm đó, Tia được Sebastian hộ tống, đứng giờ đúng địa chỉ viết trong thiệp mời. Một cô gái thân hình đầy đặn mặc váy dài nghênh đón nàng.

”Chào buổi tối, ta là Catherine Prescott. Mời vào.”

Tia cảm ơn, bước vào. Quân gia đang muốn đi theo, cô gái cười xin lỗi: “Thật xin lỗi, đây là buổi tiệc của tư nhân, cho nên...”

Tia hiểu ý của nàng, gật đầu với quân gia. Sebastian hạ thấp người rồi rời đi.

Nàng theo cô gái đi vào cư thất bố trí hoa lệ, đồ án rực rỡ, tường có lớp lông mềm mại như thiên nga, trần nhà, đèn phát ra ánh sáng vàng, khiến không khí cả căn phòng thêm vài phần mê hoặc của Đông Phương.

Ba cô gái ngồi vây quanh một cái bàn hình trứng dài, thấy hai nàng đến liền đứng lên.

”Ta xin giới thiệu. Đây là Olga Dyle Kain, con gái của công tước đại nhân Kain. Laura Nerphory, cô gái thiên tài, đã trúng tuyển đại học Cambridge. Winny Mongales, đến từ hoàng gia Đan Mạch.”

Tia nghe gia thế bất phàm của mấy cô gái trẻ tuổi. Mọi người ngồi xuống. Catherine gọi nữ hầu, đưa lên đồ uống và điểm tâm.

Winny nhìn Tia, bỗng nhiên nói một câu: “Người thật xinh đẹp, giống như búp bê vậy!”

Xác thực, mặc dù mấy cô gái ở đây ai cũng xinh đẹp, mỗi người một vẻ, nhưng xét về ngũ quan tinh xảo, ai cũng kém Tia. Nhưng quá mức đẹp dễ có khi ngược lại khiến người ta cảm thấy giả dối, không giống người.

Tia ngây ngẩn cả người, ngừng một chút mới trả lời: “A, cảm ơn.”

Phản ứng của nàng khiến những người khác không khỏi phát ra tiếng cười thiện ý, không khí trở nên hòa hợp rất nhiều.

”Tiểu thư Phantomhive vừa mới đến học viện Tam Nhất không lâu, chắc không biết nhiều về hội của chị em Tera Catherine?” Catherine săn sóc hỏi.

Tia thừa nhận: “Đúng vậy, ta không hiểu biết nhiều về xã đoàn trong học viện, sáng hôm nay nhận được lời mời, ta cảm thấy rất kinh ngạc.”

”Vậy để ta giới thiệu một chút đi!” Laura xung phong nhận việc, lập tức nhớ tới Catherine liếc một cái. Thấy nàng không ý kiến gì mới nói tiếp. “Hội của chị em nhà Tera Catherine thành lập từ nửa thế kỉ trước, ảnh hưởng bởi việc học viện sáng tạo, quyết định tuyển nhận những thành viên ưu tú nhất trong học viện. Mỗi một hội viên chính thức có thể tiến cử một người, nhưng phải được hội viên khác tán thành, chính thức tiếp nhận, chỉ cần có một người phản đối thì không được. Cứ như vậy trong lịch sử từng có mấy lần liên tục vài năm không một thành viên mới nhập hội, nhưng chị em ta vẫn không thay đổi luật.”

Tia giật mình hỏi: “Vậy ta cũng thế sao?”

Catherine trả lời: “Đúng vậy. Tuy rằng người được ta đề cử nhưng phải được cái gật đầu của mọi người mới được. Trước khi biểu quyết, chúng ta biết tường tận về gia tộc người. Ở học viện, ta đã hỏi giáo sư dạy người, đồng học của người. Đây là một chuyện rất nghiêm túc.”

“Chúng ta còn âm thầm quan sát người ở nhà ăn, dung mạo, lễ nghi không được cũng không thể nhập hội!” Winny bổ sung.

“Quản gia của người cũng không tồi.” Olga Dyla mang theo vài phần phiến muộn nói. “Tuy bây giờ người khác vẫn nói quản gia Anh quốc là tốt nhất trên thế giới, nhưng trên thực tế đều đại không bằng tiền. Ta tin tưởng nguyên nhân trong đó hẳn là quy tội tổ chất chủ nhân. Nếu chủ nhân đã quên truyền thống và lễ nghi phong phạm, sao có thể sai bảo người hầu!”

Ba người còn lại dường như đã có thói quen thấy nàng bức tức, không tiếp lời.

Catherine mỉm cười, quay lại đề tài.

“Được rồi, nói nhiều như vậy, còn chưa hỏi tiểu thư Phantomhive có nguyện ý gia nhập chúng ta đâu!”

Tia lập tức trả lời: “Đương nhiên ta đồng ý, đây là vinh hạnh lớn của ta.”

Catherine nói: “Thật tốt quá! Nói như vậy chúng ta có thể tiến hành nghi thức.”

“Ta đã chuẩn bị tốt rồi.” Laura hưng phấn nói.

Tia hỏi: “Nghi thức? Nghi thức gì?”

“Đương nhiên là nghi thức nhập hội.” Thấy Tia có chút khản trương, Catherine bổ thêm một câu. “Đừng lo, chỉ là một nghi thức mà thôi, xem như là truyền thống của chúng ta đi.”

Nàng đứng dậy dẫn Tia vào một gian thất.

So sánh với gian ngoài, nơi này có vẻ đơn sơ. Tường chính sơn màu trắng đơn giản, đã phiến thô. Trên đã phiến có khắc một đồ án hình ngôi sao năm cánh. Trên tường có hình thánh giá, phía dưới là cái bàn dài, trên bàn chỉ có một quyển sách.

Laura để cho Tia ngồi trên hình thánh giá. Nàng và Winny, Olga Dyla đều cầm trong tay một cái bình màu đỏ, đứng mỗi người một nơi. Catherine làm người chủ trì nghi thức, đứng cạnh bàn thờ.

“Bắt đầu tuyên thệ. Hãy niệm theo ta.”

Tia theo lời thì thào của nàng: “Ta, Tia Constans Dine Phantomhive, xin thề. Ta sẽ bảo vệ danh dự của hội như bảo hộ dòng họ của mình, đối đãi với các thành viên như chị em ruột thịt, trách nhiệm của ta, ta phải làm. Xin thề với Chúa, cùng với thành viên trong hội chị em, chứng kiến lời thề của ta trong giờ phút này.”

Ba người Laura thấp giọng nói câu “A men”, sau đó các nàng từng người một đi lên, đổ chất lỏng trong bình vào trong chén thủy tinh Catherine lấy. Nàng đưa bát cho Tia, ý bảo nàng uống nó. Tia làm theo, chất lỏng trong chén không khác nước bình thường.

“Bây giờ chỉ còn một bước cuối cùng.” Catherine cao hứng nói. “Điền tên của người vào danh sách thành viên.”

Tia đi đến trước bàn. Catherine đã đưa một tờ giấy bằng da. Tia nhìn tên và thời gian của thành viên gia nhập. Nàng nhận bút lông ngỗng của Winny, ký tên ở dòng cuối cùng.

“Chào mừng đã đến với hội, chị em mới.”

Catherine nói xong ôm Tia, ba người còn lại cũng tỏ vẻ các nàng hoan nghênh nàng. Bị ảnh hưởng bởi loại không khí này, Tia cũng có chút kích động.

Năm người lại trở lại cư thất lúc nãy, ngồi xuống.

“Đúng là một nghi thức ấn tượng khác sâu.” Tia nói. “Ta tin có hàm nghĩa đặc biệt trong đó!”

“Không hề nghi ngờ là có, tuy các tiền bối không nói rõ, chỉ là làm theo truyền thống mà thôi, cá nhân ta cảm thấy đó là thề máu bản đơn giản hơn.” Catherine

nói.

Winny bổ sung: “Kỳ thật không chỉ hội chị em, các xã đoàn khác trong học viện cũng có nghi thức nhập hội, có một số rất ngu ngốc, một số thực dọa người.”

“Dọa người? Như thế nào mà dọa người?” Tia cảm thấy hứng thú hỏi.

“Đương nhiên ta cũng chỉ nghe nói mà thôi, có một xã đoàn cử hành loại nghi thức hắc Di Tắt, nhưng ở giáo đường vào buổi tối.”

Những người khác nghe vậy đều lộ vẻ mặt chấn động, chỉ có Tia không rõ ý nghĩa trong đó.

“Ý người là giáo đường trong học viện đó sao? Có gì không đúng à?”

“Tuy trường học không có quy định chính thức, nhưng mọi người đều biết vào đêm không thể đến giáo đường.” Olga Dyle giải thích. “Nghe nói từng có người mất tích ở đó.”

“Mất tích...” Hai chữ khiến lòng Tia khẽ động.

“Nghe qua thật đáng sợ, nhưng đó chỉ là lời đồn không phải sao?”

Winny không cho là đúng nói: “Có phải chỉ là lời đồn hay không không ai biết, bất quá nơi đó thật sự rất đáng sợ, nhất là ban đêm, có ai muốn đi tìm chết đâu!”

Catherine vỗ tay, khiến mọi người chú ý.

“Được rồi, đó đều chỉ là truyền thuyết, cách chúng ta rất xa. Các chị em đã quên đêm nay chúng ta gặp nhau ở đây mà vì một nguyên nhân khác rồi sao?”

“Là vũ hội Halloween?” Laura hỏi.

“Đúng vậy, đây là nhiệm vụ giáo phượng ủy thác chúng ta.”

“Đương nhiên học viện đã được giáo huấn từ vũ hội Halloween năm trước.” Olga Dyla không khách khí nói. “Trời ạ, đừng nói nữa, nhớ đến là ta liền cảm thấy sợ!” Winny về mặt sợ hãi.

“Vũ hội Halloween hẳn là dành cho toàn giáo sư và học viên? Chỉ có vài người chúng ta gánh vác có phải quá ít không?” Tia lo lắng lại khó hiểu hỏi.

Catherine ý vị thâm trường nói: “Cho nên mới nói chúng ta là những người ưu tú nhất!”

Thấy những người khác cũng tự tin cười, Tia cũng cười cười.

Từ bên trong ầm ập, đột ngột đi ra ngoài không khỏi thấy mát mẻ, Tia vừa bước ra, Sebastian đã như mèo từ một góc đi ra, tay cầm áo choàng phủ thêm cho nàng.

“Tiệc hội thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, rất có ý tứ.”

“Ngài định đến phòng ngủ luôn sao?”

“Không, đêm nay rất đẹp, ta đi dạo một chút rồi về.”

Sebastian liếc mắt một cái nhìn trời cao ngoài cửa sổ, màn đêm vô tận chỉ thấy mấy điểm chấm nhỏ lưa thưa, gió thổi khiến lá cây trong vườn trường rung động.

“Ngài nói đúng, đúng là thời tiết thích hợp để tản bộ.” Hần cười trả lời.

Trong bóng đêm, tòa kiến trúc từ thế kỉ mười lăm tựa như quái thú. Trải qua hơn trăm năm gió táp mưa sa, kiến trúc đã bị phong hóa nghiêm trọng, hình điêu khắc trên tường và cột đều đã mờ hồ không rõ, cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ cũng đã khắc trước kia. Yên lặng hồi lâu, không hề vang lên, một cảm giác bí ẩn năm tháng vô tình trôi qua là từ mỗi khối vật liệu phát ra.

Sebastian nắm chặt tay nắm cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa.

“Cửa khóa, ngài muốn phá cửa không?”

Tia ngẩng đầu nhìn giáo đường: “Tạm thời không cần, trước cứ nhìn xung quanh xem sao.”

Bọn họ dọc theo giáo đường đi đến. Cửa sổ màu đen to, nhìn không ra một tia sáng, cũng không nghe thấy tiếng gì.

Đằng sau giáo đường là nghĩa trang, lịch sử còn tại giáo đường.

Rất nhiều mộ nằm cùng nhau, thoạt nhìn có vẻ hỗn độn. Phần lớn bia mộ đã bị đào xới hoặc mất tích, số ít còn lại cũng đã xuống cấp hoặc bị tổn hại, chỉ còn mờ hồ không rõ. Xung quanh mộ toàn cỏ dại, đá vụn, đất cát, càng phát ra vẻ hoang vắng. Gió xuyên qua giữa hai ngôi mộ, phát ra tiếng vi vu, càng khiến nơi này âm trầm đáng sợ.

Sebastian đứng sau Tia, bóng dáng cao lớn của hắn che cho nàng.

”Ngài cảm thấy thế nào?”

Tia nhắm mắt nhú mày, theo bản năng hít một hơi thật sâu.

”Không biết nên nói thế nào nhưng có cảm giác áp lực.”

Sebastian biết linh giác của nàng rất mạnh, có thể cảm nhận được thứ người bình thường không thấy được.

”Đúng vậy, từ khi người này rất nặng.” Hấn đồng ý nói.

Hai người lại đợi thêm chốc lát, đợi đến lúc Tia ý thức được trừ bị cảm, bọn họ không thể có được thu hoạch khác, mới mở miệng nói: “Đi thôi, chúng ta trở về.”

Khi bọn họ đi qua một bên cửa sổ giáo đường, Sebastian đột nhiên dừng lại, giữ chặt nàng.

”Có người.”

Tia nhìn lại theo ánh mắt hấn.

Lúc trước cửa sổ thủy tinh vẫn còn tối đen, giờ lại xuất hiện ánh sáng mờ hồ, trong bóng đêm càng thấy rõ.

Nàng đi đến trước giáo đường, ẩn thân ở dưới bóng của một hàng cột, lặng lẽ nhìn cửa lớn.

Qua một hai phút, cửa giáo đường mở ra, một người bước ra. Mái tóc được chải chuốt tỉ mỉ, phục sức điểm lệ, cử chỉ nữ tính, đều cho thấy người từ giáo đường đi ra không phải ai khác mà là phó hiệu trưởng Mike Norton.

Tia kinh hãi, suy nghĩ. Thừa dịp Mike Norton xoay người khóa cửa, nàng quyết định từ trong bóng tối đi ra.

Sebastian hơi kinh hãi, lập tức hiểu, mỉm cười ở lại chỗ cũ.

”Chào buổi tối, ngài phó hiệu trưởng.”

Mike Norton kinh ngạc sợ hãi, suýt nữa hét lên.

Hấn lấy lại bình tĩnh, giọng nói nghiêm khắc. “Là ngài! Tiểu thư Phantomhive, đã trễ thế này, ngài còn làm gì ở đây?!”

”Ta ngủ không được nên đi dạo.”

”Đi dạo? Tiểu thư Phantomhive, chẳng lẽ ngài không biết đến đêm, học viên không được tới nơi này!”

”Có quy định như vậy sao?” Tia tỏ vẻ thập phần vô tội. “Thật xin lỗi, ta thật sự không biết.

”Nhưng bây giờ ngài đã biết. Tuy ngài có đặc quyền nhưng quy củ vẫn phải tuân thủ.”

”Đúng vậy, là lỗi của ta.” Tia nhận lời phê bình, sau đó như lơ đãng hỏi. “Nhưng mà ngài phó hiệu trưởng, đã trễ thế này ngài đến đây còn có chuyện gì sao?”

”Ta nghe nói nóc giáo đường hông cho nên đến đây xem.”

Đương nhiên Tia sẽ không tin. Muốn xem nóc giáo đường còn có thể vào ban ngày, hơn nữa chuyện này cũng không cần một vị phó hiệu trưởng tự mình đến.

Mike Norton cũng hiểu được lý do của mình khó tin những hấn không giải thích nhiều.

”Tiểu thư Phantomhive, cần ta đưa ngài về ký túc xá không?”

”Không cần, có quản gia của ta là được rồi.”

Sebastian đứng lúc bước ra từ trong bóng tối.

”Vây ngủ ngon, bá tước tiểu thư.”

”Ngủ ngon, ngài phó hiệu trưởng.

Tia đi vài bước, lại nghe Mike Norton nói: “Đúng rồi, tiểu thư Phantomhive, có câu này ta nghĩ ngài nên nhớ kĩ.”

”Câu gì?”

”Lòng hiếu kì sẽ giết chết con mèo!”

Nói xong, Mike Norton xoay người đến học viện.

”Lòng hiếu kỳ sẽ giết chết con mèo à?”

Tia thấp giọng lặp lại một lần, trên mặt hiện lên nụ cười trào phúng lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vũ Hội Halloween...

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngày Halloween tới gần, vũ hội Halloween trở thành chủ đề quan tâm của cả học viện, nhất là nghe nói lần này xã đoàn thần bí nhất -- chị em nhà Tera Catherine sẽ phụ trách, càng khiến người khác bàn tán và mong chờ. Trong lúc đó, chuyện đại tiểu thư gia tộc Corry Brandy bỏ trốn dường như không được ai nhắc lại.

Về phương diện khác, gia nhập hội chị em, Tia cũng không thể không cố hết sức chuẩn bị cho vũ hội. Lo lắng nàng mà hội viên mới gia nhập, không quen thuộc học viện, cho nên cũng có một ít trợ thủ. Bốn cô gái trong đó biểu hiện năng lực, linh hoạt vận dụng thể mạnh bản thân, cũng khiến cho nàng mở to mắt.

Trong lúc đó, Tia sai Sebastian điều tra chuyện giáo sư mất tích năm đó. Sự tình phát sinh hai mươi năm trước, giáo sư mất tích có họ Tư Mai Sát Tư Đặc, được học viện phân cho chức giáo sư lịch sử cổ đại, mà hắn cũng có nghiên cứu với kiến trúc tôn giáo, mọi người thường có thể thấy hắn ở đạo đường gần đó. Tư Mai Sát Tư Đặc mặc dù phương diện học vấn cao, nhưng có một thói quen lớn... say rượu. Vài người thấy bộ dáng say khướt ban ngày của hắn, nói vài lần.

Lúc học kì sắp kết thúc, bỗng nhiên hắn mất tích, một ít vật phẩm tùy thân của hắn cũng không biết ở đâu. Cuối cùng có người thấy, nói rằng hắn đến giáo đường, nhưng không có chứng cứ cho thấy hắn đã đến đó. Lúc ấy việc bảo vệ học viện không tốt như bây giờ, cho nên mặc dù hăm ròi khỏi học viện cũng không có người biết. Kết quả, cuối cùng chỉ có thể nhận định rằng hắn đã tự mình rời đi.

Đương nhiên, đây là kết quả sau khi điều tra giản lược của Sebastian. Tạm thời Tia không nhìn ra chuyện này có liên quan gì đến chuyện bây giờ, liền không báo hắn điều tra tiếp.

Sau đó, với sự chờ mong của toàn giáo sư sinh, rốt cuộc Halloween cũng đến.

Đây là lần đầu Tia tham gia loại hoạt động này, đám người Mey-Rin phi thường coi trọng, sớm chuẩn bị lễ phục, đêm vũ hội lại phái Wendy và người trang điểm đến cho nàng.

Lễ phục của tia lấy mẫu từ trang phục Pháp ở thế kỉ mười bảy, các chi tiết càng thêm thay đổi. Từng nếp uốn, sợi tơ và bảo thạch, đều khiến cho lễ phục lộ ra loại tinh xảo và xa hoa, khiến người ta hoa cả mắt.

Cũng không phải tất cả mọi người đều mặc lễ phục như vậy, sẽ khiến cho bản thân như một gốc cây thông đeo đầy vật giáng sinh. Nhưng trời sinh Tia dung mạo xinh đẹp, khí chất cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đủ để khiến lễ phục trở thành vật phụ trợ tốt nhất, hai người ở cùng một chỗ bày biện đẹp để khiến cho quanh mình đều thất sắc. Ngay cả người trang điểm kiến thức rộng rãi cũng tán thưởng không thôi, dù bọn họ gặp qua không ít người đẹp, nhưng có được người khí chất quý tộc như vậy là vạn người không một.

Đối với những lời ca ngợi này, Tia có vẻ thờ ơ. Sebastian thậm chí có thể nhìn ra trong ánh mắt nàng che dấu một tia không kiên nhẫn.

Làm một quân gia hết lòng phân ưu vì chủ nhân, hắn lập tức tiến lên nói với người trang điểm “Còn lại xin hãy cứ giao cho tôi.”

Người trang điểm kinh ngạc nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ diện mạo tuấn mỹ, từng cử chỉ theo kiểu truyền thống, theo bản năng nhìn về phía Tia. Thấy Tia không phản đối, nàng dọn đồ của mình, đứng sang một bên.

Sebastian tiếp nhận vị trí của cô, cầm lấy đồ trang điểm trên bàn giúp Tia. Đôi mắt đen thâm thúy của hắn dừng trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, ngón tay thon dài lướt qua mái tóc màu đen, vẻ mặt của hắn chuyên chú, trân trọng, động tác nhẹ nhàng như thể khiến người ta cảm thấy giờ khắc này trong mắt hắn, trừ Tia ra, những thứ khác đều không tồn tại. Thiếu nữ xinh đẹp cao quý, nam tử tuấn mỹ thâm tình, một màn lãng mạn làm cho Wendy đang đứng một bên bê giày kim lông không được mà đỏ mặt.

”Wendy?” Thấy vẻ mặt mơ màng của cô, Tia không khỏi kinh ngạc gọi.

Wendy từ trong câu chuyện tình yêu vừa nghĩ, lấy lại tinh thần, cuống quýt mang giày lên.

Sebastian tiếp nhận từ tay nàng, mỉm cười. “Đưa cho tôi là được rồi.”

Hắn quỳ một gối, từ hộp lấy ra một đôi vũ hài tinh xảo như thủy tinh, tự tay đeo cho Tia.

Wendy xấu hổ phát hiện công việc của nàng đều được Sebastian làm xong, khiến nữ hầu bên người như nàng không có việc gì làm, chỉ đứng một bên. May mắn lúc này tiếng đập cửa vang lên, nàng vội vàng đến mở cửa.

Lúc sau nàng trở về thông báo. “Tiểu thư, ngài Melvyn đến.”

Chuyện vũ hội Halloween sắp bắt đầu được truyền ra, không ngừng có người đến mời Tia làm bạn nhảy. Sau khi lo lắng, cuối cùng Tia chấp nhận lời mời của Kail Mitter Melvyn. Hắn là đồng học khóa tiếng Pháp của nàng, là thứ tử gia tộc, tuy không nói nhiều, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy ôn hòa. Tia vốn đã đủ hào quang, không cần người xuất sắc nào khác đến.

”Nói với ngài Melvyn, ta lập tức ra ngay.”

Sebastian giúp Tia đứng lên, Tia nhìn lại mình, xác định không quên gì mới đi ra phòng ngủ.

Kail Mitter đứng trong phòng, nhìn Tia đi ra, cả người nhất thời ngây dại. Không phải hắn chưa từng gặp mỹ nhân, trên thực tế, vì có ưu thế huyết thống, những người hắn gặp có rất ít người vẻ ngoài xấu, nhưng Tia vẫn khiến cho hắn cảm thấy rung động trước nay chưa từng có. Nàng như được trời ban ân, tài phú và vẻ đẹp hoàn mỹ kết hợp lại, không phải dùng hai chữ “xinh đẹp” là có thể hình dung.

Kail Mitter vốn không hay khen người khác, lúc này cảm thấy ngay cả nói chuyện cũng không thể. Một lúc lâu ra hắn mới thốt lên một câu: “Nàng, nàng đêm nay thật đẹp.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận muốn cắn lưỡi.

Tia lơ đãng cười nhạt. “Cảm ơn. Ta đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi chứ?”

”A, đương nhiên.”

Sebastian giúp Tia mặc đại y, đem túi xách cùng một bộ váy lễ phục đưa cho nàng, cuối cùng tiễn bọn họ tới cửa.

”Chúc ngài buổi tối vui vẻ.”

Tia gật đầu, kéo Kail Mitter rời đi. Bởi vì phải tham gia vũ hội nên nàng có ý dặn Sebastian không cần đi theo.

Đại khái là vì thế nên lúc này thoát nhìn vị quân gia này thật tịch mịch! Wendy đồng tình nghĩ.

Tia và Kail Mitter yên lặng trên đường đến học viện, lúc này còn cách lúc vũ hội bắt đầu một thời gian, cho nên trên đường không thấy ai. Tim Kail Mitter thật sự đập rất nhanh. Hắn biết lúc này phải nói gì nhưng trong đầu lại trống rỗng, vẻ trầm ổn ngày thường cũng không biết ở đâu rồi.

Đang trầm mặc, Tia bỗng nhiên mở miệng. “Ngài biết không, đây là lần đầu ta tham gia vũ hội như vậy.”

Kail Mitter sững sờ một chút, lập tức gật đầu, chuyện của Tia hắn cũng nghe nói một chút.

”Ta có chút lo lắng, ngài có thể nói cho ta biết vũ hội thế nào không? Ta sợ lúc đó ta sẽ làm trò cười.”

”Nàng không cần khẩn trương, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là khiêu vũ thôi.”

Kail Mitter nhớ lại vũ hội Halloween năm trước, lại nhìn vẻ mặt thản nhiên cười của Tia, nhận ra nàng không thật sự cảm thấy bất an khi tham gia vũ hội, mà là vì để hắn không còn khẩn trương mới cố ý nói vậy. Lúc này hắn cảm thấy xúc động.”

Sảnh đường đã được thay đổi cách bố trí. Wendy chọn phong cách Arab, thiết kế xảo diệu, lợi dụng ánh đèn, xây dựng phong cảnh ngàn ngọn nến trong đêm.

Winny chỉ đạo nhân viên công tác kiểm tra lần cuối cùng, thấy Kail Mitter và Tia, đôi mắt sáng ngời, vui vẻ chào đón.

”Trời ạ, Tia thân ái, người thật sự rất đẹp!”Tia hé miệng cười. “Người cũng rất đẹp!”

Winny mặc trang phục vũ nữ Arab, cùng phong cách với yến hội. Bộ trang phục này đúng là thích hợp với mái tóc lửa đỏ của nàng và thân hình đầy đặn, hiện ra khí chất nhiệt tình lãng mạn.

”Không giống nhau!” Winny liếc Kail Mitter một cái. “A, vì sao lúc nào tham gia vũ hội cũng phải là một nam một nữ chứ! Có lẽ chúng ta nên đề nghị một chút, lần sau ta có thể làm bạn nhảy với người!”

Kail Mitter cảm thấy hơi xấu hổ và bất mãn.

Tia biết tính của Winny, vỗ vỗ cánh tay của nàng.

”Catherine đâu?”

”À, họ ở bên kia, ta dẫn ngươi qua đó, thuận tiện ngắm đại sảnh mà ta đã bố trí.”

Winny vừa nói vừa kéo tay Tia, dẫn nàng đi. Kail Mitter tuy rằng bất mãn bạn nhảy của mình bị cướp, nhưng cũng khó nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Gần đến lúc bắt đầu vũ hội, người trong đại sảnh cũng nhiều lên. Tuy là vì tổ chức vũ hội Halloween, đa số vẫn là lo lắng thân phận của mình, không thể không khoa trương. Nhóm thiếu nữ tận lực khiến bản thân đẹp nhất. Nhóm thiếu nam tụ lại một chỗ bàn luận, ánh mắt theo đuổi bóng dáng xinh đẹp giữa sảnh.

Không thể nghi ngờ Tia là tiêu điểm của toàn trường, dung mạo và thân phận của nàng hấp dẫn không ít người tìm đến, ngược lại bạn nhảy Kail Mitter thiếu chút nữa bị dẫm qua một bên.

Chị em nhà Roderick và Cathy cũng đến, chào hỏi Tia. Kathy khoác lên một bộ kiểu vu nữ, váy màu đen nhưng thiên nga tôn lên đường cong của nàng, phần mắt và son môi tím khiến cho đôi mắt mèo kia thêm thần bí và tràn ngập sức quyến rũ, quả cầu thủy tinh bên tay là phụ kiện.

Madeline giống như hoàng hậu của xứ sở thần tiên, khí chất không ai sánh kịp của nàng càng hấp dẫn hơn. Mái tóc Ariana được tết sơ, trong tay cầm một cây gậy. Nếu nhìn kĩ thì thấy hợp màu váy trắng, sẽ phát hiện trên thế giới này đại khái không có ai mặc thứ độc đáo như thế.

Bỗng nhiên một tiếng kêu sợ hãi khiến đám người bên Tia chú ý. Cách đó không xa, một cô gái không cẩn thận làm đổ đồ uống vào một cô gái khác. Làn váy trắng khó có thể tẩy sạch, cả bộ trang phục dường như đã bị hủy. Chủ nhân chiếc váy ngơ ngẩn một chút, rồi chạy vọt nhanh chóng rời đi. Chuyện nhỏ nhỏ này rất nhanh đã bình thường, bị mọi người lãng quên.

Kathy và chị em Roderick hàn huyên với Tia vài câu liền sang bên kia.

Kail Mitter vẫn vững vàng giữ đúng vị trí của mình. Hắn nhìn Tia lấy thái độ tao nhã mà không thiếu thân thiết nói chuyện với mọi người, nàng không nói quá nhiều nhưng luôn nói đúng lúc, nụ cười thân thiện trên khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta cảm thấy thoải mái từ tận đáy lòng. Đồng thời nàng cũng không quên sự tồn tại của hắn, thường xuyên dùng ánh mắt rơi trên người hắn, làm cho hắn cảm thấy bản thân cũng không bị mọi người quên.

Không thể nghi ngờ, Tia sẽ là nữ chủ nhân xuất sắc nhất. Từ ý tưởng thoáng qua này, hắn dường như có thể nhìn đến một bữa tiệc gia đình, Tia xinh đẹp càng thêm thành thực làm nữ chủ nhân chào đón khách mời, còn nam chủ nhân hắn ở một bên. Hắn nghĩ thế đến xuất thần, thậm chí không chú ý tới vũ hội đã bắt đầu.

Sau vài tiết mục, khúc nhạc du dương vang lên, mỗi đôi một nam một nữ vào giữa sảnh nhảy.

Kail Mitter lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn về phía Tia, phát hiện nàng cũng đứng đúng lúc nhìn hắn.

”Ta có thể mời nàng nhảy chứ?” Hắn vươn tay mời.

Tia đưa tay đặt vào bàn tay hắn. “Đương nhiên.”

Kail Mitter bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng hắn vừa tưởng tượng cũng không phải hoàn toàn không thể trở thành sự thật.

Sau khi Tia và Kail Mitter nhảy mấy khúc, những người khác cũng đến mời. Xuất phát từ lễ phép, nàng không thể không chấp nhận, những rất nhanh nàng liền cảm thấy hối hận. Mặc kệ nàng thích khiêu vũ thế nào, đối mặt với những lời mời liên tiếp cũng có chút đau đầu, huống chi nàng căn bản không thích vận động thể này. Không khí sôi nổi ở yến hội khiến nàng không thấy thoải mái. Thật vất vả cả tìm được khe hở, nàng đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí lạnh lẽo mà thanh tân khiến Tia thư thái không ít. Nàng hít sâu vài lần, chậm rãi đi trên mặt cỏ.

Trên đầu ánh trăng tròn trong trẻo mà lạnh lùng, dường như khiến bóng đêm được phủ thêm một tầng lụa mỏng. Gió đêm ni non nơi ngọn cây, trong sảnh đường truyền ra tiếng nhạc cùng tiếng cười. Một cảm giác cô tịch yên lặng hiện lên trong lòng Tia. Đột nhiên nàng ý thức được có lẽ những người bạn cùng cười vui với nàng đều là chân thật, nhưng vẫn rất ngắn ngủi, không ai có thể vĩnh viễn làm bạn bên cạnh của ai, cuối cùng ai cũng chỉ có một mình.

Một tia báo động khiến nàng lấy lại tinh thần, nàng cảnh giác nhìn lùm cây xung quanh.

”Ai ở đằng kia?”

Một tiếng cỏ cây ma sát, một người từ lùm cây đi ra.

Một thiếu niên cực kỳ xinh đẹp. Trừ xinh đẹp, Tia không nghĩ ra từ khác để hình dung. Hắn khoảng mười bốn, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, tựa như ngà voi tốt nhất. Tóc vàng mềm mại rủ bên má, môi hồng nhuận, đôi mắt màu lục, nhưng khác với màu lục sâu thẳm u tối của Tia, đôi mắt kia càng như phi thủy trong suốt sáng ngời.

Từ khi vào thế giới này, Tia thấy không ít tuấn nam mỹ nữ, nhưng vì sự tồn tại của Sebastian mà suy giảm. Vốn tưởng rằng “trường hợp đặc biệt” như hắn sẽ không có, không ngờ ở học viện Tam Nhất này lại gặp được hai người, một là giáo sư Luciaster gặp trên hành lang, một là thiếu niên đang đứng

trước mặt nàng.

”Thực xin lỗi, ta không có ý dọa nàng.” Thiếu niên mở miệng, giọng nói trong trẻo.

”Không sao.” Tia chú ý tới lễ phục trên người hắn. “Người cũng tới tham gia vũ hội?”

”Đúng vậy. Nhưng ta không thích không khí bên trong đó, náo loạn, không hợp với ta, cho nên đi ra ngoài, sau đó thấy được nàng.” Thiếu niên lộ ra biểu tình lâm vào mộng ảo. “Rất đẹp, dưới ánh trăng nàng thật sự rất đẹp.”

Đối với tình huống bị một người khác phái còn đẹp hơn mình khen ngợi, cảm giác của Tia có thể nói là tương đối phức tạp.

Về mặt thiếu niên đột nhiên như bị bóng ma che, không biết một đám mây ở đâu bay đến che khuất ánh trăng.

”Đáng tiếc là những thứ xinh đẹp luôn ngăn ngui, tại sao ông trời lại tàn nhẫn thế chứ!”

”Ta lại không nghĩ vậy. Ngăn ngui có lẽ là điều may mắn đối với những thứ tốt đẹp. Bởi vì ngăn ngui, cho nên khó được, cho nên trân quý, những thứ đẹp dễ, coi trọng mấy trăm mấy ngàn năm rồi cũng sẽ khiến người ta phiền chán, đặc biệt là con người. Yêu một người rồi có ngày chuyển sang người khác, còn có thể quy tội năm tháng vô tình với hồng nhan, nếu dung nhan vẫn như lúc mới gặp, đến lúc đó nên trách ai!”

Thiếu niên biểu tình mờ mịt. “Cho đến giờ ta vẫn chưa từng nghĩ như thế.”

Hắn trầm tư, Tia im lặng không nói. Gió nhẹ lay động cành cây, tiếng ồn ào từ tòa thành truyền đến, như từ thế giới bên kia.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên bỗng chấn động, như đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng. Hắn nhìn bốn phía, có chút bối rối nói: “Thực xin lỗi, ta nghĩ ta phải đi, đồng bạn chắc đang tìm ta.”

Hắn đang muốn đi, lại nghĩ tới cái gì, ngượng ngùng....

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Vũ Hội Halloween...

Editor: Ngọc Nguyệt

Ngày Halloween tới gần, vũ hội Halloween trở thành chủ đề quan tâm của cả học viện, nhất là nghe nói lần này xã đoàn thần bí nhất -- chị em nhà Tera Catherine sẽ phụ trách, càng khiến người khác bàn tán và mong chờ. Trong lúc đó, chuyện đại tiểu thư gia tộc Corry Brandy bỏ trốn dường như không được ai nhắc lại.

Về phương diện khác, gia nhập hội chị em, Tia cũng không thể không cố hết sức chuẩn bị cho vũ hội. Lo lắng nàng mà hội viên mới gia nhập, không quen thuộc học viện, cho nên cũng có một ít trợ thủ. Bốn cô gái trong đó biểu hiện năng lực, linh hoạt vận dụng thể mạnh bản thân, cũng khiến cho nàng mở to mắt.

Trong lúc đó, Tia sai Sebastian điều tra chuyện giáo sư mất tích năm đó. Sự tình phát sinh hai mươi năm trước, giáo sư mất tích có họ Tư Mai Sát Tư Đặc, được học viện phân cho chức giáo sư lịch sử cổ đại, mà hắn cũng có nghiên cứu với kiến trúc tôn giáo, mọi người thường có thể thấy hắn ở đạo đường gần đó. Tư Mai Sát Tư Đặc mặc dù phương diện học vấn cao, nhưng có một thói quen lớn... say rượu. Vài người thấy bộ dáng say khướt ban ngày của hắn, nói vài lần.

Lúc học kì sắp kết thúc, bỗng nhiên hắn mất tích, một ít vật phẩm tùy thân của hắn cũng không biết ở đâu. Cuối cùng có người thấy, nói rằng hắn đến giáo đường, nhưng không có chứng cứ cho thấy hắn đã đến đó. Lúc ấy việc bảo vệ học viện không tốt như bây giờ, cho nên mặc dù hửm rồi khỏi học viện cũng không có người biết. Kết quả, cuối cùng chỉ có thể nhận định rằng hắn đã tự mình rời đi.

Đương nhiên, đây là kết quả sau khi điều tra giản lược của Sebastian. Tạm thời Tia không nhìn ra chuyện này có liên quan gì đến chuyện bây giờ, liền không báo hắn điều tra tiếp.

Sau đó, với sự chờ mong của toàn giáo sư sinh, rốt cuộc Halloween cũng đến.

Đây là lần đầu Tia tham gia loại hoạt động này, đám người Mey-Rin phi thường coi trọng, sớm chuẩn bị lễ phục, đêm vũ hội lại phái Wendy và người trang điểm đến cho nàng.

Lễ phục của tia lấy mẫu từ trang phục Pháp ở thế kỉ mười bảy, các chi tiết càng thêm thay đổi. Từng nếp uốn, sợi tơ và bảo thạch, đều khiến cho lễ phục lộ ra loại tinh xảo và xa hoa, khiến người ta hoa cả mắt.

Cũng không phải tất cả mọi người đều mặc lễ phục như vậy, sẽ khiến cho bản thân như một gốc cây thông đeo đầy vật giáng sinh. Nhưng trời sinh Tia dung mạo xinh đẹp, khí chất cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng, đủ để khiến lễ phục trở thành vật phụ trợ tốt nhất, hai người ở cùng một chỗ bày biện đẹp để khiến cho quanh mình đều thất sắc. Ngay cả người trang điểm kiến thức rộng rãi cũng tán thưởng không thôi, dù bọn họ gặp qua không ít người đẹp, nhưng có được người khí chất quý tộc như vậy là vạn người không một.

Đối với những lời ca ngợi này, Tia có vẻ thờ ơ. Sebastian thậm chí có thể nhìn ra trong ánh mắt nàng che dấu một tia không kiên nhẫn.

Làm một quản gia hết lòng phân ưu vì chủ nhân, hắn lập tức tiến lên nói với người trang điểm “Còn lại xin hãy cứ giao cho tôi.”

Người trang điểm kinh ngạc nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ diện mạo tuấn mỹ, từng cử chỉ theo kiểu truyền thống, theo bản năng nhìn về phía Tia. Thấy Tia không phản đối, nàng dọn đồ của mình, đứng sang một bên.

Sebastian tiếp nhận vị trí của cô, cầm lấy đồ trang điểm trên bàn giúp Tia. Đôi mắt đen thâm thúy của hắn dừng trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, ngón tay thon dài lướt qua mái tóc màu đen, vẻ mặt của hắn chuyên chú, trân trọng, động tác nhẹ nhàng như thể khiến người ta cảm thấy giờ khắc này trong mắt hắn, trừ Tia ra, những thứ khác đều không tồn tại. Thiếu nữ xinh đẹp cao quý, nam tử tuấn mỹ thâm tình, một màn lãng mạn làm cho Wendy đang đứng một bên bê giày kim lông không được mà đỏ mặt.

“Wendy?” Thấy vẻ mặt mơ màng của cô, Tia không khỏi kinh ngạc gọi.

Wendy từ trong câu chuyện tình yêu vừa nghĩ, lấy lại tinh thần, cuống quýt mang giày lên.

Sebastian tiếp nhận từ tay nàng, mỉm cười. “Đưa cho tôi là được rồi.”

Hắn quỳ một gối, từ hộp lấy ra một đôi vũ hài tinh xảo như thủy tinh, tự tay đeo cho Tia.

Wendy xấu hổ phát hiện công việc của nàng đều được Sebastian làm xong, khiến nữ hầu bên người như nàng không có việc gì làm, chỉ đứng một bên. May mắn lúc này tiếng đập cửa vang lên, nàng vội vàng đến mở cửa.

Lúc sau nàng trở về thông báo. “Tiểu thư, ngài Melvyn đến.”

Chuyện vũ hội Halloween sắp bắt đầu được truyền ra, không ngừng có người đến mời Tia làm bạn nhảy. Sau khi lo lắng, cuối cùng Tia chấp nhận lời mời của Kail Mitter Melvyn. Hắn là đồng học khóa tiếng Pháp của nàng, là thứ tử gia tộc, tuy không nói nhiều, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy ôn hòa. Tia vốn đã đủ hào quang, không cần người xuất sắc nào khác đến.

“Nói với ngài Melvyn, ta lập tức ra ngay.”

Sebastian giúp Tia đứng lên, Tia nhìn lại mình, xác định không quên gì mới đi ra phòng ngủ.

Kail Mitter đứng trong phòng, nhìn Tia đi ra, cả người nhất thời ngây đại. Không phải hắn chưa từng gặp mỹ nhân, trên thực tế, vì có ưu thế huyết thống, những người hắn gặp có rất ít người vẻ ngoài xấu, nhưng Tia vẫn khiến cho hắn cảm thấy rung động trước nay chưa từng có. Nàng như được trời ban ân, tài phú và vẻ đẹp hoàn mỹ kết hợp lại, không phải dùng hai chữ “xinh đẹp” là có thể hình dung.

Kail Mitter vốn không hay khen người khác, lúc này cảm thấy ngay cả nói chuyện cũng không thể. Một lúc lâu ra hắn mới thốt lên một câu: “Nàng, nàng đêm nay thật đẹp.”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền hối hận muốn cắn lưỡi.

Tia lơ đãng cười nhạt. “Cảm ơn. Ta đã chuẩn bị xong, có thể đi rồi chứ?”

“A, đương nhiên.”

Sebastian giúp Tia mặc đại y, đem túi xách cùng một bộ với lễ phục đưa cho nàng, cuối cùng tiễn bọn họ tới cửa.

“Chúc ngài buổi tối vui vẻ.”

Tia gật đầu, kéo Kail Mitter rời đi. Bởi vì phải tham gia vũ hội nên nàng cố ý dặn Sebastian không cần đi theo.

Đại khái là vì thế nên lúc này thoát nhìn vị quản gia này thật tịch mịch! Wendy đồng tình nghĩ.

Tia và Kail Mitter yên lặng trên đường đến học viện, lúc này còn cách lúc vũ hội bắt đầu một thời gian, cho nên trên đường không thấy ai. Tim Kail Mitter thật sự đập rất nhanh. Hắn biết lúc này phải nói gì nhưng trong đầu lại trống rỗng, về trầm ổn ngày thường cũng không biết ở đâu rồi.

Đang trầm mặc, Tia bỗng nhiên mở miệng. “Ngài biết không, đây là lần đầu ta tham gia vũ hội như vậy.”

Kail Mitter sững sờ một chút, lập tức gật đầu, chuyện của Tia hắn cũng nghe nói một chút.

“Ta có chút lo lắng, ngài có thể nói cho ta biết vũ hội thế nào không? Ta sợ lúc đó ta sẽ làm trò cười.”

”Nàng không cần khăn trang, kỳ thật cũng không có gì, chỉ là khiêu vũ thôi.”

Kail Mitter nhớ lại vũ hội Halloween năm trước, lại nhìn về mặt thần nhiên cười của Tia, nhận ra nàng không thật sự cảm thấy bất an khi tham gia vũ hội, mà là vì để hắn không còn khăn trang mới cố ý nói vậy. Lúc này hắn cảm thấy xúc động.”

Sảnh đường đã được thay đổi cách bố trí. Wendy chọn phong cách Arab, thiết kế xảo diệu, lợi dụng ánh đèn, xây dựng phong cảnh ngàn ngọn nến trong đêm.

Winny chỉ đạo nhân viên công tác kiểm tra lần cuối cùng, thấy Kail Mitter và Tia, đôi mắt sáng ngời, vui vẻ chào đón.

”Trời ạ, Tia thân ái, người thật sự rất đẹp!”Tia hé miệng cười. “Người cũng rất đẹp!”

Winny mặc trang phục vũ nữ Arab, cùng phong cách với yến hội. Bộ trang phục này đúng là thích hợp với mái tóc lửa đỏ của nàng và thân hình đầy đặn, hiện ra khí chất nhiệt tình lãng mạn.

”Không giống nhau!” Winny liếc Kail Mitter một cái. “A, vì sao lúc nào tham gia vũ hội cũng phải là một nam một nữ chứ! Có lẽ chúng ta nên đề nghị một chút, lần sau ta có thể làm bạn nhảy với người!”

Kail Mitter cảm thấy hơi xấu hổ và bất mãn.

Tia biết tính của Winny, vỗ vỗ cánh tay của nàng.

”Catherine đâu?”

”À, họ ở bên kia, ta dẫn người qua đó, thuận tiện ngắm đại sảnh mà ta đã bố trí.”

Winny vừa nói vừa kéo tay Tia, dẫn nàng đi. Kail Mitter tuy rằng bất mãn bạn nhảy của mình bị cướp, nhưng cũng khó nói gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Gần đến lúc bắt đầu vũ hội, người trong đại sảnh cũng nhiều lên. Tuy là vì tổ chức vũ hội Halloween, đa số vẫn là lo lắng thân phận của mình, không thể không khoa trương. Nhóm thiếu nữ tận lực khiến bản thân đẹp nhất. Nhóm thiếu nam tụ lại một chỗ bàn luận, ánh mắt theo đuổi bóng dáng xinh đẹp giữa sảnh.

Không thể nghi ngờ Tia là tiêu điểm của toàn trường, dung mạo và thân phận của nàng hấp dẫn không ít người tìm đến, ngược lại bạn nhảy Kail Mitter thiếu chút nữa bị dẫm qua một bên.

Chị em nhà Roderick và Cathy cũng đến, chào hỏi Tia. Kathy khoác lên một bộ kiểu vu nữ, váy màu đen nhưng thiên nga tôn lên đường cong của nàng, phần mắt và son môi tím khiến cho đôi mắt mèo kia thêm thần bí và tràn ngập sức quyến rũ, quả cầu thủy tinh bên tay là phụ kiện.

Madeline giống như hoàng hậu của xứ sở thần tiên, khí chất không ai sánh kịp của nàng càng hấp dẫn hơn. Mái tóc Ariana được tết sơ, trong tay cầm một cây gậy. Nếu nhìn kỹ thì thấy hợp màu váy trắng, sẽ phát hiện trên thế giới này đại khái không có ai mặc thứ độc đáo như thế.

Bỗng nhiên một tiếng kêu sợ hãi khiến đám người bên Tia chú ý. Cách đó không xa, một cô gái không cẩn thận làm đổ đồ uống vào một cô gái khác. Làn váy trắng khó có thể tẩy sạch, cả bộ trang phục dường như đã bị hủy. Chủ nhân chiếc váy ngo ngẩn một chút, rồi chạy vọt nhanh chóng rời đi. Chuyện nhỏ nhỏ này rất nhanh đã bình thường, bị mọi người lãng quên.

Kathy và chị em Roderick hàn huyên với Tia vài câu liền sang bên kia.

Kail Mitter vẫn vững vàng giữ đúng vị trí của mình. Hắn nhìn Tia lấy thái độ tao nhã mà không thiếu thân thiết nói chuyện với mọi người, nàng không nói quá nhiều nhưng luôn nói đúng lúc, nụ cười thần nhiên trên khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta cảm thấy thoải mái từ tận đáy lòng. Đồng thời nàng cũng không quên sự tồn tại của hắn, thường xuyên dùng ánh mắt rơi trên người hắn, làm cho hắn cảm thấy bản thân cũng không bị mọi người quên.

Không thể nghi ngờ, Tia sẽ là nữ chủ nhân xuất sắc nhất. Từ ý tưởng thoáng qua này, hắn dường như có thể nhìn đến một bữa tiệc gia đình, Tia xinh đẹp càng thêm thành thực làm nữ chủ nhân chào đón khách mời, còn nam chủ nhân hắn ở một bên. Hắn nghĩ thế đến xuất thần, thậm chí không chú ý tới vũ hội đã bắt đầu.

Sau vài tiết mục, khúc nhạc du dương vang lên, mỗi đôi một nam một nữ vào giữa sảnh nhảy.

Kail Mitter lấy lại tinh thần, theo bản năng nhìn về phía Tia, phát hiện nàng cũng đứng đúng lúc nhìn hắn.

”Ta có thể mời nàng nhảy chứ?” Hắn vươn tay mời.

Tia đưa tay đặt vào bàn tay hắn. “Đương nhiên.”

Kail Mitter bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng hắn vừa tưởng tượng cũng không phải hoàn toàn không thể trở thành sự thật.

Sau khi Tia và Kail Mitter nhảy mấy khúc, những người khác cũng đến mời. Xuất phát từ lễ phép, nàng không thể không chấp nhận, những rất nhanh nàng liền cảm thấy hối hận. Mặc kệ nàng thích khiêu vũ thế nào, đối mặt với những lời mời liên tiếp cũng có chút đau đầu, huống chi nàng căn bản không

thích vận động thể này. Không khi soi bức ở yến hội khiến nàng không thấy thoải mái. Thật vất vả tìm được khe hở, nàng đi ra ngoài.

Bên ngoài không khí lạnh lẽo mà thanh tân khiến Tia thư thái không ít. Nàng hít sâu vài lần, chậm rãi đi trên mặt cỏ.

Trên đầu ánh trăng tròn trong trẻo mà lạnh lùng, dường như khiến bóng đêm được phủ thêm một tầng lụa mỏng. Gió đêm ní non nơi ngọn cây, trong sảnh đường truyền ra tiếng nhạc cùng tiếng cười. Một cảm giác cô tịch yên lặng hiện lên trong lòng Tia. Đột nhiên nàng ý thức được có lẽ những người bạn cùng cười vui với nàng đều là chân thật, nhưng vẫn rất ngắn ngủi, không ai có thể vĩnh viễn làm bạn bên cạnh của ai, cuối cùng ai cũng chỉ có một mình.

Một tia báo động khiến nàng lấy lại tinh thần, nàng cảnh giác nhìn lùm cây xung quanh.

“Ai ở đằng kia?”

Một tiếng cỏ cây ma sát, một người từ lùm cây đi ra.

Một thiếu niên cực kỳ xinh đẹp. Trừ xinh đẹp, Tia không nghĩ ra từ khác để hình dung. Hắn khoảng mười bốn, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, tựa như ngà voi tốt nhất. Tóc vàng mềm mại rủ bên má, môi hồng nhuận, đôi mắt màu lục, nhưng khác với màu lục sâu thẳm u tối của Tia, đôi mắt kia càng như phi thủy trong suốt sáng ngời.

Từ khi vào thế giới này, Tia thấy không ít tuấn nam mỹ nữ, nhưng vì sự tồn tại của Sebastian mà suy giảm. Vốn tưởng rằng “trường hợp đặc biệt” như hắn sẽ không có, không ngờ ở học viện Tam Nhất này lại gặp được hai người, một là giáo sư Luciaster gặp trên hành lang, một là thiếu niên đang đứng trước mặt nàng.

“Thực xin lỗi, ta không có ý dọa nàng.” Thiếu niên mở miệng, giọng nói trong trẻo.

“Không sao.” Tia chú ý tới lễ phục trên người hắn. “Người cũng tới tham gia vũ hội?”

“Đúng vậy. Nhưng ta không thích không khí bên trong đó, náo loạn, không hợp với ta, cho nên đi ra ngoài, sau đó thấy được nàng.” Thiếu niên lộ ra biểu tình lâm vào mộng ảo. “Rất đẹp, dưới ánh trăng nàng thật sự rất đẹp.”

Đối với tình huống bị một người khác phái còn đẹp hơn mình khen ngợi, cảm giác của Tia có thể nói là tương đối phức tạp.

Về mặt thiếu niên đột nhiên như bị bóng ma che, không biết một đám mây ở đâu bay đến che khuất ánh trăng.

“Đáng tiếc là những thứ xinh đẹp luôn ngắn ngủi, tại sao ông trời lại tàn nhẫn thế chứ!”

“Ta lại không nghĩ vậy. Ngắn ngủi có lẽ là điều may mắn đối với những thứ tốt đẹp. Bởi vì ngắn ngủi, cho nên khó được, cho nên trân quý, những thứ đẹp đẽ, coi trọng mấy trăm mấy ngàn năm rồi cũng sẽ khiến người ta phiền chán, đặc biệt là con người. Yêu một người rồi có ngày chuyển sang người khác, còn có thể quy tội năm tháng vô tình với hồng nhan, nếu dung nhan vẫn như lúc mới gặp, đến lúc đó nên trách ai!”

Thiếu niên biểu tình mờ mịt. “Cho đến giờ ta vẫn chưa từng nghĩ như thế.”

Hắn trầm tư, Tia im lặng không nói. Gió nhẹ lay động cành cây, tiếng ồn ào từ tòa thành truyền đến, như từ thế giới bên kia.

Không biết qua bao lâu, thiếu niên bỗng chấn động, như đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng. Hắn nhìn bốn phía, có chút bối rối nói: “Thực xin lỗi, ta nghĩ ta phải đi, đồng bạn chắc đang tìm ta.”

Hắn đang muốn đi, lại nghĩ tới cái gì, ngượng ngùng...

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Vũ Hội Halloween.. (Tiếp Theo)

Editor: Ngọc Nguyệt

Hắn cười.

“Phải rồi, có thể cho ta biết tên của nàng không?”

“Đương nhiên, ta tên Tia.”

“Tia.” Thiếu niên lặp lại. “Ta sẽ nhớ kỹ, hy vọng rằng chúng ta sẽ còn gặp nhau.”

Hắn cười tươi, rồi đi, bóng dáng rất nhanh đã biến mất trong bóng đêm.

Thiếu niên đi rồi, Tia mới nhận thấy nàng đã rời vũ hội một lúc, nhưng không ai đến tìm nàng, không, ngay cả việc nàng rời đi cũng không có ai chú ý. Không quan trọng lúc trước mặt là nhện hót nàng, quay người lại vẫn quên nàng không còn một mảnh. Đối với thế giới này, hoặc với những con người khác, sự tồn tại của nàng là vô cùng nhỏ bé không đáng kể, cho dù nàng cứ hoàn toàn biến mất, cũng chẳng có vấn đề gì.

Kail Mitter ra ngoài tìm Tia, đột nhiên nàng rời khỏi khiến hắn rất lo lắng. Rốt cuộc hắn cũng thấy bóng dáng cô tịch lạnh lùng ấy, trong lòng vui vẻ, đang muốn bước nhanh đến, bỗng nhiên lại dừng lại.

“Cứ thế ngài sẽ bị cảm.”

Áo khoác màu đen mang theo nhiệt độ cơ thể phủ lên vai Tia, nàng xoay người, nhìn Sebastian đang mỉm cười.

Ngừng lại một chút, nàng mới hỏi: “Sao người lại tới đây?”

“Vi để ngài không bị viêm phổi, sự thật chứng minh rằng ngài không biết chiều cố bản thân.”

“Ta chỉ là không cẩn thận mà quên.” Đã quên thân thể này không khỏe mạnh như trước kia.

Sebastian nhẹ nhàng cười, ánh mắt như lơ đãng nhìn về nơi nào đó.

Kail Mitter nhìn người đàn ông tuần mỹ khoác áo cho Tia, hắn đứng bên cạnh nàng, như đang vì nàng mà ngăn gió lạnh. Như thấy ánh mắt chăm chú của hắn, người đàn ông hướng mắt nhìn thoáng qua, ánh mắt khinh miệt lạnh như băng.

Cảm giác như một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống, một chút khát vọng trong lòng Kail Mitter vừa dấy lên lại bị dập tắt. Địa vị, dung mạo trời sinh khó có thể thay đổi, hắn kém Tia rất xa, nếu ngay cả năng lực làm chuyện nhỏ như ở bên cạnh che gió lạnh cho nàng cũng không làm được, hắn có tư cách gì để chờ đợi và hi vọng. Hình ảnh ảm áp trong tưởng tượng của hắn mờ đi, trở thành giấc mộng chưa sớt của thiếu niên.

Kail Mitter ảm đạm rời đi.

Sebastian vừa lòng thu hồi tầm mắt, Tia lại không biết gì, sau này cũng không biết một ánh mắt của hắn dập nát lòng luyến mộ của một thiếu niên.

“Ngài định tiếp tục tham dự vũ hội sao?” Hắn hỏi.

Tia nhìn yến hội đèn đuổi sáng trưng đằng xa, nam nữ y phục xa hoa, thanh xuân cùng vui vẻ đều không hợp với nàng.

“Không, nơi đó không thích hợp với ta.”

“Vậy, tôi đề nghị ngài lập tức trở về tắm nước ấm, tôi sẽ chuẩn bị trà và chút điểm tâm.”

“Có trà là đủ rồi, quên điểm tâm đi, ta sợ sẽ béo.”

“Ngài nói thật sao? Tôi lại cảm thấy ngài cách từ béo thật sự rất xa.”

Cuối cùng Tia vẫn chấp nhận đề nghị của Sebastian, một ly trà và một đĩa bánh quy, khiến nàng không khỏi cảm thán trách không được nhiều người muốn làm quý tộc như vậy.

Ngay tại khi nàng nghĩ ngày hôm nay sẽ kết thúc trong không khí bình thản như vậy, đột nhiên cửa vang lên tiếng đập dồn dập, theo sau còn có Madeline mặc lễ phục vũ hội hoang mang vọt vào.

“Ma... không, là người, Ariana, xảy ra chuyện gì?” Nhìn Ariana tháo tóc giả xuống, Tia vội vàng sửa miệng.

Về mặt Ariana kinh hoàng, “Ma, Madeline không thấy đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Madeline Mất Tích

Editor: Ngọc Nguyệt

“Người nói cái gì? Không thấy Madeline?” Tia kinh ngạc hỏi.

”Đúng vậy, ta đã tìm qua khắp nơi nhưng không thấy chị ấy! Chuyện này chưa từng xảy ra, ta sợ... ta không biết nên làm gì bây giờ!”

Ariana nói xong lời cuối cùng, nhin không được nhỏ giọng nữa nữa.

”Đừng hốt hoảng, ngồi xuống trước đi, từ từ nói cho ta biết.”

Ariana ngồi xuống ghế, điều chỉnh lại hô hấp dồn dập.

”Madeline và ta quyết định trao đổi thân phận đến tham dự vũ hội.” Nàng nói. “Lúc bắt đầu chúng ta vẫn ở cạnh nhau, nhưng lúc khiêu vũ thì không. Có rất nhiều người mời ta... đương nhiên, họ đều nghĩ ta là Madeline, người trong đại sảnh cũng rất nhiều, chỉ một thoáng ta liền không thấy chị. Sau ta cảm thấy mệt, muốn về, nhưng tìm một lần trong hội trường cũng không thấy chị ấy. Ta nghĩ chị đã về trước, tuy rằng khi trao đổi thân phận, chúng ta luôn cố không quá xa đối phương, như vậy dù có lỡ sơ hở cũng có thể đứng lúc cứu trợ. Tóm lại, lúc ta về ký túc xá, chị vẫn chưa về, căn phòng vẫn giống như khi chúng ta đi. Lúc đó ta mới biết có vấn đề, ta hỏi vài người, nhưng họ đều nói không thấy Madeline, chị ấy cũng không nhắn lại gì cho ta. Ta rất hiểu chị Madeline, ta biết chị sẽ không làm như vậy, chắc chắn chị đã có chuyện!”

Đôi mắt của nàng ửng đỏ, vô thức mà mong chờ nhìn Tia.

Tia có chút khó xử, không biết nên tin vào phán đoán của nàng hay không. Nàng nghĩ bởi vì trò trao đổi thân phận này, Ariana và Madeline đều rất hiểu nhau, tuy tính tình Ariana hướng nội, nhưng không phải người nói chuyện không có căn cứ, nàng nói Madeline gặp chuyện không may, khả năng là cực kỳ cao. Nghĩ vậy, Tia lập tức quyết định.

”Ta biết rồi, ngươi chờ một chút, ta thay quần áo rồi chúng ta về đó nhìn xem.”

Ariana trong mắt có hy vọng, cảm kích gật đầu.

Khi Tia và Ariana đi vào đại sảnh yến hội, vũ hội đã sắp kết thúc. Phần lớn mọi người đã trở về, chỉ còn một ít người chậm rãi khiêu vũ. Hai người hỏi những người khác, bao gồm phục vụ và nhân viên công tác, không ai nhìn thấy Madeline. Phòng nghỉ ngơi ở xung quanh yến hội cũng không thấy nàng. Hai người không thể không mở rộng phạm vi tìm kiếm đến tòa thành bên ngoài.

Luân Đôn cuối tháng mười một, thời tiết đã tương đối lạnh. Lúc trước Tia còn có thể nghe được tiếng nhạc và tiếng người nói, giờ cũng dần dần không nghe được. Tia và Ariana vừa đi dọc tòa thành, vừa gọi tên Madeline. Giọng nói của hai người ở trong gió phiêu tán, lại vẫn không có lời đáp lại.

Sebastian không biết vừa đi đâu, lúc này từ trong bóng đêm hiện ra.

”Tôi phát hiện ra vài thứ, tôi nghĩ ngài sẽ muốn xem.” Hắn nói.

Sebastian mang hai người đến bãi cỏ tòa thành phía Tây Nam, bên cạnh rừng cây, hai người nhìn thấy bụi cỏ bị dẫm nát, bùn đất nổi lên. Theo dấu vết này đi vào rừng cây âm u, tìm kiếm một hồi, Ariana bỗng nhiên sợ hãi kêu một tiếng. Nàng chạy lên hai bước, tìm thấy cây gậy bị gãy của Madeline.

Phát hiện này chứng minh nỗi lo lắng của Ariana, Madeline thật sự xảy ra chuyện rồi.

Tia có thể tưởng tượng ra, Madeline nhất định sắm tốt vai nhân vật của mình, cùng người nào đó rời khỏi đại sảnh, như Ariana sẽ làm thế. Nhưng cho dù nàng sắm vai hoàn mĩ thế nào, bản chất của nàng cũng sẽ không thay đổi. Không ai có thể bắt buộc Madeline làm chuyện nàng không muốn, vượt qua điểm mấu chốt của nàng, nàng nhất định sẽ cự tuyệt và phản kháng kịch liệt. Đối phương bố trí hành động đều vì mục tiêu là Ariana, Madeline phản ứng vượt qua dự liệu của hắn, khiến hắn trở tay không kịp. Tuy cuối cùng, nàng vẫn không thể chạy thoát, nhưng cũng để lại dấu vết khá rõ ràng, bắt đầu lớn với vài thiếu nữ mất tích trước đây.

Ariana cầm cây gậy của Madeline lên, hoang mang lo sợ. Nàng lo cho Madeline, muốn lập tức tìm thấy chị, lại không biết nên làm thế nào. Nàng nhìn Tia đang lặng lẽ trầm tư, cảm giác như tìm được người đáng tin.

”Tia, chị gái ta...” Nàng kích động khóc.

Tia đưa tay đặt lên vai nàng, “Đừng lo lắng, chúng ta sẽ tìm được Madeline, nhất định! Sebastian.”

Vị quân gia đứng ở một bên nghe thấy tiếng Tia gọi hắn, lập tức tiến lên.

”Ta nhớ Scotland Yard hẳn là còn nợ gia tộc Phantomhive một nhân tình?”

Lần trước nữ hầu Hannah bị giết, huan tước Kacht của Scotland Yard từng cam đoan Leopold sẽ tra ra hung thủ, kết quả phát hiện Leopold là gián điệp bị thu mua. Bởi vậy Scotland mất mặt, đồng thời gia tộc Phantomhive cũng có chút thua thiệt.

Trong mắt Sebastian hiện lên tia sáng. “Ý ngài là?”

”Nếu ta mượn họ một chú chó nghiệp vụ, ta nghĩ họ hẳn là sẽ không từ chối!”

Sebastian nở nụ cười. “Đúng vậy, tôi tin bọn họ sẽ không.”

Cũng không biết Sebastian làm thế nào mà nói với huan tước Kacht, tóm lại một giờ sau, một chiếc xe vận tải không có dấu hiệu lạ gì tiến vào cửa lớn

học viện Tam Nhất. Từ trên xe bước xuống là một người đàn ông và một chú chó đen cao hơn nửa người.

Bọn họ đi vào nơi phát hiện tung tích cuối cùng của Madeline. Ariana trở về ký túc xá mang tới quần áo của Madeline. Huấn luyện viên đưa cho chó nghiệp vụ ngửi, làm vài động tác. Chú chó hiểu ý hần, không ngừng ngửi mùi cỏ gần đó, nhưng chưa có hành động gì.

Ariana nhìn chó nghiệp vụ không rời mắt, khẩn trương nắm chặt tay. Ngay cả Tia đứng một bên cũng không chắc chắn biện pháp này của nàng có thật sự hiệu quả không.

Bỗng nhiên, chó nghiệp vụ như nhận thấy điều gì, sủa một tiếng rồi chạy vào sâu trong rừng cây, những người khác vội vàng đuổi theo. Trên đường có vài lần nó dừng lại như mất mục tiêu, nhưng cuối cùng vẫn tìm được tiếp. Cũng bởi vì Ariana phát hiện điều không đúng liền đi tìm Tia, hai người lập tức hành động, nếu chậm thêm vài giờ nữa, mùi lưu lại của Madeline chỉ sợ cũng tiêu tán.

Chó nghiệp vụ chạy vài vòng, cuối cùng đưa mọi người đến trước giáo đường học viện. Từ khi nhìn đến tòa tháp, Tia liền có dự cảm nơi này là chung điểm tìm kiếm của bọn họ.

Nhìn giáo đường cổ xưa cũ nát, Ariana hơi run run hỏi: “Chị ở bên trong sao?”

Tia không trả lời, chỉ an ủi nắm tay nàng.

Chó nghiệp vụ như chợt mất mùi mục tiêu, ở một chỗ không ngừng đi lòng vòng. Nó dần cảm thấy phiền táo, sủa một tiếng to với mọi người.

Tia hỏi: “Sao lại thế này?”

“Tôi không biết.” Huấn luyện viên vừa nghi hoặc trả lời, vừa định khiến chú chó an tĩnh.

Nhưng lời nói và động tác trấn an vốn rất hữu dụng bỗng hoàn toàn mất đi hiệu lực, thậm chí càng khiến cho chó nghiệp vụ thêm phần nộ. Tiếng gầm gừ đe dọa trầm thấp từ trong cổ họng phát ra, hai mắt hung ác nhìn vài con người trước mặt. Bỗng nhiên nó chạy, hung hăng nhào tới huấn luyện viên. May mắn hần đã chuẩn bị, vội vàng lăn một vòng tránh thoát.

Ariana sợ hãi kêu một tiếng, theo bản năng nắm chặt cánh tay Tia. Tia nghiêng người, để nàng ở sau lưng.

Tiếng kêu của Ariana khiến chó nghiệp vụ chú ý, nó hơi đỏ mắt nhìn Tia và Ariana, chân khễ động, vọt đến chỗ hai người rồi nhảy lên.

Sebastian lắc mình che trước mặt Tia, mỉm cười nhìn chó nghiệp vụ hung mãnh vọt tới. Đến khi chú chó nhảy lên, hần mới bước vài bước, đồng thời vươn tay cầm vào gáy chú chó, dùng sức văng ra.

Cơ thể lớn của chó nghiệp vụ trên không trung tạo ra một đường vòng cung, sau đó đáp xuống đất. Nó đứng dậy, lắc lắc thân mình lại lập tức xông lên. Sebastian dùng trò cũ, lại một lần nữa văng nó ra xa.

Ở một bên, huấn luyện viên và Ariana tròn mắt há miệng nhìn. Đại khuyến thể trọng gần hai trăm bảng, hơn nửa lực đạo lớn... Mà nhìn vẻ mặt bình thản của Sebastian, dường như không có gì... trời ạ, hần vẫn là người đấy chứ!

Bị ném vài lần, động vật hung ác cũng phải chịu thua. Lăn rơi xuống cuối cùng, chó nghiệp vụ không còn sức đứng lên, nằm trên đất, phát ra tiếng rên rì. Huấn luyện viên sớm đã đau lòng vội vàng tiến đến, kiểm tra cơ thể, trấn an chú chó. Một lúc sau, chó nghiệp vụ đáng thương khôi phục lại chút sức lực, miễn cưỡng đứng lên, nhưng nhìn bộ dáng uể oải của nó, muốn dựa vào nó tìm Madeline dường như là không thể.

“Tôi, tôi xin lỗi.” Huấn luyện viên xấu hổ nói xin lỗi. “Tôi không biết tại sao Nolak lại đột nhiên phát điên, đây là chuyện chưa từng xảy ra, nó vẫn luôn rất nghe lời!”

Tia không mang theo cảm xúc gì trả lời: “Đây không phải lỗi của ngươi, ít nhất nó đã đem chúng ta đến đây.”

Nàng quay sang nhìn Ariana. “Ta và Sebastian vào xem, ngươi cứ ở đây.”

Ariana vội vàng lắc đầu. “Không, ta muốn cùng đi với hai người!”

“Chúng ta không biết bên trong thế nào, ngươi ở bên ngoài cho an toàn.”

“Ta biết, nhưng Madeline là người chị gái quan trọng của ta, ta nhất định phải tìm được chị ấy!”

Trong mắt Ariana trào ra nước mắt, vẻ mặt lại rất kiên quyết.

Tia biết không khuyên bảo được nàng, đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Nàng nhìn huấn luyện viên chó nghiệp vụ. “Để đề phòng vạn nhất, ngươi hãy ở bên ngoài.

Huấn luyện viên gật gật đầu.

Đứng trước cửa giáo đường, Tia nhớ tới chuyện cửa giáo đường vẫn luôn khóa, không khỏi nhăn mặt nhíu mày.

”Không xong, có vẻ chúng ta phải trở về một chuyến để lấy chìa khóa.”

”Tôi nghĩ chúng ta không cần làm vậy.”

Sebastian nói xong bước lên, đùa nghịch một chút với khóa cửa, sau đó đẩy, cửa lớn mở ra.

”Trước đây ta cũng không biết, hóa ra phá khóa cũng là kỹ năng của quân gia.” Tia trào phúng nói.

Sebastian không tức giận trả lời: “Chuyện này chủ yếu do tình huống. Trong tình cảnh này, tôi phải nói là ngài đúng.”

Sau đó hắn làm ra động tác mời vào, Tia dẫn đầu bước vào.

Hai bên tường giáo đường đầy cửa sổ thủy tinh, nhưng vì thủy tinh màu sắc sỡ tính thấu quang kém, cho nên trong phòng vẫn rất tối. Cũng may ba người đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, bên người đều có đèn pin. Bọn họ đến giữa giáo đường. Hai bên là một loạt ghế bàn, trên bàn dính một tầng bụi thật dày. Bởi vì đã lâu không sử dụng, không khí có chút xưa cũ.

Tia cầm đèn pin chiếu qua từng hàng ghế, xác định bên dưới và mặt sau ghế đều không cất giấu gì. Dù vậy, vẫn đang có một cảm giác kì lạ khi đi qua ghế.

Ariana cầm lấy cánh tay Tia, nhìn không được quay đầu liên tục. Nàng rất bội phục Tia trong tình huống như vậy vẫn bình tĩnh, không chút sợ hãi. Thực ra cho dù Tia có sợ hãi, cũng sẽ không cho phép bản thân biểu lộ ra. Sebastian đi cuối cùng, trong ba người chỉ có hắn là từ trong tâm đến bề ngoài là thật sự nhàn nhả.

Ba người đến tế đàn, một tấm bình phong ngăn cách với hàng ghế bên dưới. Một bức tượng Chúa Jesus bị đóng vào thập tự giá trên tường, nhìn xuống thánh vật phía dưới và hàng nến dài.

Tia kiểm tra kinh thánh trước tế đàn, nàng hy vọng sẽ có manh mối, bỗng nhiên động tác nàng dừng lại, trên mặt lộ ra biểu tình nghi hoặc.

Ariana vẫn theo sát bên cạnh nàng thấy thế không khỏi khẩn trương thấp giọng hỏi: “Sao vậy?”

”Hình như ta nghe thấy tiếng gì đó.”

Ariana nghe vậy, lập tức nín thở lắng nghe. Trong chốc lát, họ chỉ nghe được tiếng hít thở khẩn trương và tiếng gió bên ngoài, không nghe được tiếng gì khác.

Tia lắc đầu. “Chắc là ta nghe nhầm.

Ariana nhẹ nhàng thở ra, đồng thời cảm thấy có chút thất vọng.

Ba người lại tìm mấy gian khác, thậm chí kiểm tra ngóc ngách, vẫn không có phát hiện gì. Không thấy bóng dáng Madeline, không có dấu vết của nàng, như là đã biến mất không dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Đường Bí Mật Trong Giáo Đường...

Editor: Ngọc Nguyệt

Đám người Tia trở lại kí túc xá của học viên. Tuy nàng còn sức nhưng vẫn trấn an Ariana về nghi ngại.

Về phần nàng, ngày mai phải làm một số chuyện, phân phó Sebastian gọi nàng dậy sớm.

Mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, Tia mở mắt ra, nhìn khuôn mặt Sebastian gần sát mặt nàng.

“...Sebastian, người đang làm gì vậy?”

Sebastian đứng thẳng, không chút hoang mang trả lời. “Tôi xác nhận, ngài bị sốt rồi.”

”Ta nghĩ nhiệt kế mới có tác dụng trong trường hợp này.” Tia hữu khí vô lực nói. Nàng cũng cảm giác được nhiệt độ trên người mình.

”Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Sebastian khiêm tốn nhận ý kiến, tuy rằng không ai có thể chắc chắn lần sau hắn có dùng hay không. Hắn đỡ Tia ngồi dậy, chỉnh lại gối sau lưng nàng, rồi đem thuốc và nước đến.

Tia uống một ngụm nước, hỏi: “Bây giờ là lúc nào rồi?”

“Đã đến giữa trưa rồi ạ. Tôi đã xin nghỉ cho ngài, đồng thời cũng nói cho hiệu trưởng biết chuyện tối hôm qua. Hắn tỏ vẻ sẽ cố gắng ngăn chặn tin tức trong phạm vi nhỏ nhất, hơn nữa sẽ cho người kiểm tra giáo đường.”

Tia chợt cảm thấy có một vị quân gia như vậy vẫn là một chuyện không tệ.

“Sáng sớm nay tiểu thư Ariana đã tới, nhưng tôi nói rằng ngài bị bệnh, ngài ấy về trước rồi.” Sebastian tiếp tục thông báo.

Tia nhẹ nhàng thở ra. Hiện tại nàng không còn sức lực, cũng không biết nên đối mặt với Ariana thế nào. Nàng tự hỏi nên tiếp tục làm gì, đáng tiếc đầu óc và thân thể của nàng không nghe theo. Đầu choáng váng, cơ thể hơi đau nhức.

“Ngài bị bệnh, nên nghỉ ngơi thật tốt, không ai trách ngài hết, quá mức cật lực sẽ không tốt với cơ thể ngài.” Sebastian nói, giọng nói trầm thấp nhu hòa của hắn như thôi miên.

Tia từ từ nhắm hai mắt lại như sắp ngủ, bỗng nhiên nàng mở mắt ra.

“Ta nhớ vị giáo sư nhiều năm trước mắt xích cũng từng cảm thấy hứng thú với giáo đường. Ta nghĩ không biết hắn có lưu lại bút tích hay thứ gì đại loại thế không.”

“Nếu có, nhất định ngài sẽ tìm thấy.”

Tia lại nhắm mắt, thấp giọng như đang nói những lời vô nghĩa: “Không phải là không tìm thấy, chỉ là chúng ta không biết cách...”

Nàng đã ngủ.

Người quản lý mở cửa nhà kho, ấn công tắc đèn điện trên tường. Hơn mười bóng đèn trên trần nhà đồng thời sáng lên, chiếu sáng cả căn phòng đầy thứ đồ linh tinh.

“Sau khi vị giáo sư kia mất tích, những người khác vốn định đem đồ của hắn trả về cho người nhà hắn, nhưng người thân của hắn đều đã qua đời. Hơn nữa lúc ấy hắn được xác minh là tự bỏ đi, không phải tử vong, cho nên cũng chưa thể vứt thứ gì của hắn, bởi vậy chỉ có thể đặt trong nhà kho, một thời gian sau mọi người đều quên. Cũng nhờ đó, tài năng của hắn cũng được lưu lại.” Sebastian nói ra nguyên nhân tới đây của họ.

Tia gật đầu. Bệnh cảm vẫn chưa hết, cổ họng hơi đau. Đương nhiên nàng cũng có thể để Sebastian đem đồ đến trước mặt nàng. Nhưng nói đến thì nàng không hoàn toàn tin tưởng vị quân gia ác ma này, hơn nữa chuyện nàng làm được, tuyệt sẽ không mượn tay người khác, đó cũng là sự kiên trì và kiên nại của nàng.

Người quản lý khó khăn di chuyển thân hình mập mạp của mình, tìm kiếm giữa đủ loại đồ cũ, tìm mãi đến tận kho hàng tận cùng bên trong mới thấy.

Hắn cầm hai cái túi cũ nát ra ngoài, lấy khăn tay lau trán.

“Đây là thứ hai người cần.”

“Đây là tất cả sao?” Tia hỏi.

“Đúng vậy, tất cả.”

Sebastian cho người quản lý mấy tờ tiền, hắn mặt mày hớn hờ nói cảm ơn, biết điều rồi đi.

Vị quân gia mở ra cái túi buộc chặt, một ngăn có quần áo và một ít đồ riêng, một ngăn khác là thư và bút kí. Hai người tìm hết cả hai túi để kiểm tra.

Một giờ sau, hai người đã xem xong giấy tờ trong đó, không thấy thứ gì ghi lại việc liên quan đến giáo đường.

Tia nhíu mày. Nàng suy đoán nhầm rồi ư? Hay là vận khí không tốt? Ánh mắt uể oải dừng trên một chiếc túi to khác, định tiến đến.

“Vẫn là để cho tôi đi.”

Sebastian lấy ra quần áo cũ trong túi, cẩn thận kiểm tra. Hắn lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy, cẩn thận kiểm tra.

“Có vẻ như ngài đoán đúng rồi, vị giáo sư ấy xác thực đã để lại vài thứ.” Hắn mỉm cười, đưa tờ giấy cho Tia.

Thiên văn, Tia và Sebastian lại đi vào giáo đường.

So với ban đêm, giáo đường vào ban ngày tuy rằng thiếu một phần âm trầm đáng sợ, nhưng cũng hơn một phần thần bí hư ảo. Cửa sổ thủy tinh được ánh

mặt trời chiếu qua, màu sắc thay đổi, khiến người ta có cảm giác như không ở trần thế.

Đáng châm chọc là Sebastian, áo đuôi tôm đen, mặt mỉm cười thân thiện lại có vẻ khá hợp.

”Ngài nghĩ trong giáo đường có dấu phòng bí mật không ai biết?” Hấn hỏi.

”Đó là giải thích hợp lý nhất. Chúng ta đã chắc chắn Madeline không bị đưa ra khỏi học viện, mùi hương của nàng biến mất ở gần đây, trừ nơi này ra, trong học viện cũng không còn nơi nào có thể giấu người.” Tia vừa cẩn thận quan sát giáo đường, vừa nói ra suy nghĩ của nàng.

”Đúng vậy, đó đúng là giải thích hợp lý nhất cũng đơn giản nhất.”

Tia liếc hấn. “Thực xin lỗi nhưng ta chưa bao giờ cho rằng mình là người thông minh, cũng không nghĩ được chuyện phức tạp.”

Sebastian hết sức vô tội. “Tôi cũng không có ý đó.”

Tia lười tranh cãi với hấn. Nàng đi lên trước tế đàn, ánh mắt đảo qua vật trang trí bên cạnh. Nàng lấy tờ giấy tìm được trong đồng quần áo của giáo sư kia, tờ giấy óng vàng vẽ phác thảo sơ đồ giáo đường, bên cạnh là vài từ viết ngoáy không rõ ý nghĩa.

”Thánh vật? Ngon nên? Con số?” Nàng chậm rãi nhẹ giọng đọc.

Có tổng cộng mười ba ngon nên, mỗi ngon đều như nhau. Thánh vật là chỉ thánh giá mà Jesus chịu khổ, mặt ngoài điêu khắc chỉ có một ít họa tiết, không có cơ quan nào có thể ẩn.

Nếu có Conan hoặc Kindachi ở đây thì tốt rồi.

Tia thông thả bước, một bên vát óc suy nghĩ. Một lúc lâu sau nàng vẫn không có đầu mối.

”Tại sao ngài không thử hỏi tôi? Có lẽ tôi biết đáp án.”

Tia nhìn Sebastian. “Ta hỏi, ngươi sẽ nói sao?”

”Đương nhiên, chỉ cần ngài hỏi.”

Sebastian chậm rãi đến gần, Tia có thể ngửi được mùi hương trên người hấn. Hấn cúi đầu, hai tròng mắt đen phản chiếu ánh sáng nhạt.

”Chúng ta đã ký khế ước, ngài phải học cách tin tưởng tôi, bởi vì trên đời này tôi là người duy nhất tuyệt đối sẽ không phản bội ngài. Ngài có thể sử dụng tôi, tôi không biết ngài bán khoản điều gì nhưng ngài không cần suy nghĩ nhiều như thế. Sức mạnh của tôi cũng là của ngài, chỉ cần ngài muốn thì hoàn toàn có thể sử dụng.

Tia nhìn đôi mắt đen sâu thẳm của hấn, bỗng hoảng hốt, tỉnh táo lại, ánh mắt trở về vẻ sắc bén.

”Đó là lời cảnh cáo?”

”Không, là lời khuyên. Nhưng nếu ngài nhất định phải cho rằng là cảnh cáo cũng không phải không thể.”

”Có thể khiến ngươi nói ra lời như vậy, xem ra ta cũng không quá thất bại. Được rồi, ta sẽ suy nghĩ. Vậy bây giờ mời ngươi giải quyết chuyện này cho ta đi.”

”Không có vấn đề gì.”

Sebastian nhìn tờ giấy, lại nhìn qua tế đàn một lần, suy nghĩ một chút liên hồi.

”Tôi phải nói rằng đáp án rất đơn giản.”

Hấn đi đến trước giàn nên, chuyển cái bệ nên, đầu đó vang lên tiếng động nhỏ, sau đó thánh vật chậm rãi hạ xuống, mở ra một lối đi.

Đúng là rất đơn giản, cũng thật không ngờ.

“...Chỉ như vậy?”

”Vâng, chỉ như vậy. Dù sao nếu không biết, tuyệt sẽ không có người nghĩ trong giáo đường có lối đi bí mật, lại còn là nơi thần thánh nhất.” Sebastian trả lời.

Tia âm thầm xem thường, bước vào tế đàn.

Nàng cúi đầu nhìn cửa đen sâu hun hút, nói: “Được rồi, vậy chúng ta xuống đó xem sao!”

Dưới sự trợ giúp của Sebastian, Tia đã xuống được. Nàng thấy thật may khi lúc đến vì tiện hành động mà thay đổi trang phục.

Sebastian lấy đèn pin ra chiếu. Một lối đi hẹp hòi, chỉ đủ một người đi, uốn lượn gập khúc. Vách tường xây bằng gạch thô ráp, thoạt nhìn đã tồn tại lâu năm, không ít chỗ đã bị vỡ, nước nhỏ giọt.

Hai người cẩn thận đi tiếp, chỉ có tiếng bước chân của họ. Bỗng nhiên Sebastian giơ một tay, làm động tác tạm dừng. Hắn cúi người lấy một thứ giao cho Tia. Một thứ trang sức màu trắng lục. Tia nhớ lại hôm vũ hội Halloween, Madeline cũng mang một thứ như vậy.

”Xem ra đúng là nơi này rồi. Chúng ta cần đi nhanh hơn.”

Hai người bước nhanh, trước mắt xuất hiện một cánh cửa đã rỉ sét, nhưng cái khóa trên then cửa còn mới.

Lúc này Sebastian không thể hiện kỹ năng quản gia vĩ đại đã chuẩn bị của hắn-mở khóa, mà trực tiếp phá hỏng ổ khóa.

”Xin ngài lui về sau vài bước, tôi sẽ mở cửa.”

Tia bình tĩnh làm theo. Sebastian mở được cửa, không có chuyện gì xảy ra. Hắn không chút do dự bước vào, Tia lập tức đi theo.

Đèn pin trên tay chiếu xuống, Tia phát hiện họ đang đứng trong một căn phòng nhỏ. Cùng thời gian xây dựng với kiến trúc ngoài kia. Nàng nắm đèn pin, chiếu xung quanh, bỗng nhìn thấy một người nằm sấp.

Tia bước lên vài bước. Khi ánh đèn dừng trên mặt người nọ, nàng không khỏi kêu thành tiếng.

”Madeline!”

Madeline dựa vào tường, còn mặc trang phục đêm vũ hội, chỉ là bộ tóc giả không biết đã ở đâu, một đầu tóc vàng tán loạn. Sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt có chút máu.

Tia sờ tay nàng, chỉ cảm thấy lạnh như băng.

Sebastian tháo găng tay, đặt lên gáy Madeline.

”Ngài ấy còn sống.”

Tia buông sự căng thẳng trong lòng, nàng không ghét vị đại tiểu thư thoạt nhìn rất kiêu ngạo này, thực ra nàng cũng khá thích cô ấy.

Sebastian cởi áo khoác, đặt trên người Madeline, lấy khăn tay, đơn giản băng bó miệng vết thương trên cổ tay nàng. Tia giơ đèn pin chiếu cho hắn. Khoe mắt nàng bỗng nhìn thấy thứ gì đó màu trắng ở bên trái.

”Đó là cái gì?” Nàng đứng dậy qua đó.

Sebastian đã băng bó xong cũng đi theo.

Đến gần mới thấy rõ là một cái ao hình chữ nhật, bên trong có chất lỏng trắng đục, thi thoảng có bọt khí nổi lên.

”Hình như bên dưới có gì đó.” Tia cố nhìn sâu vào trong ao.

Đúng lúc lại có bọt khí trôi lên trên chất lỏng, đồng thời thấy rõ hơn thứ trong ao.

Tia che miệng lại mới không kêu thành tiếng.

Đó rõ ràng là bàn tay con người bị thối rữa tới mức chỉ còn lại xương trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tình Huống Sau Đó...

Editor: Ngọc Nguyệt

Kacht do dự một chút, rồi gõ cửa lớn ký túc xá học viện Tam Nhất. Mở cửa là một người đàn ông tóc đen mắt đen.

”Tôi là Kacht từ Scotland Yard, xin hãy thông báo cho nữ bá tước Phantomhive, không biết nàng có thể gặp tôi không.”

”Để ngài huân tước vào đi, Sebastian.” Từ trong phòng truyền ra giọng nói suy yếu của thiếu nữ.

Sebastian lui về vài bước, tao nhã làm động tác mời vào.

Kacht và một vị cảnh sát khác vào trong, trong phòng chủ nhân ngồi ngay ngắn trên ghế bên cạnh cửa sổ. Xuyên qua ô cửa sổ là ánh nắng nhạt mùa đông làm cho khuôn mặt xinh đẹp kia càng tinh xảo hoàn mỹ, khiến người ta cảm thấy ngồi ở kia không phải là con người, mà là một bức chân dung tuyệt tác được truyền lại đời sau.

Nhìn thấy Tia, tâm tình Kacht có chút phức tạp. Hắn vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng ở lâu đài Phantomhive, khi đó hắn còn nghĩ nàng chỉ là một tiểu thư quý tộc bình thường, xinh đẹp hơn một chút, giáo dục tốt hơn một chút, cũng chỉ như thế. Nhưng chuyện xảy ra sau đó khiến hắn nhận ra kết luận đó của mình sai nhiều thế nào. Có lẽ dòng họ Phantomhive này thật sự có một loại ma lực, một thứ gì đó khiến tất cả người trong dòng họ đều không tầm thường.

”Ngày tốt lành, huân tước Kacht.” Tia mỉm cười chào hỏi.

”Ngày tốt lành, bá tước tiểu thư. Tôi thay mặt Scotland Yard thăm hỏi ngài.”

”Cảm ơn, mời hai vị ngồi.”

Kacht và người cảnh sát kia ngồi xuống.

”Thật xin lỗi khi quấy rầy giờ nghỉ ngơi của ngài, về chuyện đêm qua ở giáo đường học viện, chúng tôi có một ít vấn đề muốn hỏi ngài.”

”Được, xin cứ hỏi.”

Vị cảnh sát khẽ ho, bắt đầu hỏi.

”Đầu tiên, nếu không phiền, xin ngài hãy kể lại chuyện đêm qua lần nữa.”

Tuy rằng Tia đã trần thuật lại với nhóm cảnh sát đến hiện trường đầu tiên, những nàng vẫn theo yêu cầu, tự thuật lại quá trình làm thế nào phát hiện đường bí mật đến lúc tìm thấy Madeline. Trong lúc đó, Sebastian thay nữ hầu dâng trà, đứng bên cạnh Tia.

”Trước khi ngài tìm được tiểu thư Roderick, có thấy điểm bất thường gì không, hoặc có thấy ai không?” Cảnh sát hỏi.

”Không có.”

”Tiểu thư Roderick có từng nói với ngài điều gì không?”

”Lúc chúng ta tìm được Madeline, nàng đã hôn mê bất tỉnh.”

”Ở vũ hội Halloween, ngài cũng không thấy điểm gì đáng nghi?”

”Không, lúc đó người trong đại sảnh rất nhiều, mọi người đều nói chuyện, khiêu vũ, rất khó để quan sát.”

Vị cảnh sát kia lại hỏi vài vấn đề linh tinh, Tia đều trả lời. Nàng uống ngụm trà cho thông cổ họng, ánh mắt nhìn Kacht.

”Ta muốn hỏi, bây giờ Madeline thế nào rồi?”

Đêm qua, nàng đưa Madeline lên xe cứu thương, sau đó ở lại giải quyết vài vấn đề với cảnh sát, cho đến khuya, vẫn không có cơ hội hỏi thăm Madeline.

”Tiểu thư Roderick vẫn đang hôn mê. Vì mất máu quá nhiều, lúc nào tỉnh, có thể tỉnh lại hay không vẫn chưa thể nói trước được.” Kacht trầm trọng trả lời.

Tia khẽ thở dài, vẻ mặt bi ai thêm vài phần. Một lát sau, nàng mở miệng.

”Cái hồ ở dưới mặt thất là có chuyện gì xảy ra?”

Kacht gật đầu với vị cảnh sát kia, ý bảo hắn đáp.

”Chúng tôi đã tháo nước, phát hiện tất cả là bảy thi thể đã thối rữa.”

”Bảy?”

Tia nhớ rõ những thiếu nữ đã mất tích, bao gồm cả vị tiểu thư Naffli Corry Brandy, tổng cộng là sáu người.

”Đúng vậy. Sau khi xét nghiệm, có sáu thi thể là của thiếu nữ, vì tình trạng thối rữa khá nghiêm trọng, pháp y cần xác định thân phận họ, nhưng nhìn dấu vết và quần áo trên thi thể, cơ bản là có thể xác định họ chính là những thiếu nữ đã mất tích kia. Còn một thi thể còn lại, chúng tôi chỉ biết là một người đàn ông trung niên, thân phận vẫn chưa rõ.”

”Nguyên nhân từ vong?”

”Ừm, trước mắt vẫn chưa xác định được.”

Tia yên lặng suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ ra.

”Thi thể đàn ông kia... có phải đã tồn tại lâu hơn mấy thi thể khác?”

Người cảnh sát lấp bắp kinh hãi. “Đúng vậy. Sao ngài biết?”

”Mười hai năm trước, học viện Tam Nhất có một vị giáo sư đột nhiên mất tích. Ta theo một ít thứ hẩn lưu lại mới tìm được đường ngầm dưới giáo đường. Ta nghĩ có thể thi thể kia là của vị giáo sư đó.”

Cảnh sát gật đầu. “Có lẽ suy nghĩ của ngài là đúng. Chúng tôi sẽ điều tra.” Hẩn vừa nói vừa cắt quyền sở ghi nhớ tùy thân.

Kacht nhìn vị cảnh sát, thấy hẩn không còn vấn đề muốn hỏi, nói: “Được rồi, rất cảm ơn ngài đã phối hợp, cùng với tin tức ngài cung cấp. Tôi rất khâm phục sự dũng cảm của ngài, nhưng tôi muốn nói một câu, chuyện điều tra tìm kiếm tội phạm là công việc của cảnh sát, ngài hiểu chứ?”

Tia mỉm cười tỏ vẻ đồng ý. “Đúng, ta hiểu mà.”

Kacht nhất thời nghẹn lời, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, cứng ngắc nói: “Vậy chúng tôi không làm phiền ngài nữa, có chuyện gì cứ liên lạc với tôi hoặc Scotland Yard.”

”Ta sẽ làm thế. Sebastian, thay ta tiễn khách.”

Nhìn bóng dáng hai người biến mất ngoài cửa, Tia nghĩ đến câu nói lúc Kacht chuẩn bị rời đi, không khỏi nở nụ cười.

”Chuyện điều tra tìm kiếm tội phạm là công việc của cảnh sát... Đáng tiếc, người không thể không đồng ý những lời này không phải ta.”

Nhưng dù nói thế nào, có Scotland Yard tham gia điều tra vụ mất tích này, nàng cũng có thể lui về, chỉ là không biết vị nào đó sẽ nghĩ gì. Nàng muốn bí mật điều tra đã không thể, chỉ cần như vậy, nhiệm vụ của nàng coi như thất bại. Nhưng lúc trước thế nào cũng không ngờ ở giáo đường học viện có một cái hồ vôi dấu thi hài, cho nên nhiệm vụ thất bại cũng không thể hoàn toàn trách nàng, huống chi nàng cũng đã toàn lực cứu được Madeline.

Đúng rồi, Madeline...

Tia nói với Sebastian vừa tiễn khách về. “Chuẩn bị một chút, ta muốn đến bệnh viện thăm Madeline.”

Xe của Tia và Sebastian tiến vào khu hồi phục cao cấp. Madeline được đưa đến bệnh viện gần nhất, rồi bị chuyển đến đây.

Nhìn từ ngoài, nơi này như một tòa nhà cao cấp. Bên trong diện tích lớn, có cả hồ nhân tạo. Cách đó không xa là một kiến trúc hiện đại hóa, thiết kế không mất sự hoa mỹ. Nếu không có vài bác sĩ áo trắng không ngừng ra vào, không ai nghĩ đây là một khu chữa bệnh.

Họ đến đúng lúc bá tước Roderick chuẩn bị rời đi. Bá tước hơn bốn mươi tuổi, nhưng tinh lực dư thừa, có một khí chất người đứng bên trên. Nhưng lúc này, con gái hôn mê bất tỉnh, tất cả sự mạnh mẽ đều biến mất, lộ ra vài phần mềm mại và bất đắc dĩ.

Roderick từ chỗ cảnh sát biết được chuyện xảy ra, cũng biết Tia tìm được Madeline giấu dưới giáo đường, cũng tỏ vẻ chân thành tha thiết biết ơn nàng.

Tia có chút ngượng ngùng trả lời: “Xin đừng nói như vậy, Madeline là bạn của tôi, đây là việc tôi phải làm, chỉ là đáng tiếc không thể tìm được cô ấy sớm hơn.”

”Không, không, cháu đã làm rất tốt. Ta tin Madeline có một người bạn như cháu, là điều may mắn nhất của con bé.”

”Madeline đã đỡ hơn chưa? Bác sĩ nói khi nào cô ấy tỉnh lại?”

Roderick lắc đầu. “Trước mắt vẫn chưa chắc chắn được. Bác sĩ nói họ sẽ cố hết sức, nhưng kết quả cuối cùng cũng không nắm chắc.”

Ánh mắt Tia buồn bã, lập tức an ủi: “Madeline rất dũng cảm kiên cường, sẽ không dễ dàng từ bỏ, tôi tin cô ấy nhất định có thể khôi phục lại.”

”Đúng vậy, cháu nói đúng, Madeline nhất định sẽ không từ bỏ, con bé là đứa con gái ta tự hào nhất!” Roderick đồng ý nói.

”Đương nhiên, ngài cũng phải giữ gìn sức khỏe.”

Tạm biệt bá tước Roderick, Tia và Sebastian vào phòng đặc biệt. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nàng nhìn thấy Madeline nằm trên giường bệnh, xung quanh là một đồng dụng cụ y học, thoạt nhìn rất yếu ớt như một người khác.

Đúng vậy, đây không phải là Madeline. Madeline đáng lẽ thần thái tươi tỉnh, nhìn người không thuận mắt thì châm chọc, hoặc là ý vào thân phận con gái của bá tước ức hiếp người có địa vị không bằng nàng, không phải người không có sức sống nằm trên giường bệnh kia!

Tia nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, có chút kinh ngạc khi thấy Kathy đến. Nàng ấy đến bên cạnh Tia, xuyên qua cửa sổ nhìn Madeline ở trong.

”Madeline thế nào rồi?” Kathy bỗng mở miệng, giọng nói trầm thấp.

”Không tốt lắm, chưa thể xác định khi nào thì cô ấy tỉnh.” Tia trả lời.

”Vậy sao?”

Kathy nói một câu, lại trầm mặc. Sau đó nàng đột nhiên xoay người bước ra ngoài.

Tia nghĩ nghĩ, vẫn đuổi theo. Nàng tìm được Kathy trong vườn hoa, khiến nàng giật mình là, Kathy lệ rơi đầy mặt, thấp giọng khóc.

Tia chân chờ một chút, chậm rãi đi đến. Kathy lấy khăn tay, lau nước mắt trên mặt.

”Xin lỗi, thất lễ rồi.”

”Không sao.”

Tia ngồi bên cạnh nàng, Sebastian cách đó không xa như đang trông chừng.

Hai người trầm mặc, lắng nghe tiếng gió lạnh mùa đông thổi qua ngọn cây. Trời u ám, ánh sáng âm trầm, hình như tuyết sắp rơi.

”Không thể tha thứ!” Kathy đột nhiên mở miệng, nàng cúi đầu, nhìn hai tay mình, khăn tay bị nàng vò nát. “Dám thương tổn Madeline, hại cô ấy biến thành như vậy!”

Giọng nói của nàng tràn ngập phần nộ cùng oán hận, dường như là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra. Sau đó nàng hít một hơi thật sâu, tĩnh táo lại. Nàng quay đầu nhìn Tia, lộ ra nụ cười khô.

”Chắc người cảm thấy rất kỳ quái?”

Tia gật đầu thừa nhận. “Đúng vậy, ta nghĩ người... không thích Madeline.”

”Ghét cô ấy? Đúng, có một thời gian ta cũng cho rằng như vậy, nhưng không phải.” Kathy lắc đầu, dừng một chút rồi nói tiếp. “Mẹ của ta đến từ gia tộc Lucis Tarik, nhưng cha ta chỉ là một thương dân, không có gia thế địa vị, hai người họ ở chung chỉ sợ không được chúc phúc. Ta cũng không phải oán giận gì, ta yêu cha mẹ mình, nhưng không thể phủ nhận rằng thân phận của cha mang đến cho ta không ít rắc rối, đặc biệt là khi vào học viện Tam Nhất này. Dòng họ của mẹ có thể để ta học tập ở đây, nhưng không thể giúp nhiều.”

Nàng nhìn về mặt Tia, không khỏi bật cười.

”Không, không phải như người nghĩ đâu. Nói thế nào thì ta cũng được coi là một phần của gia tộc Lucis Tarik, không ai dám ngang nhiên khi dễ ta, bọn họ đành phải không chú ý đến ta, làm như ta không tồn tại. Người biết không? Có khi không quan tâm so với nhục nhã và chửi rủa càng khó chịu hơn nhiều, ở trong mắt người khác, ta như một người tàng hình, không ai nói chuyện với ta, dù ta có làm gì cũng đẩy ta ra bên ngoài, mãi cho đến khi Madeline xuất hiện.”

”Cô ấy là người đầu tiên nói chuyện với ta, tuy rằng lời nói chẳng hề dễ nghe, nhưng ít ra cô ấy thừa nhận ta, thừa nhận sự tồn tại của ta. Những lời châm chọc khiêu khích ấy, càng như là giữa chúng ta có cách tiếp xúc đặc biệt. Huống chi ta biết Madeline cũng không thật sự như những gì cô ấy thể hiện... không quan tâm đến người khác, tự cho là đúng, cô ấy chỉ là thích làm ra loại tư thái như thế, giống như trò đùa dai của đứa trẻ. Nhìn Ariana là biết, nếu Madeline thật sự như tính cách cô ấy biểu hiện, Ariana cũng sẽ không yêu thích và sùng bái cô ấy như vậy!”

“...Đúng vậy, không phải là thế này, Madeline không nên gặp những chuyện như thế này, dám bắt cóc cô ấy, thương tổn cô ấy nhất định phải bị trừng phạt!”

”Sẽ như thế, cảnh sát bắt được họ, sẽ trừng phạt họ.”

”Nếu không bắt được?” Kathy nhìn Tia. “Ta biết cảnh sát tìm thấy không chỉ một thi thể ở dưới giáo đường. Đã nhiều người chết như vậy, cảnh sát làm được gì? Không phải nhờ người tìm thì bây giờ Madeline đã mất mạng!”

Tia nhăn mặt nhíu mày. “Nhưng chuyện bắt tội phạm, cũng chỉ có cảnh sát mới làm được.”

Kathy trầm tư, lắc đầu.

”Đúng vậy, người nói đúng, ta đã quá tức giận, quá sốt ruột rồi.”

”Ta biết, chúng ta đều giống nhau.”

Kathy ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời âm u.

”Madeline sẽ ổn thôi, đúng không?”

Tia cũng ngẩng đầu lên. “Đúng vậy, cô ấy sẽ ổn thôi, chắc chắn.”

Ngọc Nguyệt: Edit chương này, ta ngồi thấy mùi bách... chắc ta nhầm. Có chút liên tưởng tới Naruto nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Gọi Hồn...

Editor: Ngọc Nguyệt

Đêm khuya. Học viện Tam nhất.

William như chú chim đứng trên cây một cách bình thường, nhìn giáo đường chìm trong màn đêm ở xa xa. Cảnh sát đã phong tỏa cách ly giáo đường, hai viên cảnh sát đứng trước cửa giáo đường, cấm người đi vào.

Một chú quạ đen bay tới, đứng trên vai William. Hắn lấy ra một tờ giấy nhỏ, cẩn thận gắn vào vuốt quạ đen. Chú chim đen dùng sức đập cánh, bay lên, rất nhanh đã hòa làm một với bóng đêm.

Chỉ sau một ngày, chuyện ở giáo đường đã truyền khác học viện. Đối với những học viên thân thể không tầm thường mà nói, trong trường học không có gì có thể giấu được bọn họ. Giáo sư trấn an các học viên, để họ không sợ hãi, cam đoan sự an toàn cho họ, hơn nữa khiến họ phối hợp cảnh sát điều tra.

Sau khi khiếp sợ xong, phần lớn học viên đều bình tĩnh lại. Gia thế bọn họ làm cho kiến thức bọn họ càng nhiều hơn bình thường, cũng càng thành thực, có thể ứng đối tốt với tình huống đặc thù này.

So với những người khác, thật ra Tia khá là hoan nghênh chuyện này. Cảnh sát đã tiếp nhận điều tra, cũng có nghĩa nàng có thể dứt ra khỏi chuyện không xong này. Hiện tại nàng có thể giống như một học viên bình thường, tập trung việc học. Theo tin tức bệnh viện truyền đến, tình huống Madeline vẫn như ban đầu, không tốt cũng không xấu.

Một ngày, sau khi tan học, Tia đang định rời đi, lại thấy Alex đi đến chỗ nàng.

”Xin lỗi, có thể dành cho ta chút thời gian không?”

Tuy Tia cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn trả lời: “Đương nhiên có thể.”

Nàng và Alex đi lên sân thượng lầu hai. Lúc thời tiết âm áp, rất nhiều học viên thích đến đây, nhưng lúc này gió lạnh thấu xương, không ai đến.

”Thật sự làm người ta khó tưởng tượng, ta đang nói tới chuyện vừa xảy ra, đáng lẽ không nên phát sinh ở học viện này.”

Tia không biết nên nói gì, cho nên cái gì cũng không nói.

Alex nhìn nàng, trên mặt lộ vài tia sầu lo.

”Thực ra ta rất lo lắng cho chị họ.”

”Ngươi nói Kathy?”

”Đúng vậy. Thoạt nhìn Kathy rất kiên cường, nhưng thực tế chị ấy rất dễ mềm lòng, cảm tình rất nặng, chuyện của Madeline khiến chị rất khó xử.”

”Ta biết. Lúc ta thăm Madeline, cô ấy đã nói với ta.”

Alex gật đầu. “Chị rất dễ ý người bạn Madeline này, tuy rằng bình thường hai người đó vẫn tranh chấp cãi nhau không ngừng, nhưng khi Madeline gặp chuyện ngoài ý muốn, trong lòng chị vẫn rất buồn... Ta lo chị sẽ làm ra những việc ngốc nghếch.”

Tia khó hiểu nhìn Alex.

”Mấy ngày nay, chị luôn hỏi thăm tình hình điều tra, nhưng ngươi có biết, trước mắt cảnh sát còn chưa phát hiện đầu mối gì, điều này làm cho chị rất bất mãn. Tuy chị chưa nói gì nhưng ta có cảm giác chị đang định làm gì đó.”

”Ngươi cho rằng cô ấy muốn làm gì?”

”Ta không biết nên mới lo lắng. Người có thể tìm, nói chuyện, khuyên nhủ chị không? Chị không nghe lời ta nói, nhưng chắc sẽ nghe lời người.”

”Đương nhiên có thể.” Tia cười cười. “Người thật quan tâm Kathy.”

Alex ngượng ngùng cười. “Ai bảo ta chỉ có một người chị họ chứ!”

Sau khi nói chuyện với Alex, Tia cũng có chút lo lắng cho Kathy. Nàng muốn tìm Kathy nói chuyện, nhưng vài lần đi tìm, Kathy đều lấy lý do từ chối là có chuyện quan trọng phải làm.

Buổi tối ba ngày sau, người hầu đưa cho Tia một tờ giấy. Trên tờ giấy chỉ có một câu đơn giản: Đến mặt thất dưới giáo đường. Ký tên Kathy.

Tia nghĩ không ra lúc này Kathy sẽ ở mặt thất giáo đường làm gì, nàng cực kì lo lắng, lập tức thay quần áo, cùng Sebastian rời khỏi ký túc xá.

Hai người đi vào giáo đường, kỳ lạ là không nhìn thấy cảnh sát nào. Giấy niêm phong trên cửa sắt cũng bị xé, bên trong cũng bị cảnh sát coi như chứng cứ lấy đi hết, từng góc đều bị kiểm tra cẩn thận. Nước vôi trong ao bị tháo nước, cả thi thể cũng bị đem về phòng thí nghiệm.

Kathy đứng dưới ao bị tháo nước, xung quanh có một vòng nền, chiếu sáng bóng người mặc áo choàng đen của nàng. Dưới chân còn có một hình vẽ ma pháp trận phức tạp, nét vẽ màu đỏ khiến người ta có cảm giác xấu.

Nghe thấy tiếng hai người bước vào, Kathy ngẩng đầu. Dưới ánh nến, khuôn mặt của nàng trở nên thần bí. ”Người đã đến rồi.”

”Người định làm gì, Kathy?” Tia lo lắng mà kinh ngạc hỏi.

”Đừng lo lắng, chỉ là một nghi thức gọi hồn nhỏ mà thôi.”

”Gọi hồn?”

”Đúng, nơi này là nơi các cô gái bị giết, oán khí của họ vẫn còn ở đây. Ở trong này có vẻ sẽ dễ dàng gọi hồn của họ, ta tin họ nhất định sẽ nói cho ta biết ai đã giết họ!”

Tia nhú mày, đang muốn mở miệng, Kathy đã nói trước: “Ta biết người muốn nói gì, có lẽ làm như vậy rất ngu ngốc, có lẽ sẽ không thành công. Nhưng ta muốn vì Madeline mà làm được gì đó. Cảnh sát điều tra không chút tiến triển, ai biết khi nào thì bọn họ tìm được tên hung thủ chết tiệt đó, ai biết trước khi bọn họ tìm được có những người khác bị chết oan! Nói không chừng cách của ta lại có tác dụng thì sao? Chúng ta không cứu được Madeline, nhưng ít ra báo thù cho cô ấy, có thể cứu những người khác. Chỉ là thử mà thôi, sẽ không khiến tình huống hiện tại trở nên xấu hơn.”

Tia thừa nhận mình đã bị thuyết phục. Đương nhiên, nếu đổi lại là thế giới trước kia, nàng tuyệt đối không tin tưởng vu thuật hay gọi hồn, nhưng tại thế giới này, biết đâu sẽ thành công thật.

Đúng lúc này, Sebastian đột nhiên chen vào: “Xin lỗi, làm phiền một chút, nhưng có người đến ạ.”

Về mặt Kathy trở nên kinh hoàng. Truyền thuyết có huyết thống vu nữ là một chuyện, nhưng nếu bị người khác phát hiện nàng cử hành loại nghi thức này, đối với thanh danh của nàng tuyệt không phải chuyện tốt. Quan trọng hơn, vì hành động đêm nay, nàng tìm cách vượt qua cảnh vệ, bỏ qua đêm nay, sau này sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Nhìn ánh mắt cầu xin của Kathy, Tia thờ dãi, nói: “Sebastian, người ra đó ngăn cản người tới.”

”Vâng, tiểu thư.”

Sebastian cúi đầu nhận lệnh, lập tức đi ra ngoài.

Hắn nhàn nhã đi dọc đường hầm. Nhìn thấy người tới, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

”Có vẻ bây giờ vị trí của chúng ta đã thay đổi một chút, đến phiên tôi ngăn cản anh, William thân mến.”

Vị tử thần mặc bộ đồ nhân viên văn phòng mặt không chút thay đổi giờ lên vũ khí hình dạng quái dị của hắn.

”Vây, chúng ta bắt đầu thôi.”

Kathy kiểm tra dụng cụ, sau đó hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, bắt đầu đọc thần chú. Những từ ngữ cổ quái khó đọc từ trong miệng nàng thốt ra, không khí bắt đầu xuất hiện chút dao động như có như không, một áp lực vô hình dần dần hình thành.

Tia cảm thấy tim đập nhanh hơn, một cảm xúc kinh hoàng lạnh yên xuất hiện. Không, không đúng, có chỗ có vấn đề.

Nàng nhìn Kathy lấy ra một con dao bạc, đem lưỡi dao để trên cổ tay mảnh khảnh. Tia theo bản năng hét lên, muốn ngăn nàng.

”Dừng lại!”

Kathy như không nghe thấy, tay dùng lực, lưỡi dao sắc bén cắt qua da thịt, máu xuất hiện, rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, Tia nhảy xuống áo, vọt vào ma pháp trận

Ma pháp trận như đột nhiên sống dậy, màu đỏ phát sáng khiến xương cốt tế phẩm đều như bột phấn bị hút vào ma pháp trận.

Áp lực khiến Tia không thể nhúc nhích, nàng cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể đang bị hút ra, cảm giác thống khổ khó có thể hình dung khiến nàng muốn mở miệng mà không thể phát ra tiếng.

Trên không trung, sức mạnh cực lớn không ngừng ngưng tụ, đến khi tới cực hạn, ầm ầm nổ mạnh. Sóng xung kích đánh bay Tia, trước mắt nàng tối đen, mất đi tri giác.

Sebastian và William cảm thấy ma pháp trận khởi động phát ra năng lượng, không hẹn mà cùng dừng lại.

So với William có vũ khí, hiển nhiên Sebastian chịu thiệt không ít, hắn đang nghĩ bộ trang phục quân gia này bị hủy rồi, hơn nữa đầy vết máu trên áo, khiến hắn thoát nhìn rất chật vật. Nhưng biểu tình vẫn vui vẻ bình thản, khiến người ta nghĩ rằng hắn đang thích thú.

Trong nháy mắt hai người đều nhận ra điều gì, cùng vọt vào mặt thất. Sau khi nguồn năng lượng cực lớn bùng nổ, họ nhìn thấy Kathy vẽ mặt mờ mịt, cùng với Tia hôn mê nằm trong ao.

Sebastian nhảy xuống, ôm lấy Tia. Khuôn mặt tao nhã ôn hòa bỗng xuất hiện khe nứt, lộ ra kinh ngạc và tối tăm. Khế ước họ đã ký kết khiến hắn có thể rõ ràng cảm giác được, nằm trên tay hắn là một thân thể trống trơn, trong đó thứ quan trọng nhất kia -- linh hồn -- lại không biết tung tích.

Một ít đá vụn rơi trên đầu họ, sau đó là những hòn đá lớn hơn nữa. Đã bị nguồn năng lượng ảnh hưởng, khu vực này sắp sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hilia Damien...

Editor: Ngọc Nguyệt

Tia mở mắt, cảm giác như vừa chạy Marathon xong, mỗi khối cơ thể đều đau đớn đến tận xương. Nàng ngồi dậy, lắc lắc đầu, sau đó phát hiện nàng đang nằm trong một phòng ngủ xa lạ.

Nàng lắp bắp kinh hãi, cẩn thận đánh giá bốn phía. Cảnh sắc ngoài cửa sổ có chút quen mắt nói cho nàng biết nơi này vẫn là ký túc xá của học viện Tam Nhất, chẳng qua không phải phòng của nàng.

”Sebastian?”

Tia gọi một tiếng. Nhưng tên quân gia đó lại không xuất hiện trước mặt, chính xác hơn là không có ai đáp lại nàng, trong phòng ngoài nàng ra không còn những người khác.

Nàng cảm thấy kỳ quái. Nàng chắc chắn người kia sẽ không để nàng ở một nơi xa lạ, nhưng không biết tại sao mình lại ở đây.

Vậy thì, đã xảy ra chuyện gì?

Tia bò xuống giường. Đối diện giường ngủ là bàn trang điểm màu hồng, đồ trang điểm và mấy thứ đồ khác lộn xộn trên bàn. Nàng đi đến trước bàn trang điểm, nhìn vật trên bàn. Lơ đãng nhắc đầu, bỗng nhiên ngây ngẩn.

Xuất hiện trong gương trang điểm là một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, tóc ngắn, mắt nâu, hai bên má có vài vết tàn nhang. So với khuôn mặt tinh xảo Tia đã quen thuộc kia, khuôn mặt này chỉ có thể gọi là thanh tú.

Nhìn thiếu nữ hoàn toàn xa lạ trong gương, Tia quả thực có chút không biết nên khóc hay cười. Linh hồn nàng lại một lần nữa vào cơ thể người khác. Vấn đề là lúc này, nàng mượn cơ thể ai?

Tia lại nhìn bốn phía xung quanh, chú ý đến tờ giấy trên tủ đầu giường bị đèn bàn đè lên. Nàng cầm lên, trên giấy có vài dòng.

Cha mẹ thân yêu

Con xin lỗi, con lại để hai người thất vọng rồi, nhưng con thật sự không tiếp tục được nữa. Nghĩ đến tương lai, con chỉ thấy bi thương và tuyệt vọng, không có gì đáng hy vọng hay thay đổi. Thật thống khổ! Con không thể chịu được nữa, trừ cái chết, con không nghĩ ra có cách giải quyết nào tốt hơn. Có lẽ cái kết này đều tốt cho tất cả mọi người. Vĩnh biệt!

Con gái, Hilia.

Bức di thư này và lọ thuốc ngủ ở đầu giường cũng đủ khiến Tia đoán được chuyện.

Nàng nhớ hình ảnh cuối cùng kia -- một vụ nổ mạnh, đánh bay linh hồn nàng, sau đó bởi vì nguyên nhân nào đó, linh hồn tạm thời không thể trở lại cơ thể, cũng không thể tồn tại lâu dài bên ngoài, mà trùng hợp, thiếu nữ tên Hilia này lại tự sát, linh hồn của nàng tiến vào thân thể thiếu nữ.

Tia quay lại trước bàn trang điểm, tay xoa xoa khuôn mặt thiếu nữ trẻ tuổi, tiếc than. “Cô thật sự là ngốc, trên đời có chuyện gì là không qua được đâu? Cô còn trẻ như vậy, cuộc sống chỉ như mới bắt đầu. Bây giờ có phải đang hối hận không?”

Nàng lắc đầu. Xuất phát từ trực giác nào đó, nàng cẩn thận bỏ di thư và lọ thuốc vào ngăn kéo đầu giường. Sau đó nàng tìm kiếm trong phòng ngủ.

Thông qua vài giấy tờ chứng minh thân phận, nhật kí và thư tín, Tia đã biết rõ chủ nhân thân thể này tên Hilia Damien, năm nay mười sáu tuổi, là một học viên trong số ít những người là thường dân. Cha cô là một kiến trúc sư, chuyện làm giàu là mười mấy năm mới được, tuy tài sản không ít, nhưng thế nào cũng không thể so sánh với thế gia quý tộc trăm năm. Đưa con gái vào học viện Tam Nhất, cũng là đánh gãy ý nghĩ của đám người ngoài. Đáng tiếc Hilia tính tình hướng nội yếu đuối, không giao tiếp tốt được, trong học viện vì địa vị thấp nhất, thường xuyên bị người bắt nạt. Nàng cũng không biết phản kích, chỉ có thể viết thư về muốn nghỉ học, lại liên tiếp bị từ chối, tuyệt vọng, cuối cùng nàng lựa chọn cách giải quyết không tốt đẹp này.

Tuy đã hiểu một chút tình cảnh này, nhưng nên phản ứng thế nào, Tia vẫn không rõ. Lúc trước nàng tốn không ít thời gian, âm thầm để tâm lý bình tĩnh, mới tiếp nhận chuyện xuyên qua này. Không ngờ thật vất vả thích ứng thân phận mới rồi, lại lần nữa vào cơ thể người khác, cảm giác như những việc nàng làm trước đây đều uổng phí, lại phải làm lại.

Ngơ ngác ngồi một lúc lâu, Tia mới bị con đói khát gọi về. Để ý thời gian, đã là giữa trưa hôm sau. Nàng vứt bỏ suy nghĩ vô dụng này, quyết định vấn đề dân sinh trước.

Lấy thân phận Hilia, sẽ chẳng có chuyện người hầu tự mang đến, muốn ăn nhất định phải đến nhà ăn học viện. Tia sắp xếp giấy tờ rồi lấy tiền.

Trong túi quần áo không ít, một năm bốn mùa đủ mọi thứ, nhưng cũng khiến nàng thấy có chút khó khăn. Trước đây y phục của nàng không phải do nữ hầu quản lý thì cũng là do Sebastian, đến đâu mặc bộ nào, bọn họ đã chuẩn bị sẵn, hoàn toàn không cần nàng cân nhắc.

Ánh mắt nàng liếc qua đồng quần áo, bỗng nhiên chú ý với một thứ gì đó màu trắng ở đáy. Tò mò lấy ra, hóa ra một cái váy màu trắng dùng cho lễ hội. Váy còn mới, đáng tiếc trên làn váy có một vết bẩn.

Tia có cảm giác quen mắt, như đã nhìn thấy ở đâu. Nghĩ nghĩ, cũng không nhớ được, nhưng không phải để ý quá mức đến nó, tiện tay bỏ váy vào cất đi. Sau nhiều lần do dự, nàng chọn một bộ thích hợp đến nhà ăn ăn cơm.

Thời gian dùng bữa đã qua, nhà ăn cũng chỉ còn vài học viên đến muộn giống nàng, có vài phần vắng vẻ.

Tia nhớ đến ngày đầu tiên đến học viện, cùng Alex, Kathy và chị em nhà Roderick đến đây ăn, không khỏi sinh ra cảm giác chia ly.

Nàng uống một ngụm cà phê sau khi ăn cơm, nhieu mảy, tuy rằng là loại nàng thích, nhưng ngược lại không có Sebastian pha. Nghĩ đến vị quán gia kia, Tia nghĩ đến một vấn đề mà nàng chưa nghĩ đến -- tiếp theo nên làm gì?

Đương nhiên, nàng hoàn toàn có thể tìm được Sebastian, nói với hắn tình hình thực tế. Chắc chắn chuyện linh hồn rời khỏi cơ thể với người bình thường sẽ không tin, lại không khiến hắn kinh ngạc bao nhiêu. Lấy năng lực của Sebastian, thuyết phục người khác tin tưởng cũng không khó.

Nhưng --

Nàng thật sự muốn làm thế sao? Thật sự phải tiếp tục làm nữ bá tước Phantomhive sao? Nàng có thể gạt được người khác, lại không lừa được bản thân. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng thích thân phận Tia Phantomhive này, cùng với cuộc sống của nàng. Lý do xem như khá đúng khiến nàng sắm vai nhân vật này, đều là bất đắc dĩ mà làm. Nhưng bây giờ, có vẻ như nàng có một lựa chọn khác.

Hilia Damien, có lẽ không có vẻ ngoài xinh đẹp hấp dẫn, không có gia thế chói mắt, nhưng cũng không có kẻ bắt cóc cảm thương nửa đêm xông vào phòng ngủ nàng, không có người bắt nạt đi điều tra vụ án thiếu nữ mất tích, lại càng không có ác ma luôn đề mắt đến linh hồn nàng. So sánh hai bên, cuộc sống của Hilia thật sự tốt đẹp hơn nhiều. Đương nhiên, Hilia cũng có vấn đề phức tạp của nàng, nhưng với Tia, những chuyện không được ấy, đều có thể vượt qua.

Nghĩ nghĩ, Tia dao động. Cuối cùng nàng quyết định sẽ tìm hiểu rõ tình huống rồi mới xác định hành động tiếp theo. Nàng còn chưa rõ sau khi nàng mất ý thức đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể cơ thể đó đã tử vong, hoặc là có một linh hồn khác chiếm giữ, huống chi linh hồn rời xác cũng không phải chuyện đơn giản như đem nước từ một cái chai này đổ sang một cái chai khác, còn không biết có thể đề linh hồn nàng về thân thể cũ không.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tia bình tĩnh rất nhiều. Nàng rời khỏi nhà ăn, trở lại phòng ngủ nhìn thời khóa biểu, phát hiện buổi chiều Hilia có hai khóa toán học. Tia tạm thời mượn thân thể của Hilia, vẫn cảm sách vở, ngoan ngoãn đến lớp học.

Vào giảng đường, Tia theo thói quen nhìn lướt một lần, nhìn thấy những gương mặt xa lạ. Học viện Tam Nhất không quan trọng quá cấp bậc thân phận, chỉ cần lấy đủ điểm là có thể tốt nghiệp, học viên có thể dựa theo sở thích và chuyên môn tự do chọn khóa học. Hilia vào học viện đã được ba năm, chương trình học đương nhiên không giống Tia.

Tuy đối mặt với những bạn học hoàn toàn xa lạ, Tia cũng không thấy khản trương, nhưng nghĩ đến thân phận có chút xấu hổ bây giờ, nàng vẫn chọn một chỗ ngồi ít người.

Từ khi vào cửa cho đến lúc ngồi xuống đều không có người nào chú ý tới nàng, thậm chí cả một cái liếc mắt cũng không có, hiển nhiên ý như trong nhật ký của Hilia, trong học viện, nàng không có một ai có thể gọi là bạn bè. Nếu có một người bạn có thể tâm sự phiền não, chắc chắn nàng không lựa chọn con đường ấy.

Nhưng đối với Tia mà nói, chuyện này ngược lại có lợi cho nàng, nàng không cần lo lắng sẽ lộ ra dấu vết. Nàng bình thần mở sách giáo khoa, suy nghĩ giải vài bài học trước mắt.

Một cái bóng ngăn trở ánh sáng của nàng, Tia ngẩng đầu, nhìn đến hai thiếu nữ đứng trước bàn của nàng.

“Ồ, đây không phải là Hilia nhỏ bé của chúng ta sao? Buổi sáng tôi còn nghĩ sao cậu không đến học chứ! Không phải lại giống như lần trước âm thầm trốn trong chăn đồ mắt khóc, không dám tới học!” Kala Kemily -- thiếu nữ với mái tóc dài màu nâu rậm nắng khoa trương nói, khiến cho lời nói quan tâm nghe ra lại thành không có ý tốt.

Tia không biết cô ấy là ai, cũng không biết cô có khúc mắc gì với Hilia, liền trầm mặc. Sự trầm mặc của nàng bị người khác hiểu lầm thành yếu thế.

“Đang nói với cậu đấy! Sao không trả lời? Chẳng lẽ không ai dạy cậu đây là hành vi không lễ phép sao? Thường dân đúng là thường dân, một chút học thức cũng không có!”

Maia Hemingway -- một thiếu nữ tóc đỏ quấn về mặt khinh bỉ, trong đôi mắt xinh đẹp kia lại hàm chứa vài phần đắc ý và chờ mong, chờ mong cô gái bị trào phúng sẽ lộ ra biểu tình phẫn nộ lại không thể phản lại.

Đáng tiếc lúc này cô lại phải thất vọng.

Tia cực kì bình tĩnh, thậm chí còn khẽ cười.

“Xin hãy tha thứ cho sự thất lễ của tôi, đồng thời cũng cảm ơn hai người quan tâm, buổi sáng tôi có chút không thoải mái nên không đến học.”

Phản ứng bình tĩnh của nàng làm cho hai cô gái lấp bắp kinh hãi, hai người kinh ngạc liếc nhau, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói gì. Tia cúi đầu, tiếp tục xem sách của nàng.

Maia tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không can tâm buông tha nàng như vậy, tâm niệm vừa đồng, lại ra một chủ ý.

“Cậu, tránh ra, đây là chỗ của tôi.”

Tia dùng ánh mắt kinh ngạc, kỳ dị nhìn cô. “Tôi tưởng chỗ ngồi trong phòng học có thể tự do chọn.”

“Đúng, nhưng bây giờ tôi muốn ngồi chỗ cậu đang ngồi. Cậu có gì bất mãn sao? Thường dân phải dâng hiến cho quý tộc, là chuyện bình thường.”

Tia không nói gì thêm, thu dọn sách vở, dời đến một bàn trống khác. Maia truyền ánh mắt cho đồng bạn, hai người ngầm hiểu lộ ra nụ cười ác ý, đi theo Tia.

“Xin lỗi, đột nhiên phát hiện chỗ ngồi của cậu thật không tệ, cậu hẳn sẽ không để ý mà tặng tôi chứ?”

Tuy rằng lời của Kala là thương lượng, nhưng khiến người ta có cảm giác nếu không đồng ý thì cô sẽ không buông tha.

Tia nhìn bốn phía, những người khác đều ôm thái độ xem kịch vui chú ý tới bên này, không ai đến đây giải vây cho nàng. Tia cười cười, lại một lần nữa cầm sách vở, nhường chỗ ngồi.

Ý định muốn hạ nhục người khác của hai thiếu nữ lại một lần nữa thất bại, đối với Tia mà nói, đây chỉ là hai cô gái nhỏ nhảm chán mà thôi, căn bản sẽ không khiến cảm xúc của nàng dao động.

Phản ứng lúc này của nàng không chỉ làm Maia và Kala giật mình, ngay cả những người khác trong phòng cũng cảm thấy kinh ngạc. Chỉ là một ngày không gặp, thiếu nữ luôn bị người bắt nạt lại dường như đã thay đổi.

Đúng lúc này, tiếng chuông vào học vang lên, giáo sư phụ trách toán học đi vào. Hắn nhìn qua phòng học, ánh mắt dừng trên người Tia đang đứng.

“Tiểu thư Damien, em làm gì vậy? Chẳng lẽ ngoài ôm sách đứng ở đó không có chuyện gì để em làm sao?” Hắn không khách khí hỏi.

Tia sững sốt một chút, ý thức được giáo sư chỉ trích nàng là không đúng. Tuy cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không ngốc đi biện giải.

Hilia từng tố cáo chuyện bị bắt nạt lên giáo sư, hy vọng được giúp đỡ. Nhưng ở học viện, có giáo sư nào lại vì một học viên thường dân đi đắc tội quý tộc đâu, ngược lại tạo ấn tượng không tốt với học viên không thức thời như Hilia. Hilia vài lần xin giúp đỡ cũng không có kết quả cũng đã hiểu được điểm ấy, không khỏi càng thêm tuyệt vọng.

“Thầy nói đúng, em xin lỗi.” Tia thành khẩn thừa nhận sai lầm.

Kimlake kinh ngạc nhìn nàng một cái. Hắn cũng biết học viện trong lớp bị bạn học bắt nạt, nhưng dạy học mười mấy năm ở đây, cũng chẳng phải chuyện lớn gì. Từ một ngày kia học viện được sáng lập, chuyện như vậy không ngừng xảy ra, chỉ cần một ngày mục đích lập ra học viện không đổi, chuyện như vậy cũng sẽ không kết thúc. Không, không chỉ ở học viện này, ở toàn bộ xã hội con người làm sao có chuyện ngang hàng! Với chuyện này, có thể phản kháng, có thể thuận theo, chỉ không thể khóc suốt cầu người khác giúp. Huống chi, học viện này vốn không phải nơi thường dân nên đến.

Với ý nghĩ như vậy, hắn khó mà sinh ra lòng đồng tình với Hilia. Nhưng từ biểu hiện vừa rồi, cuối cùng nàng cũng có chút tiến bộ, bớt đi một phần khiến người chán ghét.

”Biết sai rồi, còn không mau ngồi xuống, muốn tôi mời em ngồi sao?”

Tia nghe vậy, lập tức ngồi xuống một bàn trống. Về mặt nàng trấn định tự nhiên, như hoàn toàn không cảm giác được trên người nàng có bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc và hoài nghi. Nàng biết hành động của nàng và Hilia khác nhau rất nhiều, nhưng nàng cũng không muốn bắt bản thân phải bất chước. Nàng có thể học kiên cường, nhưng không thể làm bộ yếu đuối.

”Được rồi, chúng ta bắt đầu bài học...”

Ngọc Nguyệt: Ặc, cái xưng hô thời cận đại châu Âu... Có nên thay đổi cách gọi nữ chính từ nàng -> cô luôn không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cuộc Sống Của Một Học Viên Thường Dân (1)...

Editor: Ngọc Nguyệt

Tiếng chuông thông báo tan học vang lên, Tia lập tức thu dọn rồi đi. Thứ nhất nàng không muốn dây dưa cùng với mấy nữ sinh kia, thứ hai vẫn nên tránh đi mấy chuyện khiến người ta không thoải mái.

Đi trên hàng lang hoa lệ, nàng thả chậm cước bộ, lo lắng có nên đến ký túc xá năm nhất hỏi thăm chút chuyện không. Bỗng nhiên ngừng đầu.

Sebastian từ một lối khác đi đến.

Bước chân hắn nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn, áo đuôi tôm màu đen bao phủ thân hình thon dài, trên trán lộn tóc mềm mại rủ xuống, lộ ra ánh mắt hẹp dài, khiến người ta có cảm giác tao nhã, cao ngạo lại không mất vẻ thân thiện.

Tia theo bản năng hạ mi mắt.

Nàng vẫn không ngừng bước, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, ba bước, hai bước, một bước... Cuối cùng lướt qua nhau.

Tia tiếp tục đi tiếp, lát sau mới dừng lại, xoay người nhìn bóng lưng Sebastian đã xa. Tâm tình lúc này của nàng khá phức tạp, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy có chút mất mát.

”Là hắn ư? Vị quân gia của nữ bá tước kia?” Một giọng nói có phần quen tai vang lên.

Tia quay đầu nhìn lại, mỹ thiếu niên gặp vào đêm vũ hội Halloween đang dựa trên hành lang. Hắn nhìn hướng Sebastian rồi đi, đôi môi hồng nhạt hơi nhếch lên, lộ ra vẻ đứ nhỏ vô tà, dưới lớp quần áo màu lam là làn da trắng nõn trơn bóng, đứng trong bóng của tòa thành lại tăng thêm vài phần động lòng người.

”Đúng vậy, là hắn.”

Người trả lời là một thiếu niên thoát nhìn lớn tuổi hơn, tuy rằng hắn không có vẻ ngoài kinh diễm, nhưng cũng anh tuấn, tóc nâu quăn, mắt lam, là một quý tộc Anh quốc dễ nhìn.

”Vậy sao? Thực đáng tiếc, đến bây giờ tôi cũng chưa từng gặp vị nữ bá tước kia, có một vị quân gia xuất sắc như vậy, nhất định cô ấy cũng rất hấp dẫn!” Ian Mir Phillip tiếc nuối, biểu tình trên mặt làm cho người ta nghĩ đến đứa trẻ không có được đồ chơi.

”Không sao, nói thế nào thì cũng sẽ không hấp dẫn hơn cậu.” Joel Schilde không cho là đúng an ủi.

”Sao cậu chắc chắn như vậy!”

Tuy ngoài miệng phản bác, Ian vẫn không nhịn được nở nụ cười vui vẻ, khuôn mặt xinh đẹp kia càng khiến người ta khó thờ.

Nhìn thấy hần cười, Joel cũng thấy thoải mái. Đáng tiếc tâm tình tốt như vậy cũng không được bao lâu, hần chú ý tới một cô gái xấu xí ngơ ngác nhìn bọn họ, hần nhướn mày, trong mắt có tia chán ghét.

”Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Ian gật đầu, cùng Joel rời khỏi, từ đầu đến cuối không hề chú ý đến sự tồn tại của Tia.

Tia tiếp tục bước, trong đầu vẫn nghĩ đến hai thiếu niên kia. Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi tiểu thuyết đam mỹ từ kiếp trước hay không mà khi nhìn thấy hai thiếu niên vẻ ngoài hấp dẫn, khiến cho nàng nhìn không được suy nghĩ theo hướng kia. Thật ra nàng cũng mong hai người là một đôi, dù sao thế giới mà nàng xuyên đến cũng có chút yếu tố tình yêu cấm kỵ, ngay cả một đôi đồng tính cũng không thấy đâu, thật sự là rất buồn bực. Dù gì thì trước mắt mỹ thiếu niên, các cô gái đều không tránh được lòng tự ti, vì sự hạnh phúc của phái nữ, vẫn nên để cho hai nam sinh với nhau đi.

Suy nghĩ miên man, Tia đã quên đi cảm giác mất mát khi quản gia nhà mình không nhận ra.

Ngoan ngoãn trở lại phòng ngủ của Hilia, đơn giản sửa sang phòng một chút, nhìn xem có chuyện gì nàng đã quên. Sau đó nàng nhớ tới bài tập về nhà, không thể không dùng về mặt đau khổ đi làm bài. Hilia mười sáu tuổi, chương trình học đã khó khăn, mà nàng đã quên hết kiến thức không thể không mở sách giáo khoa ôn lại. Vất hết óc làm xong bài tập, thậm chí nàng đã bắt đầu hối hận, có lẽ trở về làm Tia Phantomhive mới là thượng sách.

Làm xong bài, Tia nằm trên giường, tâm tình bình tĩnh, lúc này vấn đề nàng cần lo lắng đơn giản là bài tập đã làm chưa, ngày mai có thể gặp lại hai nữ sinh lấy chuyện bắt nạt nàng làm thú vui không. Nàng vừa lòng, cuộc sống như vậy mới là thứ nàng thật sự muốn.

Hôm sau, Tia cố ý một hai phút trước khi vào lớp, nàng mới vào phòng học. Nàng vừa ngồi xuống, giáo sư bước vào.

Một mái tóc vàng như ánh mặt trời, hai mắt màu hổ phách, ngũ quan gần như hoàn mỹ, bên miệng là nụ cười thân thiết ôn hòa như gió xuân -- giáo sư Luciaster, giáo sư được toàn giáo công nhận, chào đón nhất, Tia từng trên hành lang liếc hần một lần. Đến đây một thời gian, “Tam mỹ nhân” nàng đều đã gặp, khiến Tia không khỏi cảm khái nàng thật may mắn.

”Chào buổi sáng, mọi người. Trước khi vào bài học, các em hãy nộp luận văn của bài trước. Tôi tin các em đều đã hoàn thành.” Luciaster mỉm cười.

Trong lòng Tia “lộp bộp”, nàng cũng không nghĩ Hilia quyết định tự sát sẽ có tâm tình viết văn.

Luciaster xuống bục giảng, nhận lấy bài làm của từng người, đến lượt Tia, nàng chỉ có thể xấu hổ nói một tiếng “Em xin lỗi”. Luciaster nhìn nàng, cũng không nói gì, đi tiếp.

Hần đi quanh một vòng lớp, trở lại bục giảng, để bài tập sang một bên.

”Tôi sẽ nhanh chóng xem xét bài tập của các em, mong rằng các em sẽ có thể cho tôi không ít kinh ngạc. Tiếp tục phần giảng hôm trước.”

Giọng nói nhu hòa êm tai của Luciaster như thôi miên học viên đang nhìn vài bức ảnh về mấy ngàn năm trước thời cổ đại mà hần cho mọi người xem. Tất cả đều chăm chú lắng nghe, không ai nói chuyện hay mất tập trung.

“...Được rồi, bài học đến đây là kết thúc. Tiểu thư Damien, phiền em ở lại lớp sau giờ học một chút. Hẹn gặp lại các em.”

Tuy rằng đã tan học, nhưng rất nhiều người không rời đi ngay, mà đứng xung quanh Luciaster hỏi đủ vấn đề, Luciaster kiên nhẫn giải đáp. Tia đành phải chờ một bên, một lúc lâu sau, học viên mới lưu luyến không rời về ký túc xá, Luciaster mới thoát thân.

”Xin lỗi, để em chờ lâu rồi.”

”Không sao. Về chuyện bài tập...”

Luciaster mỉm cười ngắt lời Tia. “Chuyện đó, tôi tin tiểu thư Damien không có ý không làm bài tập của tôi, không phải sao?”

Tia không tự chủ gật đầu, đối với nụ cười ấm áp như thế, nàng chắc chắn không ai sẽ trả lời “Không”.

”Như vậy không sao rồi, mỗi người đều có lúc quên.” Nụ cười của Luciaster mang theo vài phần giáo hoạt. “Tôi cũng không thể cam đoan thầy của tôi sẽ quên kiểm tra bài tập.”

Tia hiểu ý cười. “Em sẽ nhanh chóng nộp bài.”

”Vậy được. Thật ra tôi muốn nói chuyện khác với em.” Vẻ mặt Luciaster trở nên nghiêm túc. “Tiểu thư Damien, về biểu hiện gần đây của em, khiến cho tôi lo lắng.”

Tia hạ mi mắt. “Em không hiểu ý thầy.”

Luciaster trầm trọng thờ dài. “Em xem trên đời này có rất nhiều chuyện chúng ta có thể quyết định, xuất thân gia đình của chúng ta, hoặc là cái nhìn của người khác. Cho dù oán hận, bất mãn thế nào, cũng không thể thay đổi, vậy vì sao cứ phải lãng phí sức lực của mình chứ? Tôi biết bây giờ em đang gặp phải những việc đáng buồn, tôi không thể nói gì. Nhưng tôi có thể cam đoan, những gì em trải qua không phải là vô dụng, có lẽ sẽ có một ngày em nhớ lại quá khứ này, trong lòng chỉ có bình tĩnh, thậm chí là cảm kích. Chúa yêu thương ai đó đều sẽ cho khảo nghiệm đặc biệt.”

Tia ngẩng đầu, nhìn hấn: “Em hiểu.”

Luciaster lại cười tươi. “Tốt lắm. Tôi cũng không yêu cầu em phải chấp nhận ý kiến của tôi, tôi chỉ mong những lời này ngẫu nhiên được em nhớ lại. Ngoài ra, nếu cần sự trợ giúp, có thể tới tìm tôi, chẳng sợ phải nghe cầu nhàu oán giận, em sẽ phát hiện tôi là một người lắng nghe rất tốt.”

“Em sẽ làm thế, rất cảm ơn thầy, giáo sư.”

“Vây, tôi cũng không chiếm thời gian của em nữa. À, về chuyện bài tập, trước giờ nghỉ nộp cho tôi, ừm, nếu không ảnh hưởng ngày nghỉ của em, nộp sau cũng không phải không thể.”

“Em biết rồi. Gặp sau, giáo sư.”

Tia cúi chào, ra ngoài phòng học.

Nàng vừa đi vừa nghĩ lại cuộc hội thoại vừa rồi, không khỏi cảm thán, trách không được Luciaster lại trở thành giáo sư được hoan nghênh nhất, không chỉ vì học thức của hấn. Đáng tiếc là cuộc nói chuyện này đến quá muộn, nếu Hilia có thể nghe được những lời cổ vũ này sớm vài ngày thôi, có lẽ cô sẽ thận trọng quyết định vấn đề sống chết của mình. Bỗng nhiên Tia nhìn thấy Maia và Kala đứng trên hành lang lầu hai, nhìn qua như đang đợi nàng. Hiển nhiên tuy rằng tránh được thời gian gặp nhau ở khóa trước, cũng không ngăn được họ đến tìm nàng ở khóa sau. Nếu trốn không được, đơn giản là đón nhận thôi.

“Giáo sư Luciaster bảo cậu ở lại làm gì?” Maia không đợi được, trực tiếp hỏi.

“Không có gì, chỉ là chuyện bài tập.” Đương nhiên Tia sẽ không ngốc nghếch ăn ngay nói thật.

“Chỉ có thể thôi?”

Tia hỏi lại: “Không thì cậu nghĩ còn chuyện gì?”

Maia ghen lời.

Kala chậm rãi mở miệng: “Chúng ta đều biết giáo sư Luciaster ôn hòa thân thiện, rất quan tâm học viên, nhưng đều vì tính cách thiện lương của thầy. Đáng tiếc có vài người từ đó lại ảo tưởng, thậm chí có suy nghĩ không tốt, cứ tưởng giáo sư đối xử với mình khác với người khác. Tôi phải nói rằng cái ý nghĩ ấy thật ngu xuẩn, tôi chắc chắn đối với chó mèo đáng thương, giáo sư cũng sẽ vươn tay. Đương nhiên, người xuất sắc như giáo sư, sinh ra tình cảm quý mến cũng không tránh khỏi. Nhưng cũng nên nhìn lại bản thân, nếu không có quyền thế, bộ dạng lại không xinh đẹp, vẫn là nên vứt cái ý tưởng phi thực tế ấy đi. Đối với giáo sư, bị người như vậy yêu quý cũng là một loại sỉ nhục. Cậu hiểu không?”

Nói nhiều như vậy, đơn giản chính là cảnh cáo nàng đừng tiếp cận giáo sư Luciaster. Xem ra giáo sư đúng là rất được hoan nghênh. Một học viên nói chuyện với giáo sư, còn có người đến cảnh cáo.

Tia nhin xuống cảm giác muốn trợn mắt, bình thần đáp: “Với giáo sư Luciaster, tôi chỉ có tôn trọng và cảm kích.”

Kala và Maia liếc nhau, cũng không thấy vẻ vừa lòng trong mắt đối phương. Tia khuất phục rõ ràng ngoài dự đoán của hai người, lại làm cho họ thấy mất hứng. Trong suy nghĩ của hai cô, ít nhất Tia cũng phải phản kháng một chút, dù sao đối tượng cũng là giáo sư Luciaster. Mà hai cô có thể mượn cơ hội trào phúng, khiến Tia khuất phục, cũng có cảm giác thắng lợi.

Tia thấy hai cô đã đạt được mục đích, hấn không còn lý do ngăn nàng lại, đang muốn nói hai cô nhường đường, lại nghe tiếng Maia quát.

“Chờ đã, bọn tôi còn chưa nói cậu có thể đi.”

Tia đành bất đắc dĩ dừng lại.

“Còn chuyện gì sao?”

“Cậu quên hành lễ với bọn tôi.” Maia đặc ý nói.

Tia hơi sững sốt, không nói thì đúng là nàng quên thật, dù sao lúc trước đều là người khác chủ động hành lễ với nàng.

“Là tôi thất lễ.” Nàng vừa nói vừa quỳ gô hành lễ.

Gia tộc Phantomhive giữ nguyên truyền thống, ở mặt lễ nghi nghiêm khắc hơn một chút so với các gia đình quý tộc khác. Từ nhỏ Tia Phantomhive đã được huấn luyện, sớm đã thành phản ứng có điều kiện, sau đề phòng ngừa lộ dấu vết, mặc dù là cơ thể khác, thói quen cũng không thay đổi bao nhiêu.

Động tác hành lễ hoàn mỹ đúng tiêu chuẩn khiến Maia và Kala cảm thấy sai sai, dù là hai người cũng không dám cam đoan có thể làm đến trình độ như thế. Nếu đối phương là một quý tộc, có thể khiến các cô cảm thấy tán thưởng, nhưng người hành lễ là một thường dân, như một gáo nước lạnh hắt vào hai người.

“Tôi phải thừa nhận ở chuyện lễ nghi, cậu thật khá.” Maia phần nộ nói.

Lời nói không thật lòng của cô khiến Tia không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lúc trước khiến Maia nhìn không thuận mắt, khóe miệng lộ ý cười của Tia lại như thêm dầu vào lửa, theo bản năng cô cho rằng Tia đang chê cười mình, ý nghĩ này khiến cô như mèo bị dẫm đuôi.

”Cậu cười cái gì? Cậu khinh thường bọn tôi?”

Tia cạn lời, đây rõ ràng là cố tình gây sự!

”Tôi tin nội quy nhà trường cũng không có quy định không được cười. Về lý do tôi cười, xin lỗi, không liên quan đến các cậu.” Nàng có chút không vui nói.

Maia không ngờ Tia sẽ trả lời cô như thế, tức giận đến đỏ mặt.

”Tên thường dân chết tiệt nhà cậu, sao dám nói chuyện như thế với tôi!”

Tia trầm mặt. Tuy không muốn dây dưa cùng hai cô gái này, nhưng nàng cũng không để mặc người bắt nạt.

”Tôi cho rằng lời của tôi không có gì không ổn, nhưng cậu, làm một tiểu thư quý tộc, cậu không biết những lời cậu đang nói thật thất lễ sao?”

”Cậu...”

”Nếu không có chuyện gì quan trọng, tôi đi trước.”

Nhìn thấy Tia chuẩn bị xoay người rời đi, Maia nổi giận dùng dùng không chút suy nghĩ liền giữ chặt tay nàng.

Lúc này, Tia đã khá phản cảm với vị đại tiểu thư kia, thấy cô định nắm lấy tay mình, theo bản năng lui về sau. Nhưng nàng lại quên lúc này nàng đang đứng trên cầu thang, phía sau là bậc thang. Một bước lùi lại, cả người ngã xuống.

Đầu óc Tia trống rỗng, lúc phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện được người đỡ.

Sebastian cúi đầu nhìn nàng.

Thân thể Tia cứng đờ. Một lúc lâu sau, nàng mới nhận ra mình còn đang dựa vào lòng Sebastian, không khỏi đỏ mặt, cuống quýt đứng thẳng.

”Không liên quan đến bọn tôi, do cậu ta không cẩn thận ngã xuống.” Maia vội vàng biện giải, hiển nhiên cô không nhận lỗi.

Kala chau mày, trong lòng lại nhẹ nhàng thở phào. Tuy trong học viện, cấp bậc rõ ràng, đối với loại chuyện học viên ý vào thân phận hơn người khi dễ người khác cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhưng nghiêm cấm thương tổn thân thể. Dù sao học viên cấp bậc thấp nhất từ bên ngoài cũng tồn tại. Nếu Tia có chuyện gì ngoài ý muốn, hai cô cũng chẳng yên ổn.

”Đúng vậy, làm chúng tôi sợ hết hồn, may mắn không gặp chuyện gì.” Cô nói.

Tia hoàn toàn không chú ý hai người kia nói gì, trong lòng nàng vừa kinh ngạc, vừa nghi ngờ. Nàng tuyệt đối không tin Sebastian sẽ ra tay cứu một người xa lạ. Không quan trọng bây giờ hắn có vẻ ôn hòa vô hại thế nào, lại nghe lời thế nào, nàng cũng chưa từng quên bản chất của hắn -- giáo hoạt, ích kỉ, ác ma thích lấy lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nhân loại ấy mà cứu người? Đùng đùng! Như vậy nguyên nhân hắn cứu nàng... Chẳng lẽ hắn đã phát hiện thân phận thật của nàng?!

Trong lòng Tia chấn động, gương mặt lên nhìn Sebastian, phát hiện người kia cũng đang nhìn nàng, cặp mắt màu đen như có thể đâm thẳng vào linh hồn, nhìn thấy bản chất của nàng. Tia vội vàng thu lại tầm mắt.

”Cô không sao chứ?”

”Không có, cảm ơn.” Tia chột dạ thấp giọng nói, người khác nhìn vào giống như đang thẹn thùng.

”Chỉ là việc nhỏ thôi, không bị thương thì tốt rồi. Ba vị tiểu thư, tạm biệt.”

Sebastian nói xong, đi lên lầu hai, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt.

Ánh mắt phức tạp của Kala dừng trên người Tia, kéo Maia không cam lòng rời đi.

Tia không yên đứng đó một lúc mới chắc chắn Sebastian đã đi thật. Điều này khiến cho nàng thêm không xác định được suy đoán lúc trước. Nếu Sebastian biết trong thân thể này là linh hồn của Tia, vì sao không hỏi gì mà đi? Việc này không phải tác phong của hắn. Nếu hắn biết, vì sao lại cứu một cô gái bình thường?

Càng nghĩ, Tia càng khó lý giải, nàng thở dài một tiếng trong lòng: Tâm tư ác ma đúng là rất khó đoán!

Chương 26: Cuộc Sống Của Một Học Viên Thường Dân (2)

Editor: Ngọc Nguyệt

Không thể hiểu được suy nghĩ của Sebastian, Tia chỉ có thể quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, để tự trấn an tâm tình không nghĩ ra biện pháp gì tốt hơn.

Tiết khoa học tự nhiên, tự do luận văn, chế tác mô hình, một nhóm từ ba đến năm người hoàn thành.

”Xin chào, tôi có thể gia nhập nhóm các cậu không?”

”Xin lỗi, chúng tôi đã đủ người.”

”Xin hỏi...”

Tia hỏi vài người đều bị từ chối, không khỏi có chút nhụt trí. Nghĩ đến nếu nàng vẫn là nữ bá tước Phantomhive, tuyệt đối không phiền như thế, không cần mở miệng đã có rất nhiều người đến mời nàng.

Đang lúc nàng chán ngán thất vọng, một giọng nói vang lên:

”Cậu, xin chào, nếu không, không ngại, cậu, cậu có thể vào nhóm bọn tôi, tôi, bọn tôi chỉ có hai hai người, còn thiếu một người.”

Tia kinh ngạc nhìn thiếu niên đang nói chuyện. Bộ dáng tuấn tú, đáng tiếc lại nói lắp.

Thấy nàng không trả lời, mặt thiếu niên đỏ lên. “Nếu không, không muốn thì cũng không sao.”

Tia vội nói: “Không, tôi đồng ý, thực ra tôi rất vui khi có thể vào nhóm các cậu.”

Thiếu niên cẩn thận nhìn Tia, thấy vẻ mặt nàng chân thành, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

”Vây tốt quá rồi.”

Hắn vẫy tay, một cô gái đáng người mập mập đi tới.

”Fin, Finnie, chúng ta có, có bạn mới.”

Cô gái tò mò nhìn Tia một cái, rù mắt, khăn trương nói: “Chào cậu.”

Thiếu nam giới thiệu. “Tôi là, là Cory Quarter, đây là Finnie Catter.”

”Tôi là Hilja Damien.”

”Ừm. Không biết cậu, cậu có rãnh, chúng ta có thể, có thể tìm nơi, nơi khác thảo luận chuyện bài tập.”

”Có rãnh, chiều nay tôi không có tiết.”

Ba người tìm được phòng nghỉ nhỏ ở tầng dưới cùng. Trong tòa thành không hề thiếu phòng, học viên có thể thoải mái nghỉ ngơi đọc sách. Lò sưởi trong phòng nghỉ tỏa nhiệt ấm áp.

Tuy Cory nói lắp, nhưng cũng không tự coi đó là sự si nhục với mình, ngược lại rất hay nói. Mới đầu nghe hắn nói chuyện lắp bắp khiến người ta không kiên nhẫn nghe, lâu dần cũng không khó chịu như vậy.

Đã một khoảng thời gian rất lâu rồi, Tia mới nói chuyện thoải mái không gánh nặng, không tâm kế với người khác, cảm giác không tệ. Cory thấy nàng không lộ ra vẻ chán ghét gì, càng hứng trí nói chuyện, ngay cả Finnie ít nói cũng bắt đầu thảo luận.

Ba người dần trở nên thân thiết. Khi tạm biệt, ba người hẹn chiều hôm sau tiếp tục thảo luận.

Sáng sớm hôm sau, Tia vén rèm nhìn bên ngoài, phát hiện tuyết rơi, khoảng từ nửa đêm hôm qua, mái nhà tích một lớp tuyết.

Đối với người kiếp trước sinh ra ở một thành phố phía nam như Tia mà nói, tuyết là một thứ hiếm lạ. Nhìn bông tuyết từ trên trời bay xuống như lông

ngồi, nàng nhin không được đeo giày, ra ngoài cảm thụ.

Thời gian vẫn sớm, hơn nữa lại còn có tuyết, trong vườn trường không có lấy một bóng người, trừ tiếng bông tuyết hạ xuống đất, không còn tiếng động nào khác.

Tia một mình dạo bước qua con đường bị tuyết bao phủ, hạt tuyết rơi trên tóc, quần áo nàng. Rất nhanh, tóc của nàng đã ướt nhẹp, khí lạnh nhẹ nhàng xuyên qua quần áo khiến nàng run rẩy vì lạnh. Nàng ngẩng đầu, ngây ngốc nở nụ cười với bầu trời âm u và bông tuyết trắng bay xuống.

Làm ra hành động như đứa ngốc, một lần nữa lý trí lại chiếm thượng phong, nàng kéo cơ thể đã hơi tê cứng về, bây giờ dù nàng có bị cảm, cũng không có một ai quan tâm chăm sóc.

Chưa đi được xa, đột nhiên nàng nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng quát tháo. Tia không khỏi tò mò -- chẳng lẽ cũng có người giống nàng nhân hạ đạp tuyết ngắm cảnh? Nàng lặng lẽ đứng sau một gốc cây to nhìn.

Ian cau có, tức giận đi thẳng một mạch về phía trước, không chút để ý đến Joel ở đằng sau đang gọi.

"Ian, đừng như thế, nghe tôi nói này!"

Joel dõi theo, bắt lấy cánh tay hắn. Thế này Ian mới không thể không dừng lại.

"Nghe tôi nói này, Ian!"

"Tôi không muốn nghe!" Tiếng hét chói tai của Ian đánh gãy lời Joel, đôi mắt lam xinh đẹp nổi lên một tầng hơi nước. "Tôi biết là tôi hại cậu! Giờ cậu đòi ý rồi đi cũng chẳng sao cả, để một mình tôi nhận tội là được!"

"Đừng nói mấy lời trẻ con như thế!" Joel nôn nóng. "Cậu biết rõ chỉ cần là vì cậu, tôi luôn nguyện ý làm, chẳng sợ cậu muốn cả thế giới, tôi cũng sẽ dâng lên cho cậu. Hay nhất định phải để tôi xé nát trái tim này ra cậu mới hiểu?!"

"Không, tôi biết, tôi biết! Nhưng..." Ian nghẹn ngào, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra bi thương và bất lực, hiện ra vài phần mềm mại và đáng yêu.

Joel không nhìn được ôm hắn vào lòng. "Tôi biết giờ cậu rất khó chịu, tôi thật hận bản thân không thể thay cậu nhận hết đau khổ đó. Nhưng vì tương lai của chúng ta, đành phải ủy khuất cậu chịu đựng. Chỉ cần qua thời gian này, chờ mọi chuyện lắng xuống, tất cả sẽ như trước kia."

"Thật sao?" Ian ngẩng đầu, giống như đứa trẻ bất lực thấp giọng hỏi.

"Tôi thế!" Joel trịnh trọng trả lời.

Ian ôm lại hắn, đầu tựa vào trước ngực hắn lắm lắm: "Tôi biết rồi, tôi sẽ nghe theo lời cậu, chỉ cần đừng bỏ tôi, tôi không có gì cả, chỉ có cậu mà thôi."

Joel ôn nhu: "Sẽ không có chuyện đó đâu, trên đời này người tôi yêu nhất là cậu, vĩnh viễn là cậu."

Nhìn hai người hôn nhau, Tia ôm khuôn mặt hồng hồng của mình, nhẹ nhàng rời đi. Đối với nàng, chuyện ngẫu nhiên gặp được cảnh đam mỹ này thật sự quá kích thích.

Đã đi rất xa, tâm tình kích động của nàng mới bình tĩnh trở lại. Suy đoán lúc trước được chứng minh khiến nàng rất sung sướng, đồng thời cũng có một cảm giác "A, thỏa mãn rồi".

Tia trở về phòng ngủ sửa sang lại chút rồi đi học. Trên lớp học, nàng nhìn Maia và Kala, đại khái vì lần trước thiếu chút nữa là Tia bị thương, khiến hai cô biết điều hơn một chút, chỉ khinh miệt nhìn nàng vài lần, không hành động, để cho nàng thấy thanh tịnh không ít.

Buổi chiều, Tia đến gặp Cory và Finnie. Thảo luận một hồi, ba người quyết định đầu đề, phân nhiệm vụ.

Tia hỏi bóng gió về nữ bá tước Phantomhive. Tin tức được truyền nhanh chóng, hơn nữa nữ bá tước cũng coi như là danh nhân, nên Cory và Finnie cũng nghe đến một ít tin đồn về nàng. Họ nói quản gia của nữ bá tước thay nàng xin nghỉ, thực ra nữ bá tước đang hôn mê, đến nay vẫn chưa tra ra nguyên nhân.

Cơ thể của mình không chết cũng không bị hắn làm gì, Tia lặng lẽ thở phào. Cứ nói nàng không còn thân phận tôn quý kia nữa, nhưng vẫn muốn giữ lại đường lui cho bản thân, tham lam là bản tính của con người, ai cũng không tránh được.

Cory lấp bấp nói ra suy nghĩ của hắn -- mưu sát, thi thể, liên tục có học viên hôn mê vào viện, dường như tất cả những gì bất hạnh đều tập trung xảy ra ở đây trong lúc này, chuyện này giống như học viện bị nguyên rủa.

Tia và Finnie nghe lời nói bất bình tức giận của hắn, liếc nhau, đều thấy sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương, không khỏi nhìn nhau cười. Về mặt Finnie tươi tỉnh hơn, do dự lấy ra một túi điểm tâm.

"Đây là bánh quy tôi nướng, cậu muốn thử không?"

"Vâng cảm ơn." Tia cầm lấy bánh, cắn một miếng, ánh mắt sáng ngời. "Thật ngon!"

”Cậu không cần cố ăn, tôi biết vị hơi nhạt, không đủ độ ngọt.”

”Không không không, vị rất vừa. Nói thật tôi cũng không thích đồ ngọt quá.” Tia chân thành nói. Từ khi không có Sebastian bên cạnh, nàng cũng chưa thấy điểm tâm nào có thể hợp khẩu vị của nàng.

”Thật sao? Thật tốt quá!” Finnie vui vẻ đến đỏ mặt.

Cory dừng nói, phát hiện hai người bạn đang vui vẻ chia sẻ bánh quy, không nghe hắn nói, tức giận càng nói lắp.

”Cậu, cậu sao, sao có thể làm như, như, như vậy! Rất, rất quá đáng!”

Tia và Finnie chột dạ liếc nhau. Finnie nhanh trí rút trà đưa cho Cory thông hòng, Tia quay sang bài tập, bày ra vẻ mặt “khiêm tốn, xin chỉ giáo”.

”Vấn đề này, tôi chưa thực sự hiểu.”

Ai cũng thích lên mặt dạy đời, Cory cũng không ngoại lệ, hơn nữa hắn cũng không thật sự tức giận, rất nhanh bị Tia đòi đi lục chú ý. Trải qua thời gian này, quan hệ ba người càng thêm thân mật.

Dưới sự trợ giúp của Cory, Tia hoàn thành bài tập còn nợ. Nàng chọn buổi chiều không tiết học đi nộp bài tập.

Tia nhẹ nhàng gõ hai tiếng trên cửa, bên trong truyền ra giọng nói trong trẻo dễ nghe của Luciaster.

”Mời vào.”

Nàng đẩy cửa vào, có chút kinh ngạc phát hiện trong phòng không chỉ có mỗi Luciaster, Joel cũng ở trong. Bởi vì trùng hợp nhìn thấy hắn và Ian ôm nhau, vừa thấy hắn, tự nhiên Tia có chút xấu hổ.

Nhìn thấy Tia, Luciaster cũng hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn cười. “Tiểu thư Damien, ngại quá, phiền em chờ một chút.”

Tia gật đầu, đứng một bên quan sát căn phòng. Trừ cái bàn trước mặt Luciaster còn ngăn nắp một chút, những nơi khác đều rất lộn xộn, trên giá sách có nhiều loại sách cũ. Thoạt nhìn như có người từng sửa sang lại, nhưng cuối cùng không thể không thừa nhận thất bại mà đối mặt với đồng lộn xộn này.

Joel liếc Tia một cái, ánh mắt như nhìn mấy dụng cụ bình thường. Hắn nhìn Luciaster, thản nhiên nói: “Giáo sư, buổi tối gặp lại.”

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Luciaster nhìn hắn ra khỏi phòng, giới thiệu với Tia: “Cậu ấy là Joel Schilde, có quan hệ huyết thống với nữ hoàng điện hạ.”

Tia không biết nên nói gì, chỉ gật đầu.

Luciaster dường như muốn mời Tia ngồi, nhìn trái phải phát hiện không có ghế, ngưng ngưng nói: “Xin lỗi, trong phòng rất bừa bộn. Khoa lịch sử đều thích thu thập đồ cũ, lưu giữ nhiều thứ, muốn sửa sang cũng không xong.”

Tia cười cười. “Không sao. Phải rồi, em đến nộp bài tập lần trước.”

Luciaster nhận lấy bài tập của nàng, lật từng trang.

”Tốt lắm. Em xem, chỉ cần em chịu làm, cũng không thua kém ai.”

”Em hiểu.”

”Đạo này thế nào rồi? Không gặp chuyện gì phiền phức chứ?” Luciaster uyển chuyển hỏi.

Tia lắc đầu. Tuy cũng có vài người đến làm phiền, nhưng trong mắt nàng, mấy chuyện đó vẫn còn cách xa ngưỡng phiền lòng.

Nhưng lời phủ nhận của nàng trong mắt Luciaster lại thành có chuyện mà không muốn nói. Hắn không hỏi tiếp.

”Đúng rồi, tối nay tôi đảm nhiệm quản lý câu lạc bộ, em muốn tới không?”

Luciaster chỉ thuận miệng hỏi, Tia không khỏi kinh ngạc.

”Đừng lo, chỉ là câu lạc bộ bình thường thôi, em sẽ thấy mọi người đều rất tốt.”

”Cảm ơn ý tốt của thầy, nhưng...”

Tia không nói hết lời, nhưng Luciaster biết nàng từ chối.

Hắn gật đầu: “Tôi tôn trọng ý kiến của em. Nhưng tôi thật sự cho rằng em nên đến, tham gia một ít hoạt động như vậy không có gì thiệt cho em. Có thể em sẽ giao lưu với bạn bè, đối với những đứa trẻ đến tuổi em, bạn bè là tài phú quý giá nhất.

Nhìn vụ cười ôn hòa cổ vũ của Luciaster, Tia do dự một chút, quyết định nhận ý tốt của hắn.

”Vâng, em tin thầy nói đúng.”

Luciaster vui vẻ. “Tốt quá. Tôi cam đoan em sẽ không hối hận quyết định này. Tối nay bây giờ phòng lớn phía Tây tầng ba. Đương nhiên, nếu cần, tôi có thể đưa em đến.”

Tia lắc đầu: “Không cần, em nghĩ em có thể tự tìm được.”

”Được, đến lúc đó gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cuộc Sống Của Một Học Viên Thường Dân (3)

Editor: Ngọc Nguyệt

Đêm đó, Tia đến tòa thành.

Tuyết đã ngừng, trời trong, ngửa mặt lên có thể nhìn thấy đám mây trắng như lông vũ bay qua bầu trời u tối. Không khí vẫn lạnh, khí trắng thờ ra trong gió lạnh ngưng thành một đám.

Tia đi vào tòa thành yên tĩnh trống trải, không khỏi nhớ tới đêm đáp ứng lời mời tham gia hội chị em Tera Catherine. Tuy giờ nàng không còn là nữ bá tước, nhưng cũng không phải không thể tham gia câu lạc bộ, cuộc sống bình thường bình thường cũng có chỗ phấn khích của nó.

Nàng gõ cửa, Luciaster tự mình đến mở.

Thấy nàng, hắn cực kì vui vẻ: “Chào buổi tối, tiểu thư Damien, rất hoan nghênh vì em đã đến, mời vào.”

Tia cởi áo khoác, vào phòng.

Diện tích phòng không quá lớn, thiết kế tương đối mộc mạc, trừ mấy dụng cụ, không còn vật phẩm gì khác. Lò sưởi đá cẩm thạch bên tường tỏa hơi, thỉnh thoảng phát ra tiếng bập bùng. Tấm rèm dày, qua cửa sổ thủy tinh có thể nhìn thấy tán cây bị tuyết đọng cách đó không xa. Cái bàn dài, trên bàn là một ít đồ uống và điểm tâm đơn giản. Hơn mười ghế dựa xếp thành vòng tròn, đều đã có người. Có nam có nữ, phần lớn là gương mặt xa lạ Tia chưa bao giờ gặp, chỉ có một hai cá nhân là nàng từng đối mặt, có vẻ thân phận cũng không thường. Càng khiến nàng giật mình, Joel được Luciaster giới thiệu với nàng ban ngày cùng với người bạn của hắn cũng ở đây.

Luciaster dẫn Tia đến giữa vòng người, để nàng ngồi chỗ trống. Những người khác đều chăm chú nhìn nàng, chỉ có tò mò, không có ác ý.

Luciaster nhìn mọi người, gật đầu: “Đã đến đủ rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Đêm nay tôi muốn giới thiệu một người bạn mới cho mọi người. Tiểu thư Damien, chào hỏi mọi người đi.”

Tia đứng lên, có chút không biết làm sao nhìn Luciaster. Người sau cổ vũ: “Không sao đâu, tùy tiện nói mấy câu là được. Nói không tốt cũng sẽ không có người chê cười em, đúng không?”

Lời của hắn được những người khác nhiệt liệt đồng ý.

Tia đành hơi mất tự nhiên nói: “Ừm, tôi là Hilia Damien, năm nay mười sáu tuổi. Rất vinh hạnh khi có thể gặp mọi người tối nay.”

Luciaster nhẹ nhàng vỗ tay. “Tốt lắm, cũng đâu phải quá khó, đúng không?”

Tia cười cười.

”Tiểu thư Damien đã tự giới thiệu rồi, có phải chúng ta cũng nên đáp lại không?”

Được Luciaster nói, những người khác lần lượt nói ra tên mình. Đối với mấy cái tên tiếng Anh, trí nhớ của Tia có hạn, nàng chỉ nhớ được tên của mỹ thiếu niên kia.

”Hoan nghênh người bạn mới này, tôi tin sau này mọi người sẽ có thời gian hiểu nhau. Vậy, hôm nay ai đầu tiên?”

Hắn vừa nói xong, một thiếu niên đeo kính liền đứng lên: “Tôi trước!”

Luciaster không để tâm hắn liệu lĩnh, thân thiết ý bảo tiếp tục.

Thiếu niên được cho phép gần như cuồng nhiệt hưng phấn kể lại lần trước tụ hội hắn được ủng hộ lớn thế nào, hiểu được thói quen này của mình, trong mắt hắn là không thể tha thứ đến mức nào, quyết tâm lần sau sửa lại để được thành quả.

Sau khi hắn nói xong, một cô gái thấp bé lại lên tiếng. Nghe xong vài người nói, Tia đã hiểu rõ tính chất của cuộc gặp mặt này. Mượn danh nghĩa tôn giáo, dùng kiến thức tâm lý học hiện đại, áp dụng phương thức nói chuyện theo nhóm, tâm sự phiền não, đạt được kích lệ. Đối với cuộc sống giàu có này, giới quý tộc lại càng cảm thấy tinh thần trống rỗng, sự cuồng nhiệt của họ đều biểu hiện ra.

Trừ Tia, những người khác cũng thay phiên nhau nói, ngay cả mỹ thiếu niên Ian thoát nhìn khác với bầu không khí nơi này cũng nói vài câu. Tia chú ý tới phản ứng của mỹ thiếu niên kia bình thường, ít nhất không giống suy đoán của nàng. Nhưng bạn hắn, Joel lại càng hăng hái vô tay, mặc dù vẫn kém giáo sư Luciaster.

Tất cả mọi người nói xong, Luciaster đứng lên tổng kết. Giọng nói của hắn cũng không lớn, không kịch liệt. Về mặt mỉm cười, giọng nói trong trẻo bình tĩnh chỉ thuộc về riêng hắn nói một ít đạo lý bình thường. Về mặt, động tác, giọng nói của hắn như có một sức mạnh vô hình, khiến mọi người không tự chủ mà chăm chú lắng nghe, tin phục, thậm chí cảm động. Ngay cả Tia vốn giữ nguyên thái độ cũng không kim lòng được mà kích động, càng không nói tới những người khác ở đây. Họ dùng ánh mắt sùng bái nhìn Luciaster, trong mắt họ dường như đó không phải là một giáo sư, mà là thần tượng của họ, hoặc có thể nói là thần của họ.

Đến đây, nội dung chủ yếu của cuộc gặp mặt căn bản đã xong, tiếp theo là thời gian nghỉ ngơi giải trí, mọi người có thể dùng đồ uống nói chuyện phiếm, thoải mái tìm hiểu nhau.

Các thành viên từng tốp năm tốp ba tụ lại một chỗ, vẫn còn hưng phấn mà nói về Luciaster. Càng nhiều người vây quanh đương sự, chẳng sợ nói hay không nói, chỉ cần nhìn người mình kính trọng, cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Tia không gia nhập. Nàng thuộc loại hơi khác người, nơi quá mức náo nhiệt nàng đều tránh xa. So với việc gia nhập nói cười cùng họ, nàng càng muốn tránh ở một bên nhìn. Có đôi khi thái độ như thế cũng có thể mang đến niềm vui bất ngờ không tưởng, giống như đêm nay.

“Có phải là một buổi gặp mặt nhằm chán không?”

Ian không biết từ đâu xuất hiện, một tay chống ở cửa sổ, miễn cưỡng đứng cạnh Tia. Sự tồn tại của hắn là nổi bật đến thế, Tia nhắm mắt cũng có thể cảm giác được, giống như ánh nắng trên mi mắt.

“Có lẽ.” Nàng trả lời khô khan, đối với việc Ian chủ động nói chuyện vẫn có chút thụ sủng nhược kinh.

“Coi như hết!” Ian bất mãn chẹp miệng, biểu tình trên mặt như đang nói “Sao cậu dám dùng thái độ ấy với tôi!”

Không thể không nói, vẻ ngoài hấp dẫn của hắn và vẻ mặt trẻ con đáng yêu này có lực sát thương rất lớn, khiến Tia không khỏi bỏ xuống phòng bị.

“Được rồi, thật là không có ý nghĩa gì hết, đại khái gặp mặt kiểu này cũng không thích hợp với tôi.”

Ian vui vẻ nở nụ cười. “Tôi biết, cậu giống tôi! Nếu không phải Joel bắt tôi đến, còn lâu tôi mới tham gia!”

Trong mắt Tia lộ ý cười.

Bỗng nhiên Ian đem mặt sát lại, Tia có thể nhìn rõ làn da nhẵn nhụi không thấy lỗ chân lông của hắn, lông mi dài như quạt, đôi môi hồng , cũng với đôi mắt trong suốt như nước.

Ian như không nhận thấy khoảng cách giữa hai người vượt qua chừng mực lễ nghi, chỉ cẩn thận nhìn khuôn mặt Tia, sau đó nghiêm túc nói: “Nhìn kỹ lại, cậu cũng không khó coi như thế!”

Tia đỏ mặt, không biết vì khoảng cách giữa hai người lúc này hay là những lời của hắn.

Ian liếc mắt. “Tôi vừa nghĩ ra một ý hay. Nếu chúng ta đều thấy nơi này chán chán, không bằng lên chuồn ra, không ai chú ý tới việc chúng ta biến mất. Cậu nói có được không?”

Hắn cố ý đè thấp giọng, khiến cho giọng nói thanh thúy của hắn có vẻ khác thường. Đôi mắt lam như có ánh sáng lưu động, không ngừng thay đổi, khiến người ta không tự chủ bị hấp dẫn. Bên miệng còn mang theo ý cười, lại làm người ta không đoán được vì sao hắn cười. Lúc này hắn không còn vẻ thiên chân khả ái mà biến thành dụ hoặc, mê hoặc, không để người khác từ chối.

“Ian!”

Tiếng hét đầy giận dữ khiến Tia hoảng hốt bừng tỉnh. Nàng phát hiện nếu giọng nói kia mượn một giây, có lẽ nàng đã gật đầu đáp ứng.

Trong mắt Ian hiện lên tia mất mát và u ám, nhưng hắn lập tức khôi phục, quay đầu vô tội nhìn Joel đang bước nhanh đến.

”Sao thế?”

”Cậu đang làm cái gì?!” Joel khiêm khắc nói, mang theo vài phần hỏi tội.

”Có gì đâu, tôi đang hoan nghênh bạn mới gia nhập, đúng không?” Ian quay sang nhìn Tia.

Tia đành phải trả lời: “Đúng vậy.”

Joel trừng nằng: “Tôi không hỏi cậu!”

Tia hết sức ủy khuất. Làm ơn đi, là hắc hoi nằng đáp, nằng không dụ dỗ hắc, đừng giận chó đánh mèo. Hoi tức giận, nằng im lặng không nói nữa.

Joel nhìn Ian, trong mắt có tức giận, có áy náy, thậm chí còn có đau đớn. Ian như hoàn toàn không thấy ánh mắt có thể hòa tan mọi thứ ấy, một mạch cúi đầu nhìn chân. Trong khoảng thời gian ngắn, ba người đều trầm mặc không nói.

Lúc này, Luciaster nhận thấy không khí bất thường ở đây liền đi đến.

”Không có chuyện gì chứ?”

Joel nhìn hắc, trả lời. “Không có việc gì.”

Luciaster tươi cười: “Không có việc gì thì tốt rồi. Vậy có thể cho tôi mượn tiểu thư Damien một lát được không?”

Ánh mắt hai người giao nhau. Không biết có phải Tia nhìn nhầm hay không, trong nháy mắt bọn họ như trao đổi ánh mắt nào đó.

Biểu tình Joel bỗng trở về vẻ nho nhã lễ độ như cũ.

”Thật xin lỗi, tiểu thư Damien, vừa rồi cảm xúc của tôi có chút không tốt, có chỗ thất lễ xin hay bỏ qua.”

Chuyển biến một trăm tám mươi độ như thế khiến Tia không khỏi lắp bắp kinh hãi.

”À, không sao.” Nàng khách khí trả lời.

Joel nhìn Ian. “Vậy chúng em cũng không quấy rầy giáo sư Luciaster nữa.”

Cảm xúc của Ian cũng như những trận mưa ngày hè, tới nhanh đi cũng nhanh, thoạt nhìn hắc lại trở về như lúc trước.

”Được, lần sau gặp.”

Luciaster nhìn bóng dáng hai người, như đang cảm khái. “Joel mà Ian là bạn bè tốt với nhau, nhưng hai người đều quá mức xuất sắc, tính cách cũng kiêu ngạo như nhau, có khi không tránh được việc cãi nhau.”

”Em biết.” Tia mỉm cười. “Nhưng em nghĩ hắc là họ càng giận càng thân!”

”Đúng vậy.” Luciaster đồng ý nói.

Sau đó hắc chuyển chủ đề tới chuyện khác. Hắc cũng không hỏi suy nghĩ của Tia hay mời nàng gia nhập, chỉ tùy ý nói vài chuyện khiến nàng thấy hứng thú. Mãi cho đến khi kết thúc, lúc Tia rời đi, hắc mới thản nhiên nói một câu:

”Cuộc gặp mặt mỗi tuần đều có, nếu em không bận đều có thể đến tham gia.”

Tia không thể không thừa nhận Luciaster rất quan tâm người khác, không khiến nàng có ác cảm, lại khiến nàng cảm thấy mình đang được coi trọng, nếu nàng là Hilia thật, có lẽ hơn một nửa phần là quyết định không chút do dự gia nhập.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Dị Biến (1)

Editor: Ngọc Nguyệt

Tia chuẩn bị lên tiết học cười ngửa lại được thông báo vì nguyên nhân thời tiết, tạm nghỉ học. Bỗng nhiên rảnh rỗi khiến nàng không biết nên làm gì,

đành đến thư viện giết thời gian.

Gần tới ngày nghỉ lễ phục sinh, trong quán vắng khách, cũng chỉ có vài người. Ngoài ý muốn, Tia gặp được Cory và Finnie. Chào hỏi, biết được họ cũng vì chuyện nghỉ học mà không có việc để làm.

“Không, không phải do, do thời tiết, tôi nghe, nghe nói có học, học viên bị ngựa, ngựa đá, đá bị thương.” Cory thấp giọng, thần bí nói.

Theo tin tức chẳng biết hẳn nghe từ đâu, mấy ngày gần đây ngựa trong học viện bỗng trở nên hung hăng. Buổi học cười ngựa hôm trước, có một con ngựa đột nhiên phát điên, đánh trọng thương một học viên gần đó, những học viên khác cũng vì tránh né mà bị thương nhẹ. May mắn có người huấn luyện thấy tình hình khác thường, mang theo đồ gây tê trên người, mới ngăn không tạo thương vong lớn hơn. Chuyện như vậy là lần đầu tiên xảy ra, hơn nữa, vẫn còn rối loạn, giáo sư đành quyết định tạm dừng khóa học cười ngựa.

Tia không nói gì. Học viện này thật sự bị nguyên rủa rồi, không, có lẽ nên nói là bị hào quang nhân vật chính bao phủ.

Một tiếng ồn ào đánh gãy mấy lời nàng nói. Tia quay đầu nhìn lại, hóa ra là hai thiếu niên trong quán không biết tại sao lại cãi nhau. Bỗng nhiên một người giơ tay đâm mặt người kia, người còn lại lập tức đánh trả, hai người vật lộn.

Người khác ở một bên không có tiến lên ngăn cản, ngược lại, hưng phấn nhìn một cảnh này, giống như họ là người xem trong cuộc đấu thú thời La Mã.

Hai thiếu niên bị đánh, đổ máu, nhưng đau đớn và máu tươi cũng không làm họ dừng tay. Ngược lại, họ thở hổn hển, hai mắt đầy tơ máu, lực trên tay càng lúc càng lớn. Họ như hai chú chó điên, quên trốn tránh, chỉ đỏ mắt, liều mạng cắn xé máu thịt trên người đối phương.

Bỗng nhiên, một người như bị gì ngã trên đất, người còn lại nhân cơ hội đánh tiếp, đè lên, hai tay cầm đầu của người kia.

Nhìn cảnh này khiến Tia không thể bình thản. Đây không còn là hai học viên đánh nhau bình thường mà giống như muốn lấy cả mạng đối phương.

Lúc này, nhân viên thư viện, một người đàn ông trung niên nghe động tĩnh chạy đến đây cũng bị cảnh trước mắt mà hoảng sợ. Ông ôm lấy thiếu niên từ phía sau, kéo thiếu niên ra.

“Chết tiệt! Mấy cậu đang làm cái gì?! Dừng tay lại hết cho tôi!”

Ông vừa nói, vừa cố hết sức giữ thiếu niên đang giãy dụa không ngừng. Thiếu niên cũng cố giãy dụa, bắt đầu nói tục, hoàn toàn không giống học viên của học viện quý tộc, nói là còn đồ đầu đường cũng không sai.

Thiếu niên bị ngã lảo đảo đứng dậy, đầu bị đánh, trên mặt toàn máu, thoát nhìn rất dọa người. Ánh mắt đại ra chuyển động, bắt lấy ghế dựa bị đổ. Có lẽ bị đầu bị đánh bất tỉnh, hẳn xuống tay với gây người đàn ông trung niên.

Người đang ông kêu đau một tiếng, xoay người tròn mắt nhìn thiếu niên. Ông nắm hai tay, xông lên hai bước, thiếu niên kia không bị giữ lại, như chú trâu tức giận hung hăng đánh vào lưng hắn. Ba người đánh nhau.

Những thiếu niên khác vốn chỉ vây quanh lại như không muốn làm khán giả nữa, hét hò xông vào, một đồng người đánh nhau loạn hết. Bàn ghế đều bị lật, giá sách đổ xuống, đồng sách rơi trên đất, khung cảnh hỗn loạn khó tin.

Ba người Tia lo bị kéo vào nhanh chóng tránh xa. Ở cửa nhìn thấy giáo sư và công nhân viên chức khiến ba người khẽ thở phào. Nhưng nhìn lại tình hình phía sau, sắc mặt ba người đều khó coi.

“Bây, bây giờ các cậu nên, nên tin lời tôi nói, nói đi! Người ở đây điên, điên, điên rồi!” Cory về mặt tối tăm.

Finnie sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hốc mắt phỉếm hồng. Tia mím môi, tuy không tán thành lời của Cory nhưng chuyện hai thiếu niên kia đánh nhau đúng là có chút kỳ quái, trong khoảng thời gian ngắn kia, trên người họ tỏa ra sự phẫn nộ, hận thù và sát ý nồng đậm như hóa thành thể rắn, nặng nề trên đầu họ, khiến cho nàng đến giờ vẫn còn kinh hãi.

Ba người suy nghĩ, trầm mặc không nói gì đi tiếp, cho đến khi bốn thiếu niên chặn đường họ. Nhìn thấy họ, Cory vốn đã tối mặt càng u ám.

“Đây, đây không phải Co, Cory sao!” Một thiếu niên cố ý lấp bấp.

“Xin hãy tránh ra!”

“Haizz, gấp như thế làm gì? A, tôi hiểu rồi, là vội vàng đi hẹn hò với người bạn gái mập của cậu chứ gì!” Một thiếu niên khác cười quái dị.

Từ “mập” làm cho khuôn mặt Finnie đỏ lên, nước mắt trực trào. Cô luôn cảm thấy tự ti với dáng người mập mạp của mình, những người này biết rõ điểm ấy, cố ý nói như vậy, Tia liếc bọn họ.

Động tác của nàng khiến những người khác chuyển lực chú ý.

“Ồ, vị tiểu thư này là ai? Hình như chưa từng gặp. Trời ạ, nếu tôi là cậu, nói cái gì cũng sẽ không ở cùng một người béo như heo và một tên nói cũng không rõ.” Một người tỏ vẻ kỳ quái.

“Đương nhiên cậu ta chẳng để ý, thực ra cậu ta cầu còn không được!” Maia tao nhã bước tới, vẻ mặt cố ý giả vờ tươi cười. “Cậu ta cùng lắm chỉ là một thường dân, có thể ở cùng với hai vị quý tộc, chẳng lẽ không phải là chuyện cậu còn không được!”

Những người khác nghe vậy, ánh mắt nhìn Tia lập tức lộ ra chán ghét, như là nhìn thấy thứ gì đó không sạch sẽ. Có người còn khoa trương nói với Cory.

“Cory, tuy rằng cách nói chuyện của cậu có vấn đề, nhưng cũng không thể làm bạn với thường dân! Trời ạ, thường dân đấy, có bọn họ, không khí cũng có mùi lạ!”

“Im, im miệng! Không, không, không được nói bạn, bạn của tôi như thế!” Mặt Cory đỏ lên, phẫn nộ nói.

“Tôi, tôi không, không im miệng thì sao? Ngay cả nói cũng chẳng rõ, còn không cho người khác nói, có đạo lý này sao!” Một thiếu niên cười khẩy, những người khác cũng ồn ào theo.

“Nói đúng!” “Còn làm bạn với thường dân, đúng là làm mất mặt chúng ta!”

Nghe thấy mấy lời giễu cợt, Tia không nói gì, những nàng biết đây dựa vào những người này là vô dụng, dùng một câu nói -- Bị chó cắn cũng không thể cắn lại! Nàng đang định bảo Cory đi, lại thấy vẻ mặt cậu tức giận, không chỉ mặt, thậm chí đôi mắt cũng đỏ lên, hai tay nắm chặt, gân xanh trên trán co giật.

Đột nhiên, cậu hét lớn, tiến lên đánh tới một thiếu niên. Những người khác sững sờ một chút rồi mới phản ứng lại, quát mắng.

Cory như đã hóa điên, hoàn toàn không để ý người khác, chỉ đánh thiếu niên kia, ánh nhìn như với kẻ thù, từng cú đánh đều tàn nhẫn, dùng hết thủ đoạn công kích. Nhưng dù sao cậu cũng chỉ có một mình, rất nhanh bị đá đảo. Thiếu niên đánh lại cậu.

“Đừng đánh, đừng đánh! Xin các cậu, đừng đánh!” Finnie hét to, gấp đến mức rơi nước mắt.

“Đừng tay! Chết tiệt, các người định đánh chết cậu ấy sao?!”

Tia xông lên, kéo một thiếu niên. Thiếu niên không kiên nhẫn vung cánh tay, Tia không phòng bị ngã xuống. Nàng hét một tiếng, lại muốn kéo họ ra. Một người khác đẩy nàng khiến nàng lại ngã trên đất.

“Hilia, cậu không sao chứ?” Finnie hoang mang chạy đến, đỡ nàng dậy.

“Tất cả mọi người dừng tay cho thấy!” Một giọng nói tuy không lớn nhưng lại rất uy nghiêm.

Tia ngẩng đầu, nhìn thấy Luciaster từ một đường khác bước nhanh đến.

Maia cũng thấy Luciaster, thế này mới phản ứng lại, hét lớn: “Mấy người dừng lại, giáo sư Luciaster đến! Dừng lại cho tôi!”

Rốt cuộc có một thiếu niên dừng tay, nhận ra có điều không thích hợp, vội vàng ngăn những người khác. Tất cả mọi người như bưng bình, chậm rãi lùi lại một bên.

Cory nằm trên đồng tuyết lạnh, mặt mũi bầm dập, nhỏ giọng rên rỉ. Finnie kinh hoàng chạy đến bên người cậu, khóc. “Cory, Cory, cậu không sao chứ? Đừng làm tôi sợ!”

Một mắt Cory không mở ra nổi, đành phải dùng mắt còn lại nhìn Finnie.

“Tôi, tôi không sao, thật, thật đấy.”

Rất nhanh Luciaster đã đi đến, kiểm tra thương thế Cory, nói với Finnie: “Đừng lo, không có gì đáng trở ngại, tĩnh dưỡng vài ngày là ổn.”

Nghe anh nói vậy, Finnie mới nhẹ nhàng thở ra, nghẹn ngào nói: “Thật tốt quá! Làm em sợ muốn chết!”

Luciaster nhìn sang Tia. “Tiểu thư Damien, em sao rồi? Có bị thương ở đâu không?”

“Em không sao.”

Tia đứng lên, lúc này mới có cảm giác hơi rất ớn trên mặt.

“Không sao thì tốt rồi.”

Cuối cùng anh nhìn về mấy thiếu niên kia. Họ bỗng nhận ra giáo sư Luciaster không còn nụ cười thân thiết đúng là trông uy nghiêm và lạnh khốc, áp lực trầm trọng khiến họ không tự chủ được mà cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn thẳng người đàn ông này.

“Chuyện này thật đúng là khiến thầy giật mình, thầy thật nghi ngờ, các em có còn nhớ đây là đâu không? Các em còn nhớ thân phận của mình không? Thầy tin một học viên thường dân cũng sẽ không làm ra loại chuyện nhiều người bắt nạt một người, sẽ không ẩu đả với bạn học của mình. Sự kiêu ngạo của các em đâu? Những thứ các em được dạy dỗ đâu? Các em làm như vậy khiến dòng họ các em, gia tộc các em phải xấu hổ!”

Nhóm thiếu niên càng cúi thấp đầu.

”Còn em, tiểu thư Hengningway, biểu hiện lúc này của em làm thầy cực kì thất vọng.”

Khuôn mặt Maia lập tức tái nhợt, nước mắt phủ lên hai mắt, cô quật cường cắn môi mới không khóc thành tiếng.

”Thầy sẽ nói chuyện này cho giáo sư của các em, thầy ấy sẽ quyết định nên xử phạt các em thế nào. Bây giờ lại đây đưa bạn học đến phòng y tế đi.

Tuy nhóm thiếu niên không muốn nhưng vẫn đi đến, vài người khiêng Cory đi vào tòa thành.

”Tiểu thư Damien, em cũng đi cùng đi. Vết thương trên mặt với con gái không tốt đâu.”

Với Tia, Luciaster cũng không keo kiệt, lộ ra nụ cười ảm áp của mình, khiến Maia thấy càng thêm khó chịu.

Tia gật đầu, đang muốn cất bước, bỗng nhiên nghi hoặc quay đầu nhìn rừng cây ven đường bên kia.

”Sao vậy, Hilia?” Finnie kỳ quái hỏi.

”Không, không có gì.”

Tia lắc đầu, rất nhanh đuổi kịp những người khác.

Đoàn người tiến về tòa thành càng lúc càng xa, Maia ôm một bụng ủy khuất và xấu hổ đi hướng ngược lại.

Đội cho bọn họ đều đã đi hết, Sebastian từ trong rừng cây xuất hiện, tiếc nuối. “Tiếc thật, lần này không có cơ hội để mình xuất hiện rồi.”

Hắn hít một hơi, nhìn hướng Tia và đám người kia rời khỏi, trong mắt lạnh lẽo.

”Nhưng thoát nhìn người kia thật là đáng ghét!”

Đám người Tia đi vào phòng y tế trong học viện, rất kinh ngạc phát hiện bên trong chật ních học viên và giáo sư, trong đó phần lớn đều vì đánh nhau mà bị thương.

Phòng y tế chỉ có một bác sĩ và hai phụ tá, lúc này bận rộn đến mức chân không chạm đất. Ngày xưa công việc của họ có thể nói là rất nhàn nhã, không nay không biết trùng tã gì mà có nhiều người đánh nhau bị thương đến thế, làm họ hận không có bốn tay dài để làm việc.

Vất vả tìm chỗ không người ngồi để Cory ngồi xuống. Luciaster đến hỏi thăm tình huống một học viên bị thương khác. Thái độ ôn hòa và sự quan tâm chân thành dường như còn có tác dụng hơn thuốc, học viên kia còn kích động được hẳn trấn an dần bình tĩnh.

Đúng lúc này, một nam sinh thấp bé hoang mang chạy vào, thở không ra hơi. “Không, không ổn, chết người rồi!”

Luciaster nghe vậy vội vàng tiến lên hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nam sinh nuốt nước miếng, vẻ mặt kinh hoàng, càng sốt ruột, càng khó nói ra. Cậu lắp bắp nửa ngày, cuối cùng nói: “Tóm lại đi theo em thì biết, nhanh một chút!”

Nói xong cậu vội vàng chạy ra ngoài, Luciaster cũng đi theo.

Vài thiếu niên nhàn rỗi không có việc gì làm nhìn thoáng qua, nhìn không được mà tò mò, như ong vỡ tổ theo nhau ra ngoài.

Tia nói với Finnie: “Cậu ở đây với Cory, tôi đi xem có chuyện gì.”

Finnie gật đầu: “Cậu nhớ cẩn thận.”

Nam sinh báo tin dẫn mọi người đến một phòng nghỉ dưới cùng tòa thành. Một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi ngồi trên sàn, trong lòng ôm một thiếu nữ có vẻ cùng tuổi. Trước ngực cô gái có vết máu lớn, hai mắt nhắm nghiền, thoát nhìn như không còn thở.

Trên gương mặt thiếu niên dính máu, quần áo cũng có. Ánh mắt hắn đại ra, trong miệng lẩm bẩm.

Giọng nói của nam sinh báo tin như truyền từ nơi rất xa: “Vừa rồi em ở bên phòng cách vách đọc sách, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu. Em đến nhìn xem có chuyện gì, liền nhìn thấy cậu ta và cô gái kia đã chết. Lúc ấy em sợ muốn chết, lần đầu tiên nhìn thấy xác chết, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, chạy nhanh gọi người khác.”

”Em làm tốt lắm.”

Luciaster khích lệ cậu một câu, làm thủ thế với những người khác, ý bảo họ chờ ở cửa, một mình anh vào phòng giam.

”Thầy là giáo sư Luciaster, có thể nói cho thầy biết chuyện gì đã xảy ra không?” Anh đứng cách thiếu niên năm, sáu bước, ôn nhu hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn Luciaster trong chốc lát, dường như nhận ra anh là ai.

Cậu nháy mắt mấy cái. “Larita đã chết.”

Luciaster nhìn thoáng qua thiếu nữ cậu ôm. “Là em giết cô ấy à?”

”Đúng vậy.”

Thiếu niên cúi đầu nhìn tay phải mình, trong tay nắm một con dao nhọn, lưỡi dao còn có vết máu chưa khô. Trừ Luciaster, những người khác nhìn hung khí này đều giật mình.

Luciaster gật đầu: “Được rồi. Chuyện đã xảy ra không ai thay đổi được, nhưng chuyện chưa xảy ra, chúng ta vẫn có thể làm vài điều. Trước hết, đưa con dao đó cho thầy.”

Anh vươn tay.

Thiếu niên nhìn tay anh, chậm rãi nâng lên tay phải, nhưng chuẩn bị đưa dao cho Luciaster. Nhưng đột nhiên dừng động tác, lắc lắc đầu. Trên mặt cậu lộ ra tươi cười khoái trá, như đứa trẻ thực hiện được trò đùa dai.

”Như vậy thì không có ai có thể tách rời mình và Larita.”

Cậu vừa nói, bàn tay cầm dao cũng đặt lên cổ, không chút do dự dùng hết sức ấn xuống.

Động tác của cậu nhanh như cắt, ngay cả Luciaster gần nhất cũng không cản được. Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn lưỡi dao cửa qua cổ thiếu niên, dòng máu đỏ tươi phun tung tóe ra không trung, lại rơi xuống đất.

Thân thể thiếu niên ngã sấp về phía trước, trên mặt cậu vẫn mang theo nụ cười quái dị, khiến cho người nhìn không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Ngọc Nguyệt: Trung thu vui vẻ.

Cảm ơn Lam Tuyết Hàn vì nàng đã theo dõi truyện đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Dị Biến (2)

Tuyết lại rơi.

Từng bông tuyết từ trên bầu trời tối đen rơi xuống, dường như muốn vùi lấp hết sự dơ bẩn và xấu xí ở đây.

Phó hiệu trưởng Mike Norton đứng trước bàn hiệu trưởng. Trên bàn một cái đèn bàn vẫn đang bật, chiếu lên khuôn mặt hần. Đầu tóc vẫn gọn gàng, nhưng khóe mắt, trên trán không thể dấu vệt mệt mỏi. Biết được hình hình, trấn an học viên, giúp cảnh sát điều tra, đã rút hết sức lực của ông. Đối với hần, đây là một ngày thật dài.

”Cách hôm nay một ngày, có vụ ba mươi học viên đánh nhau bị thương cả nặng lẫn nhẹ, cũng có vài giáo sư bị thương, thậm chí có một học viên giết chết nữ sinh, sau đó tự sát! Tôi cho rằng trong tình huống thế này chúng ta nên tạm dừng chương trình học, cho học viên về nhà, cho đến khi chúng ta có thể không chế cục diện.”

Giọng nói của hần tuy vẫn chứa vài phần nữ tính hóa, nhưng giọng điệu rất kiên quyết.

Hiệu trưởng Amami lắc đầu: “Tôi hiểu suy nghĩ của anh, nhưng bây giờ chưa đến mức phải nghỉ học.”

Mike Norton kích động, dùng sức vỗ bàn.

”Còn chưa đến mức phải nghỉ học? Đã có học viên chết rồi đấy! Còn như thế nào mới đến mức? Chẳng lẽ phải chờ đến khi tất cả học viên chết hết sao?!”

Amami nâng tay, làm động tác trấn an.

”Tôi có thể hiểu cảm xúc của anh, nhưng tôi còn lo xa hơn anh nhiều, cũng không chỉ học viên ở đây. Tin tưởng tôi, nếu mọi chuyện thật sự nghiêm trọng như anh nói, tôi lập tức không do dự cho nghỉ học. Tình cảm yêu thương của tôi với học viện nay không kém gì so với anh.”

Mike Norton trừng mắt nhìn hiệu trưởng, người kia bình tĩnh nhìn lại hắn. Mike Norton biết một khi Amami đã quyết định, dù là ai cũng không thể khuyên bảo hắn thay đổi chủ ý, đành không cam lòng nói:

”Được, mong rằng quyết định của ngài là chính xác, nếu không... Tôi vẫn giữ ý kiến của mình.”

”Tôi hiểu. Anh đã bận rộn cả ngày rồi, nếu không còn việc gì thì nghỉ ngơi trước đi.”

”Ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi, ngủ ngon, hiệu trưởng.”

Khi trong phòng chỉ còn mỗi Amami, sự bình tĩnh tự tin trên mặt hắn đã biến mất, sầu lo lại hiện lên. Nếu Mike Norton ở đây lúc này cũng sẽ thấy vẻ mặt không giống Amami bình thường.

Hắn biết nhiều chuyện hơn Mike Norton biết, cũng lo lắng nhiều hơn. Amami không thể chắc chắn chuyện mấy ngày nay có liên quan đến bất cóc mưu sát nữ sinh kia hay là một âm mưu mới. Nhất là nữ bá tước Phantomhive đột nhiên hôn mê, khiến mọi chuyện càng phức tạp. Toàn giáo cũng chỉ có hắn mới biết vị nữ bá tước ấy vì lý do gì mà đến học viện.

Tiếng mở cửa cắt đứt suy nghĩ của hắn, một người đàn ông trung niên chậm rãi đi đến.

Amami híп mắt, nhận ra người tới, không hồn giặc nói: “Lurios-san, hình như tôi chưa cho anh vào phòng.”

Người đàn ông bị hắn gọi là Lurios như không nghe thấy lời hắn nói, bước đến trước bàn. Đi đến trước đèn, Amami mới phát hiện trên mặt và quần áo Lurios dính một ít thứ gì đó tối màu, điều này khiến cho người luôn hướng đến sạch sẽ như hắn không vui.

”Lurios-san, rốt cuộc anh có chuyện gì mà đến đây?”

Lurios nhếch môi, lộ ra răng nanh.

”Không có gì, chỉ là đến giết ngài thôi.”

Nói xong, gã giơ bàn tay giấu sau lưng, trên tay cầm một chiếc rìu.

Amami bỗng hiểu được vì sao bước đi của gã lại nặng nề, cũng hiểu được vết bẩn trên mặt và trên quần áo của gã là cái gì.

Nhưng đều đã quá muộn, trong đầu hắn trống rỗng, thậm chí đã quên chạy trốn, chỉ có thể trố mắt nhìn chiếc rìu được giơ lên cao rồi vung trên người hắn --

Mike Norton từ phòng hiệu trưởng đi ra hành lang. Hắn nhìn bí thư Leurmon đang chờ trong góc, lấy lại bình tĩnh, khiến vẻ mặt bản thân thực tự nhiên.

Không đợi hắn đến gần, Leurmon đã khẩn trương hỏi: “Ngài Amami nói thế nào?”

Mike Norton lắc đầu: “Ngài ấy không đồng ý, cho rằng tình huống chưa nghiêm trọng đến mức phải nghỉ học.”

Leurmon thất vọng, nhin không được chất vấn: “Ngài nói thế nào với hiệu trưởng? Chưa đến mức phải nghỉ, thế nào mới tính là nghiêm trọng phải nghỉ học chứ!”

Trong mắt Mike Norton hiện lên vẻ bi thương, nhưng hắn vẫn cố bình tĩnh: “Hãy tin tưởng ngài ấy, tôi đã cố hết sức rồi, nhưng chuyện ngài hiệu trưởng băng khoăn không giống chuyện chúng ta nghĩ.”

Leurmon biết lời nói của mình có chút quá phận. “Tôi xin lỗi, tôi không nên nói như vậy.”

”Không sao, cô lo lắng quá mức thôi. Thời gian không còn sớm, tôi đưa cô về phòng.”

Leurmon gật đầu. Hai người đang muốn rời đi, bỗng nghe tiếng hét từ phòng hiệu trưởng. Mike Norton lập tức chạy đến.

”Ngài Amami, ngài không sao chứ?”

Hắn xoay tay nắm cửa, đẩy ra, đúng lúc Lurios quay đầu lại. Trên mặt gã đầy máu tươi, một mảnh đỏ đậm, chỉ có tròng mắt là còn trắng, hai mắt nhìn thẳng hắn, giống như lệ quỷ từ địa ngục chui lên.

Amami ngã ngửa trên ghế, đỉnh đầu cắm một cái rìu, dường như chẻ cả đầu thành hai nửa. Vách tường phía sau và trần nhà đều nhiễm máu tươi.

Leurmon cũng đi đến, nhìn thấy cảnh tượng máu tươi khủng bố, hét chói tai. Tiếng hét của cô khiến Mike Norton đột nhiên tỉnh táo lại, ý thức được lúc này tuyệt đối không phải lúc đùa cợt.

Lurios như phát hiện con mồi mới, trong mắt hiện lên khát máu. Gã rút cái rìu, gầm một tiếng, như chớp mắt sẽ đến trước mặt hai người.

May mà lúc này Mike Norton đã trấn định nhiều, lập tức đóng cửa, kéo Leurmon bỏ chạy. Không ngờ Leurmon bị dọa không bước nổi. Một lần dừng

lại, Lurios đã đẩy cửa ra.

Mike Norton để Leurmon ở sau lưng, chậm rãi lùi lại. Hắn thấp giọng nói: “Cô chạy đi, tôi nghĩ cách ngăn gã.”

Leurmon có chút giật mình, cô không ngờ Mike Norton có chút nữ tính còn có một mặt anh dũng như vậy, trong lòng có chút khác thường.

Mike Norton không biết suy nghĩ trong đầu cô, hắn chỉ có một ý niệm, bất luận thế nào cũng phải để Leurmon chạy thoát. Hắn nhìn chăm chăm cái rìu dính máu trong tay Lurios, hét lớn một tiếng, định đoạt rìu của gã. Sức của Lurios lớn, hai tay vung lên, khiến Mike Norton không đứng thẳng nổi, ngã văng ra ngoài. Hắn vừa ngã đầu liền nhìn thấy cái rìu vung tới, vội vàng lăn sang bên cạnh.

Lurios vung búa, liên tục bổ xuống. Mike Norton chật vật tránh trái tránh phải, vài lần suýt bị trúng. Chỉ trong chớp lát, quần áo xa xỉ trên người hắn đã có vài chỗ rách, dính tro bụi và máu.

”A--”

Mike Norton kêu thảm thiết, hắn không kịp né tránh, bị rìu chém trúng đùi một nhát.

Lurios nhìn thấy máu càng hưng phấn điên cuồng, gầm rú bổ rìu nhanh hơn.

Trên đùi Mike Norton bị thương, hành động không tiện, vốn tránh bị chém đã cố hết sức, bây giờ càng khó hơn, mắt thấy đã sắp chết.

Leurmon ở một bên nhìn lo lắng. Cô không phải người nhát gan yếu đuối, chỉ là chuyện xảy ra nhanh quá khiến cô choáng váng, bây giờ bình tĩnh, lại bị Mike Norton khơi lên dũng khí phản kháng. Cô nhìn trái nhìn phải, chạy đến phòng hiệu trưởng, cầm pho tượng đồng nguyên chất, bước ra đúng lúc Mike Norton bị thương không thể tránh. Cô nghĩ cũng không nghĩ liền vọt tới sau lưng Lurios, hung hăng nện xuống gáy gã. Lurios chưa kịp rên một tiếng liền ngã xuống.

Leurmon nhận ra mình vừa đã thương người khác, không khỏi ngáy người ngẩn ngơ. Bình tĩnh lại, ném pho tượng, chạy đến bên cạnh Mike Norton.

”Ngài sao rồi?”

”Tạm thời chưa chết được.”

Mike Norton miễn cưỡng cười, nâng tay vuốt vuốt tóc.

Leurmon thấy hắn vuốt mái tóc trắng của mình, đầu đầu mồ hôi lạnh, lại còn không quên sửa sang lại tóc, vừa thấy buồn cười, vừa thấy tức giận. Cô lấy khăn tay, đơn giản quấn quanh miệng vết thương đang chảy máu.

Mike Norton liếc sau lưng cô một cái, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt.

”Chết tiệt, hắn tỉnh rồi!”

Leurmon quay đầu, nhìn Lurios một tay chống trên đất, nửa quỳ. Cô không khỏi thầm hận lúc này sao không dùng thêm sức. Cô biết trên đùi Mike Norton có vết thương chạy đi cũng sẽ nhanh chóng bị bắt.

Cô nhìn cửa phòng hiệu trưởng đang mở. “Đi vào đó trước rồi nói sau.”

Cô đặt tay Mike Norton lên vai mình để hắn đứng dậy. Hai người nghiêng ngả vào phòng hiệu trưởng. Leurmon lập tức khóa cửa, sau đó họ nghe thấy tiếng Lurios bên ngoài.

Mike Norton lắc đầu. “Không được, cánh cửa này cũng không giữ được bao lâu.”

Leurmon cắn môi, lo lắng nhìn xung quanh. Cửa ban công phòng bí thử mở ra, hiển nhiên Lurios từ đó vào.

”Đến phòng tư liệu.” Mike Norton nói.

Hai mắt Leurmon sáng ngời. Phòng tư liệu chứa nhiều tin tức quan trọng, vì sự giữ bí mật, cửa làm bằng sắt.

Cô nâng Mike Norton hướng đến phòng tư liệu, cửa khóa.

”Chìa khóa trong túi tiền của tôi.”

Rất nhanh Leurmon lấy ra một cái chìa khóa trong túi áo Mike Norton. Tay cô hơi run, trên trán đầy mồ hôi. Trong mắt cô, thời gian đang dùng tốc độ nhanh chưa từng có mà chạy.

Cuối cùng cũng mở được khóa, chưa kịp vui mừng đã nghe “rầm” một tiếng, ván cửa kia bị thùng. Lurios theo khe nứt thò tay vào mở khóa cửa.

Leurmon nhanh chóng lôi Mike Norton vào phòng tư liệu, khóa cửa, rồi lại đẩy thêm đồng hồ sơ trước cửa.

Cửa sắt bị đập hơi rung, Leurmon khản trương, hai mắt nhìn chăm chăm cánh cửa. Qua một lúc lâu mới yên lòng. Cửa sắt còn chắc chắn hơn cô nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn không bị bỏ hay bị phá.

Hai người vừa sống sót sau tai nạn ngồi trên sàn, ngẫm lại chuyện vừa xảy ra vẫn cảm thấy sợ hãi. Leurmon nghĩ đến hiệu trưởng chết thảm, đỏ mắt.

”Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao Lurios lại muốn giết ngài Amarni chứ?”

Mike Norton cố lắc đầu, lúc này chạy trốn hần vẫn luôn chịu cơn đau nhức từ vết thương.

”Không biết nữa, có lẽ gã nổi điên.”

Leurmon ngơ ngác ngồi trong chốc lát, chú ý tới cái khăn ở miệng vết thương của Mike Norton cũng đã đầy máu. Cô lau nước mắt trên lông mi, xem xét vết thương của hần.

”Phải nghĩ cách cho máu ngừng chảy.”

Cô lấy khăn của Mike Norton buộc chặt miệng vết thương.

Tiếng đập cửa bỗng nhiên ngừng, không khí lập tức trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ. Leurmon đi đến trước cửa lắng nghe, không thấy động tĩnh gì. Nhưng cô cũng không thể chắc chắn Lurios có lên lút canh giữ ngoài đó không.

”Bây giờ làm gì đây?”

”Không cách, chỉ có thể đợi. Hy vọng sẽ có người phát hiện nơi này không bình thường.” Mike Norton dựa lưng vào tủ, hữu khí vô lực nói.

Hần bị thương, Leurmon là phụ nữ, hai người đều không có khả năng mạo hiểm mở cửa ra ngoài.

Leurmon về ngồi xuống, quay đầu nhìn hần. Tóc tai Mike Norton rối bù, quần áo như ăn mày, môi vì mất máu mà trắng bệch. Leurmon lại cảm thấy hần chưa bao giờ dễ nhìn như bây giờ. Suy nghĩ này khiến cô không khỏi bật cười.

”Cô cười gì vậy?” Mike Norton kỳ quái hỏi.

”Không có gì. Ngài chảy không ít máu, nghỉ ngơi một chút đi.” Leurmon ôn nhu nói.

Mike Norton nhìn nhu tình và thân thiết trong mắt cô, không khỏi sùng sốt, đồng thời cảm thấy lo lắng và vui sướng. Có thể khiến cô lộ ra vẻ mặt ôn nhu như vậy, bị thương nặng hơn cũng đáng!

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Dị Biến (3)

Editor: Ngọc Nguyệt

Trên trời đầy tuyết rơi, Bardon lao đảo đi qua rừng cây đen tối.

Hần mặc một cái áo lông, đeo kính, tuyết rơi trên tóc, ướt nhẹ, dính vào da đầu.

Hần dừng lại bước chân chạy trời chết, tựa vào một gốc cây, liều mạng thở, ánh mắt kinh hoàng nhìn quanh bốn phía. Máu trên cánh tay trái nhỏ từng giọt, rơi trên nền tuyết trắng.

Đau đớn và rét lạnh khiến hần biết không phải mơ, nhưng vô luận thế nào hần cũng không ngờ mọi chuyện lại như thế. Mười phút trước, thế giới này vẫn tiếp diễn một cách tốt đẹp bình thường như thế.

Khi Bardon vẫn còn là một đứa trẻ, hần đã mong ước trở thành quý tộc. Trong suy nghĩ của hần, chỉ có quý tộc mới hoàn toàn xứng với chữ “con người”, họ có được phẩm chất tốt đẹp của nhân loại.

Vì thế hần dùng công đọc sách, học tập các lễ nghi và những tri thức quan trọng, dù chúng buồn tẻ vô dụng thế nào. Nhưng cho dù hần đã cố gắng hết sức, ước mơ vẫn chỉ là ước mơ. Cho đến khi hần đến làm một giáo sư ở học viện Trinity này.

Bỗng nhiên Bardon phát hiện ước mơ lâu dài của mình được thực hiện theo một cách mà hần không tưởng tượng được. Đặt mình giữa một đám quý tộc tương lai, dạy dỗ chúng, làm gương, dùng tiêu chuẩn quý tộc, còn có gì kích động hơn thế? Đối với quy định nghiêm của học viện, hần lại càng tán thành từ tận đáy lòng, cũng nghiêm túc chấp hành, sự thành kính còn vượt xa Moses.

Đáng tiếc không phải ai cũng có cùng suy nghĩ với hắn, trên thực tế ngay cả một vài học viên quý tộc không chịu nổi hắn, cho rằng hắn đối trá. Nhưng Bardon vẫn kiên định với suy nghĩ của mình, dùng phương thức của hắn làm việc.

Hắn cũng nghe nói chuyện xảy ra ở học viện hôm nay. Hắn cho rằng có lẽ phương pháp giáo dục đã không chặt khiến chuyện bất hạnh xảy ra. Nếu trường học có thể càng nghiêm khắc dựa theo cấp bậc mà quản lý học viên, những bi kịch ấy hoàn toàn có thể tránh.

Hắn cảm thấy mình có trách nhiệm với học viện, bởi vậy một ngày sau khi chương trình học kết thúc, hắn nhớ tới bản báo cáo sáng nay ở phòng sáng tác. Câu từ như nước chảy, lưu loát, thậm chí không biết thời gian trôi qua. Chờ hắn sức tỉnh, văn phòng chỉ còn mỗi hắn.

Lửa trong lò sưởi đã tắt, chỉ còn vài đốm nhỏ, khí lạnh xuất hiện. Hắn kéo chuông, gọi người gác đêm thêm nhiên liệu nhưng chờ mãi không ai đến. Hắn bất mãn, hơn nữa còn đang lạnh, hắn quyết định đi tìm người hầu chậm trễ.

Hắn đi vào, bốn phía cực kì im lặng, chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ. Hắn đi ra vài bước, bỗng nhiên ngoài hành lang lao ra một người đàn ông, nghiêng ngã chạy tới chỗ hắn.

Người đàn ông mặc trang phục người hầu, vẻ mặt hoảng sợ, trong miệng hét: “Cứu mạng! Cứu, cứu tôi...”

Tiếng la hét lại biến thành tiếng kêu thảm thiết. Một người như dã thú xuất hiện, đánh ngã tên người hầu. Người đàn ông kia điên cuồng giãy dụa, vung tay nhưng không cản được lưỡi dao không ngừng xuyên qua người mình.

Bardon sợ ngây người. Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn không cảm thấy sợ hãi, một màn này như trong mộng. Điều khiến hắn cảm thấy bất khả tư nghị nhất là, hắn biết người hành hung. Đó là một học viên mà hắn từng dạy, một tên ngu dốt, không biết tự lượng sức mình, thiếu niên thường dân hạ lưu -- Kalias.

Phát hiện này khiến hắn mừng thầm. Hắn cảm thấy suy nghĩ mà hắn kiên trì bấy lâu nay đã có một ví dụ rõ ràng. Nhìn đi, nhìn khuôn mặt dữ tợn kia, nhìn đôi mắt điên cuồng kia, còn nghi ngờ gì nữa? Chỉ có quý tộc mới có thể khiến thế giới trở nên tốt đẹp hơn, bình dân ư, chỉ biết mang đến bạo lực và biến động.

Bardon đứng tại chỗ, mang theo cảm giác đặc chỉ vừa lòng nhìn.

Tiếng cầu xin tha thứ và tiếng kêu rên của người đàn ông dần mỏng manh, tiếng lưỡi dao đâm vào cơ thể lại càng rõ ràng. Cuối cùng người đàn ông không còn hơi thở, thiếu niên tên Kalias đâm thêm vài lần nữa mới đứng lên, đem hai mắt đỏ ngầu nhìn Bardon.

Cho dù đến tận bây giờ, Bardon vẫn không có cảm giác chân thật. Chỉ là nhận ra được Kalias biến hắn thành mục tiêu khiến hắn cảm thấy bị mạo phạm. Hắn là giáo sư được người kính trọng nhất học viện, sao có thể đánh đồng với tên người hầu đê tiện chứ!

Hắn tức giận quở trách: “Kalias, em đang làm gì vậy? Còn không mau buông dao ra, đừng quên thân phận của mình!”

Kalias như nghe được chuyện rất buồn cười, cuồng tiếu.

Gã trừng Bardon, thở hổn hển: “Thân phận? Giáo sư Bardon thân mến, em sẽ cho thầy biết em có thân phận gì. Đi chết đi!”

Gã nhắm về phía Bardon, một dao chém xuống. Người kia theo bản năng nâng hai tay che mặt.

Cánh tay truyền đến cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế khiến Bardon tỉnh táo. Trong nháy mắt hắn nghe thấy hơi thở từ vong lạnh như băng, hắn sợ hãi, cực kì sợ hãi, đã trúng Kalias lúc gã định chém nhất thứ hai, lập tức xoay người bỏ chạy.

Cửa thang, hắn suýt nữa dẫm vào một thi thể, cúi đầu nhìn, hóa ra là tên người hầu gác đêm. Trên cổ tên đó bị chém một nhát sâu đến mức gần như chặt cả cái đầu.

Bardon sợ hãi hồn phi phách tán, thét chói tai chạy ra ngoài. Hắn có một suy nghĩ đáng sợ: Lúc này trong tòa thành trừ hắn ra, những người khác đều đã bị giết.

Hắn liều mạng chạy dưới tuyết cho đến khi không chạy nổi nữa. Hắn dựa vào thân cây, thở phì phò. Cánh tay bị thương đau đến chết lặng, hắn không biết sau này có vì thế không mà tàn tật, đương nhiên điều kiện tiên quyết là còn sống. Hắn sợ hãi, cũng ỳ khuất. Hắn không làm gì xấu, tại sao lại có một học viên cầm dao đuổi hắn, phải đưa hắn vào chỗ chết?

Đáp án duy nhất là: Người đó điên rồi, học viện này điên rồi, nếu muốn giữ mạng chỉ có thể chạy ra khỏi đây.

Bardon sờ túi quần, may mắn hắn mang theo chìa khóa. Hắn cảm thấy như có hy vọng. Hắn muốn tìm xe của mình, thoát khỏi cái nơi như địa ngục này, bỏ lại tất cả những chuyện chết tiệt không đầu ra sau.

Bardon cẩn thận, tiếp tục chạy vào sâu trong rừng cây. Hắn đi vào gara, tìm được chiếc xe nhỏ. Ngồi vào ghế lái xa, không quên khóa cửa xe. Tay cực kì run giống như không thể tra chìa khóa vào ổ. Nhưng cuối cùng hắn vẫn khởi động được xe.

Hắn vừa lái được xe, từ bên trái lại xuất hiện một người, lao ra bỏ nhào vào xe. Khuôn mặt vận vẹo của Kalias trong bóng đêm như ẩn như hiện, giống như ác quỷ.

Bardon sợ hãi, nặng nề nhấn chân ga, muốn gã tránh ra. Kalias lại lấy sức mạnh mà một thiếu niên không thể có, vẫn đứng sát bên trái xe, một tay cầm kính chiếu hậu, tay kia đập cửa xe.

Chưa được vài cái, cửa sổ xe thủy tinh liền vỡ. Kalias với một bàn tay vào bắt Bardon. Một tay Bardon tiếp tục lái, một tay còn lại bị thương miễn cưỡng đẩy Kalias.

Xe như người say, xiêu xiêu vẹo vẹo đi trên đường.

Trong lúc hỗn loạn tay Kalias chạm đến mặt Bardon, ngón tay nhắm ngay mắt hấn mà dùng sức. Bardon cảm thấy mắt trái đau nhói, trước mắt tối đen. Đau đớn và sợ hãi khiến hấn phải phanh lại.

Lốp xe phát ra tiếng ma sát đáng sợ, đột nhiên dừng lại. Kalias bất ngờ không kịp đề phòng, cả người theo quán tính bị quăng ra ngoài.

Bardon thở hổn hển, che lấy mắt trái đang chảy máu đỏ sẫm, khuôn mặt hấn bây giờ nhìn qua có vài phần đáng sợ. Bởi vì bị thương, giờ phút này trong lòng hấn tràn ngập phần nộ và cừu hận.

-- gã khiến mất ta mùi, phải giết gã, giết gã!

Mắt phải phần hận trùng bóng dáng đang đứng lên trước mặt, trong ngực như có lửa đốt. Hấn nhấn chân ga, cầm chắc tay lái, tiến về chỗ Kalias.

Kalias vừa đứng dậy, chưa kịp phản ứng đã bị xe tông vào. Cả người bị đâm bay lên, rơi xuống đất, lăn vài vòng mới dừng lại, quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Bardon vẫn cảm thấy sự căm thù khó hiểu. Hấn quay xe, nhắm chuẩn chỗ Kalias. Bánh xe nghiền trên người thiếu niên, thân xe được nâng lên, rồi lại hạ xuống đất.

Bardon quay đầu, nhìn Kalias trên đất. Đèn sau xe khiến hấn thấy rõ cơ thể gã chảy máu tươi nhuộm đỏ cả khuôn mặt.

Hấn cất tiếng cười to, chỉ cảm thấy sự hưng phấn, thỏa mãn chưa từng có.

"Đáng đời! Ai bảo mày làm thế với tao!"

Hấn đắc ý quay đầu, tươi cười đột nhiên cứng. Một cái cột phóng đại dần, hấn không kịp động tay lái, xe đè lên Kalias như cột đè lên xe.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là vài giây, có lẽ là mấy trăm năm, Bardon mới tỉnh táo, chậm rãi từ tay lái ngẩng đầu. Máu từ trên trán khiến tầm mắt có chút mờ hồ, nhưng hấn vẫn nhìn thấy cây cột đồ sộ xuống người hấn.

"Không..."

Carlos nhìn đám mây trắng ngoài cửa sổ phòng cảnh vệ, bỗng nhiên nhớ tới quê hấn.

Đó là một thôn trang đẹp đẽ, chung quanh là rừng cây rậm rạp. Mấy đứa trẻ trong thôn chưa có súng săn thì đi theo người lớn vào rừng, đợi đến khi có thể dùng thương thì bắt đầu học tập săn thú.

Tuần lộc, chim trĩ, hươu nai... Trong rừng có rất nhiều đối tượng săn bắn. Đúng rồi, còn có hồ ly quý hiếm nữa. Loài vật ấy, giao hoát, nhưng cũng vì thế mới thú vị.

Carlos thu tầm mắt, nhìn cảnh vệ. Vài tên ngã trên đất, ánh mắt mờ to, trên mặt còn biểu tình khiếp sợ. Thiết bị liên lạc hoàn toàn bị phá, điều khiển của lớn cũng bị phá hủy.

Hấn gạt đầu, nhắc tới thương, nở nụ cười vừa lòng mà tự tin.

Khu vực săn bắn đã chuẩn bị xong, tiếp theo là thời gian biểu diễn!

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: William Giải Thích...

Tia đột nhiên bùng tỉnh từ trong mộng.

Mặc dù mặt trời đã lên nhưng ánh sáng trong phòng vẫn âm đạm khiến người ta không biết giờ là lúc nào.

Tia hít thở sâu vài cái, bình ổn lại trái tim đang đập nhanh trong lồng ngực. Nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, nàng biết nàng dậy muộn, khóa học buổi sáng hơn một nửa là muộn.

Nàng xoa xoa trán. Ngủ nhiều hơn ngày thường một chút, nàng lại cảm thấy cực kì mệt mỏi. Cả đêm đều gặp ác mộng, tuy nàng không nhớ nổi mơ thấy gì nhưng cũng mang máng nhớ trong mộng đều là cảnh giết chóc và máu tươi.

Tiếng động nhỏ từ bên ngoài khiến nàng sực tỉnh. Tiếng động nghe như tiếng ô tô, lại làm nàng có dự cảm không tốt.

Nàng đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài. Tuyết vẫn còn rơi, bầu trời xám xịt, dưới đất trắng xóa, thoát nhìn rất áp lực. Mọi khi vườn trường cũng cực kì tĩnh lặng, nhưng sáng sớm hôm nay sự yên tĩnh này lộ ra vài điểm xấu.

Trực giác của nàng cho biết đã xảy ra chuyện.

Tia lập tức thay quần áo, đang muốn ra ngoài, nhìn điện thoại trên bàn tròn, lại đổi ý. Nàng bước đến nhấc điện thoại, không có tiếng quay số, ấn vài nút, điện thoại không hoạt động. Đường như lại càng chứng minh dự cảm không tốt của nàng.

Nàng ra khỏi ký túc xá. Đã không còn sớm, tuyết rơi trên đường không được dọn sạch, đi trên đường không thuận tiện. Nàng bước từng bước đến tòa thành, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bốn phía.

Năm phút sau, bỗng nhiên nàng nghe được tiếng động lạ truyền ra từ rừng cây. Nghĩ nghĩ, vẫn bước nhanh đến đó.

Trong rừng cây, hai thiếu niên như bị kích thích quơ quơ gậy gôn, chẳng qua mục tiêu của họ không phải quả gôn nho nhỏ hay thứ gì khác mà là con người!

Thiếu niên bị đánh nằm trên đất, khuôn mặt biến dạng, cánh tay để ở góc độ không tự nhiên, những nơi khác trên người cũng có vết máu loang lổ. Thoạt nhìn đã mất năng lực chống cự, chỉ có khi cây gậy đập lên người mới đau đớn mà co rúm lại.

Một màn máu me khiến Tia khiếp sợ và ghê tởm, khiến nàng càng thấy sợ hãi là về mặt của hai thiếu niên đánh thiếu niên kia, khoái trá hưng phấn đến tàn nhẫn, không có nửa sự sợ hãi hay áy náy khi tổn thương người khác.

Trong ngực như có thứ gì khiến nàng không thờ nổi. Nàng lén lủi lại rồi đi, mãi cho đến khi xác định hai thiếu niên không phát hiện, nàng mới dừng lại thở dốc liên tục. Nàng cảm thấy thật may mắn vì chưa ăn sáng nếu không sẽ nôn ra hết.

Nhất thời Tia không biết nên làm gì, tiếp tục đi hiển nhiên không phải ý kiến hay, nhưng không vào tòa thành cũng không biết rõ đang có chuyện gì xảy ra, và mọi chuyện đã nghiêm trọng đến mức độ nào. Nàng suy nghĩ trong chốc lát, quyết định vẫn mạo hiểm đi đến tìm hiểu. Chỉ có biết được chuyện đã xảy ra mới có thể quyết định tiếp theo nên hành động thế nào.

Nàng vừa đến gần tòa thành liền thấy rất nhiều người kinh hoàng từ trong tòa thành chạy ra. Nàng nhanh chóng giữ một người lại hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Người nọ như sắp khóc, lắp bắp nói: “Giết người! Có kẻ điên giết người!”

Nói xong, hắn liền vội vàng chạy đi.

Tia nghi ngờ đứng lại trong chốc lát nhưng không thấy hung đồ nào từ trong tòa thành đi ra. Nàng bước qua cổng vòm cao lớn.

Trong tòa thành u ám, trần nhà cao cao khiến người ta có cảm giác áp lực. Nhìn xung quanh, không có một bóng người, cũng không nghe thấy tiếng gì.

Nàng do dự trong chốc lát, chạy lên lầu. Vừa đến đại sảnh lầu hai, chợt nghe thấy tiếng bước chân chạy đến. Nàng vội vàng trốn ở một góc.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tia nhìn thoáng qua, bước ra khỏi chỗ trốn. Người đến là Luciaster, Ian và Joel.

Thấy Tia đột nhiên xuất hiện, ba người hoảng sợ.

“Hóa ra là em! Tiểu thư Damien, em ở đây làm gì?” Luciaster hỏi.

Tia không giấu diếm, nói qua về việc nàng dậy muộn và cảnh đã thấy.

“Giáo sư Luciaster, rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Luciaster cười khở. “Nói thật thầy cũng không rõ, chỉ biết là có vài người điên đang giết người trong học viện.”

Joel không kiên nhẫn xen vào: “Bây giờ nói thế có ích gì! Vẫn nên nghĩ xem có cách gì để thoát đi!”

“Chỉ có thể gọi đến cảnh vệ, hoặc là cầu cứu bên ngoài.” Luciaster nói.

“Chỉ sợ điện thoại không dùng được. Em đã thử, không gọi được, có lẽ đường dẫn xảy ra vấn đề.” Tia nói thêm.

Nghe vậy, ba người Luciaster không khỏi lộ ra vài phần ưu phiền.

”Nói vậy chỉ có thể tự mình cầu cứu.” Luciaster nghĩ nghĩ. “Các em tìm chỗ trốn, thầy đi tìm người.”

Joel nhíu mày: “Nếu kẻ điên phát hiện thì sao? Tình huống hiện tại hỗn loạn, trời mới biết nơi nào trong học viện mới an toàn! Bọn em vẫn nên đi cùng thầy.”

”Cậu nói đúng. Tiểu thư Damien, cậu ở lại hay đi cùng chúng tôi?”

Joel bất mãn, đang định nói gì tiếp, Ian giữ chặt tay anh. Cậu nhìn Tia, nở nụ cười tươi rói.

”Đương nhiên tiểu thư Damien đi cùng chúng tôi, phải không?”

Joel nghiêm khắc nói: “Ian, đừng tự tiện quyết định thay người khác!”

”Đâu có đâu! Tiểu thư Damien đi cùng chúng ta có vẻ an toàn, không phải sao?” Cậu nhìn Joel, trong mắt lộ ra chút mong chờ kỳ lạ.

Joel gật gù, dường như muốn nói gì, lại nuốt vào. Anh miễn cưỡng nói: “Nếu tiểu thư Damien thật sự muốn...”

Hai người nhìn Tia, chờ câu trả lời của nàng. Đáng tiếc nàng còn chưa kịp nói gì đã bị tiếng nổ đánh gãy. Họ mờ mịt nhìn hướng truyền đến tiếng nổ, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Luciaster nhẹ giọng nói: “Ở lại đây, thầy đi xem”

Ba người nhìn Luciaster rời đi. Sau trận nổ, bốn phía lại yên tĩnh, sự im lặng này nhìn có vẻ bình thường lại áp lực như trước cơn bão.

Joel nhìn bốn phía, chú ý tới thanh kiếm trang trí trên vách tường. Anh đi đến lấy làm vũ khí phòng thân.

Tia và Ian vẫn đứng tại chỗ bỗng nghe thấy tiếng động lạ, xoay người, phát hiện một nữ sinh cao gầy vẻ mặt tươi cười quái dị đi đến chỗ họ. Trên tay cô cầm con dao dài có răng cưa, trên quần áo có vết máu lớn, ánh mắt phản hận nhìn khuôn mặt còn đẹp hơn con gái của Ian.

Ánh mắt đáng sợ của cô khiến Ian hoảng sợ, cậu hét: “Joel!”

Joel nghe thấy tiếng gọi, đang muốn chạy về, bỗng cảm nhận tiếng gió có người đánh úp, né qua một bên. Một người đàn ông mặc trang phục đầu bếp cầm dao thái thịt, hùng hổ bỏ tới chỗ anh.

Bên kia, nữ sinh cầm dao vẫn tiếp tục bước tới chỗ Tia, nhất thời hai phía đều gặp nạn.

Luciaster nhìn chuyện xảy ra sau lưng, không chút do dự chạy đến chỗ Joel.

Nữ sinh vung dao xuống, Tia và Ian né trái né phải. Nữ sinh chuyển ánh mắt đỏ đỏ ngầu từ Tia chuyển lên người Ian, lại hướng về chỗ cậu chém. Ian kinh hãi, vội vàng lùi lại. Không ngờ nữ sinh dùng động tác giả, bước ra một bước lại dừng lại, xoay nửa người bỏ dao về phía Tia.

Tia định tránh nhưng đã không kịp.

Bỗng thiếu nữ dừng lại, khó hiểu nâng tay chạm vào cổ. Hình như cô vừa đụng phải cái gì đó kì lạ cắm trên gáy. Cô rút ra nhìn, hóa ra là một con dao bạc.

Tia máu phụt ra, phun tung tóe lên mặt Ian. Cậu kinh ngạc lau lau, cúi đầu nhìn thứ màu đỏ trên tay. Vết máu cậu hơi kì dị, khe liếm máu trên tay, dường như muốn xác định xem có phải máu thật không.

Tiếng sùng vang lên khiến mọi người đang thất thần sực tỉnh. Cuối hành lang xuất hiện vài bóng người chạy đến, miệng hét “Cứu mạng”.

Sau lưng bọn họ là một cảnh vệ, gã không nhanh không chậm đi tới, lưng thừng bước, khi có người xuất hiện trong tầm mắt mới nâng súng bắn.

”Chạy mau!”

Luciaster hét lớn, đánh một quyền khiến tên đầu bếp lùi lại, kéo Joel chạy.

Tia và Ian cũng vội vàng chạy trốn.

Cho đến khi không nghe thấy tiếng đuổi theo, Tia mới dừng lại. Bỗng phát hiện trong lúc hỗn loạn đã lạc mất những người khác. Nàng nhìn xung quanh, nàng đang đứng sâu trong tòa thành, xung quanh là hành lang như mê cung.

Hô hấp bình thường lại, ánh mắt nàng dừng tại góc tối bên phải.

”Xuất hiện đi, Sebastian.” Vị quân gia từ bóng tối chậm rãi đi ra. Hắn vẫn mặc bộ áo đuôi tôm đen, găng tay trắng muốt không nhiễm một hạt bụi, vài sợi

tóc đen rơi trên trán, khoe miệng mang theo mỉm cười nhìn như cung kính nhưng thực ra lại đùa cợt.

”Ngài có gì phân phó?” Một tay đặt lên ngực, hành lễ, hần hỏi.

Nhìn thấy Sebastian, tâm tình Tia phức tạp. Lúc nàng ký khế ước với ác ma vẫn thấy phản cảm và mâu thuẫn, nhưng mặt khác nàng không thể không thừa nhận hần rất có năng lực, khiến nàng an tâm không ít.

Trầm mặc một lúc lâu, nàng lại mở miệng: “Từ lúc nào mà ngươi biết?”

”Biết gì ạ?”

Tia trừng hần. “Đừng giả ngu! Ngươi biết rõ ta đang hỏi gì!”

Sebastian mở hai tay. “Bởi vì vấn đề trên cơ thể ngài, tôi khó mà trả lời được. Tôi nghĩ dù chẳng phải quản gia vĩ đại cũng không thể không biết chủ nhân của mình là ai!”

Hần cúi đầu, ánh mắt chân thật.

”Đừng quên, thứ chúng ta đã ký kết là khế ước linh hồn, không cần biết ngài ở đâu, không cần biết ngài biến thành bộ dạng nào, tôi đều có thể tìm được ngài.”

Tia không được tự nhiên lùi về sau vài bước, có chút không cam lòng. “Đã như vậy, tại sao lúc trước không chủ động tìm ta? Còn giả bộ không biết ta.”

Sebastian tỏ vẻ ủy khuất. “Đây không phải mong muốn của ngài sao? Tôi nói rồi, mong muốn của ngài, tôi đều thực hiện.”

Tia nghi ngờ nhìn hần. “Vậy à? Thật ra ta cảm thấy ngươi rất thích nhìn ta xấu mặt.”

Nghĩ đến lúc ấy tâm tình nàng mâu thuẫn rối rắm, vì che dấu thân phận làm ra đủ loại hành động khiến nàng không khỏi cảm thấy xấu hổ.

”Chuyện đấy thì...” Sebastian cười. “Ngài không thể hoài nghi sự trung thành của tôi với ngài.”

Tia hừ lạnh một tiếng, cuối cùng nhớ tới bây giờ không phải lúc truy cứu vấn đề này.

Nàng nghiêm mặt. “Ta muốn biết học viện này đã xảy ra chuyện gì.”

Trong mắt Sebastian hiện lên sự tiếc nuối.

Hần đang muốn trả lời, một giọng nói khác đã giành trước: “Vấn đề này để tôi nói có vẻ thích hợp hơn.”

Hai người quay đầu nhìn lại, từ thần William nghiêm túc chậm rãi bước đến. Hần nhìn Tia, hơi nghi hoặc.

”Linh hồn bị đổi à? Cho đến bây giờ chuyện này chưa từng xảy ra.”

”Không phải anh đến giải đáp vấn đề của tôi sao?”

Thấy William bất tri bất giác trầm tư, Tia lên tiếng nhắc nhở.

William tỉnh táo lại, đẩy đẩy kính.

”Nói thẳng ra, bây giờ không phải lúc nói chuyện. Thực tế, chuyện xảy ra ở học viện này có liên quan đến ngày các người tiến hành nghi thức dưới giáo đường.”

Tia nhú mày: “Có ý gì?”

”Vốn dĩ chuyện này không được phép tiết lộ cho hai người, nhưng tình huống khẩn cấp cũng chỉ có thể phá lệ.” William mặt không chút thay đổi, nhưng cũng để đề người ta hiểu anh không tình nguyện thế nào. “Dưới giáo đường phong ấn một khe nứt không gian, có thể nói là một cửa.”

Nghe thấy vài từ “khe nứt không gian”, Tia có cảm giác không ổn.

”Đến đâu?”

”Địa ngục, hoàng tuyền, thế giới bên kia... Tùy con người thích gọi thế nào, nhưng đều chỉ cùng một nơi.”

Tia liếc quản gia của mình. “Cũng chính là nơi các ngươi đến.”

”Đúng vậy.”

”Thì sao? Ta tin cái khe đó hoặc nên nói là cửa, hần là không chỉ có một lối? Bằng không các ngươi cũng không thể từ nơi đó đến đây.”

William có chút ngạc nhiên nhìn nàng.

”Cô nói đúng, nhưng có chút sai lệch. Cho đến nay những khe nứt xuất hiện không cố định, trừ lối này. Mấy trăm năm trước đột nhiên xuất hiện, lí do hình thành còn chưa rõ.”

”Nó tồn tại có điều gì nguy hiểm? Các anh lo lắng cư dân địa ngục qua khe nứt chạy đến nhân gian à?”

Tia không khỏi bị ai nghĩ không ngờ có ngày mình lại dính phải mấy chuyện như thế này.

”Nói thế không hơn nói là phiền phức lớn. Với bọn ác quỷ tùy tiện lên nhân gian, chúng tôi đương nhiên có người đối phó.”

Nói đến đây, William cảnh cáo nhìn qua Sebastian.

”So với phiền phức rõ ràng, khó giải quyết hơn là uy hiếp vô hình... dần dần ngấm sâu khếch tán mở ra hơi thở từ thế giới kia. Hơi thở chứa đựng năng lượng tiêu cực, sẽ ô uế thân thể, thậm chí linh hồn con người, phóng đại cảm xúc tiêu cực của họ, ví dụ như ghen tị, phẫn nộ, cừu hận.”

Tia đã hiểu. “Anh nói lúc trước người dân phát cuồng tự giết nhau cũng vì lí do này?”

”Đúng. Lúc ấy số lượng tử vong khiến chúng tôi để ý, sau khi điều tra mới phát hiện khe nứt ấy. Nhưng tử thần không có khả năng hủy nó, chỉ có thể liên hệ với giáo đình. Hoàn toàn phong ấn nó, tạo dấu hiệu trên giáo đường. Vì giữ bí mật này, việc giám thị để bọn tôi nhận. Cách một khoảng thời gian sẽ có tử thần được phái tới xem xét tình hình phong ấn, tiêu trừ nhân tố bất lợi với phong ấn. Nhưng nhiều năm qua đều không có chuyện gì lớn xảy ra, công việc này cũng vốn không cần phái chuyên gia. Lần này trùng hợp tôi bị phái đến gần đây mới để tôi đến xem xét chút.”

Nói đến câu cuối, trong lời William có chút oán giận.

”Anh vừa nói chuyện xảy ra trong học viện có liên quan đến chuyện Kathy tiến hành nghi thức, tôi không hiểu sao một phong ấn không bình thường lại bị một nghi thức gọi hồn nhỏ nhỏ phá?”

”Đây cũng là chuyện tôi không hiểu.” William mặt nghiêm trọng.

Hóa ra anh cũng không tin cái gọi là nghi thức đó sẽ thành công, cũng không định ngăn cản, kết quả lại ngoài ý muốn.

”Tôi chỉ có thể đoán cô gái kia quả thật có huyết thống phù thủy, hơn nữa linh hồn lực đặc biệt của cô, cùng với trận ma pháp kia...” William dừng một chút, không biết nghĩ tới cái gì. “Tóm lại, rất nhiều yếu tố tập hợp lại phá hủy phong ấn.”

Tia gật đầu, dường như không còn lời giải thích nào tốt hơn.

”Vậy anh tìm đến tôi là vì chuyện gì? Hẳn không phải chỉ vì đến nói ngọn nguồn mọi việc cho tôi.”

”Đương nhiên không phải. Tuy không muốn chút nào, nhưng tôi phải nói các người có khả năng hủy phong ấn, chắc cũng có khả năng phong ấn lại lần nữa.”

Tia có chút dăm chiêu. “Tôi hiểu ý anh. Bây giờ tìm người ở giáo đình rất tốn thời gian, ai biết trong lúc đó có thể xảy ra chuyện gì.”

Ánh mắt nàng nghiêm túc nhìn William. “Nhưng anh đã sớm biết hậu quả sau khi phong ấn bị hủy, vì sao đến bây giờ mới hành động?!”

Trên mặt William hiện lên vẻ tức giận.

”Điều này phải hỏi cậu ta!”

Tia nhìn Sebastian.

Người kia mỉm cười trả lời: “Ý muốn của ngài quan trọng hơn tất cả, không có sự đồng ý của ngài, tôi tuyệt đối sẽ không cho bất kì ai quấy rầy ngài.”

Tia hết chỗ nói rồi. William hừ lạnh, khó khăn lắm mới kiềm chế cảm giác muốn động thủ đánh người.

Tia xoa xoa thái dương, ánh mắt bình tĩnh nhìn William.

”Được rồi, tôi sẽ cùng anh tìm Kathy, thuyết phục cô ấy, cùng cô ấy thử phong ấn lại. Nếu tôi không làm được, dù thế nào tôi cũng sẽ chịu trách nhiệm.”

Thẳng đến lúc này, khinh miệt ẩn sâu trong mắt William mới giảm bớt vài phần.

”A, xin đợi một chút. Trước đó còn có một chuyện phải làm.” Sebastian bỗng nhiên xen vào.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Phong Ân Và Trở Về Vị Trí Cũ (1)

Editor: Ngọc Nguyệt

Tia và William khó hiểu nhìn hần.

Sebastian nghiêm túc nói: “Tiểu thư, ngài còn chưa dùng bữa sáng!”

Gân xanh trên trán William giật giật, Tia cũng hiểu đang trong tình thế liên quan đến sống chết của người khác mà nói đến bữa sáng thật sự có chút quá phận.

Sebastian như không biết suy nghĩ của họ, không chút hoang mang nói: “Không ăn sáng sẽ có hại tới cơ thể ngài.”

Hần hơi nâng cằm, tầm mắt hơi thấp, đôi mắt màu đen chỉ có lạnh lùng và miệt thị.

”Còn những người khác, sống chết của họ, sao quan trọng bằng chuyện sức khỏe của ngài!”

Tia luôn biết ác ma ích kỉ, lạnh lùng, nhưng đến tận lúc này, nàng mới chính thức cảm nhận được sự khác nhau giữa ác ma và con người. Nàng nhớ tới Sebastian từng ôn nhu tươi cười với nữ hầu trong lâu đài, nhớ tới sự kính trọng khiêm nhường với chị em nhà Roderick... Tất cả đều là giả, chỉ là sự bất chúc cao siêu tình cảm của con người. Nghĩ vậy, nàng không biết nên cảm thấy phẫn nộ, đồng tình hay thờ dài.

Bởi Sebastian kiên quyết, ba người không thể không chia hai đường tìm Kathy, hẹn nhau dù tìm được hay không, ba giờ sau gặp mặt.

Ác ma cũng được, tử thân cũng vậy, với sinh vật không phải đồng loại của mình, nàng cũng không có nhiều thiện cảm.

Cho dù bây giờ tòa thành đầy người điên cuồng sát, nhưng có Sebastian ở đây, một đường đi vẫn như chốn không người. Bọn họ không bị ngăn trở, vào phòng bếp nhỏ trong tòa thành. Sebastian làm như những gì đã nói, sử dụng nguyên liệu hữu hạn tìm được, nấu một bữa sáng phong phú.

Tia cảm thấy rất kì quái, bên ngoài sinh mệnh những người khác đang gặp nguy hiểm, nàng vẫn nhàn nhã ngồi ở đây uống cà phê, ăn trứng chim, hơn nữa khẩu vị của nàng không tệ.

Nghỉ ngơi xong, Tia và Sebastian xuất phát đi tìm Kathy. Sau khi xảy ra hỗn loạn lớn như vậy, họ không thể đoán được vị trí của cô, chỉ có thể tìm từng tầng một.

Dọc theo đường đi, Tia nhìn thấy vài thi thể, có học viên, có giáo sư, phần lớn thi thể đều không lành lặn. Từ vẻ mặt của họ, có thể tưởng tượng ra giây phút sinh mệnh chấm dứt kia tuyệt vọng và không cam lòng cỡ nào. Có lẽ “hắc ám” sâu trong nội tâm con người mới là thứ đen tối nhất trên đời, con người lạnh lùng tàn nhẫn, có lẽ ngay cả ác ma cũng muốn than thở, mà nàng cũng là một con người.

”Ngài sợ hãi sao?” Giọng nói trầm thấp của Sebastian ở ngay bên tai.

Tia nhẹ nhàng hít vào một hơi. “Nói không sợ hãi là không thể, không biết chừng một ngày nào đó ta cũng sẽ biến thành một trong số họ.”

”Xin hãy yên tâm, có tôi ở đây, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.”

”Ta đang nói về chuyện giết người.”

Sebastian nhú mày. “Tôi phải nói là đôi khi suy nghĩ của ngài thật kì lạ. Nhưng cũng không sao, nếu thực sự có một ngày như vậy, đôi tay của ngài cũng sẽ không bị bẩn!”

Tia nhìn hần một cái. Không thể không thừa nhận, cho dù biết rõ không thể tin tưởng lời nói của hần, nhưng nghe rồi vẫn thấy hưởng thụ.

Lúc này hai người đi đến trước hành lang, Sebastian nhìn ngoài cửa sổ một cái, bỗng nhiên nói: “Tôi nghĩ chúng ta đã tìm được tiểu thư Belle.”

Kathy và Alex khó khăn chạy qua đồng tuyết dày. Kathy cảm thấy hai chân nặng dần, rốt cuộc không chạy được nữa.

”A, Alex, nghỉ một chút, chị không chạy được nữa!”

Alex dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh, không thấy kẻ nào, cậu gật đầu. “Được rồi, nghỉ ngơi một lát.”

Kathy bất chấp lễ nghi khí chất tiểu thư quý tộc, trực tiếp ngồi lên tuyết. Số bước chạy cộng thêm số lần đứng lên cũng không nhiều hơn ngày hôm nay.

Alex cũng hiểu thể lực hai người dễ tiêu hao, dù sao mỗi ngày chạy bộ để khỏe mạnh hoàn toàn khác với việc chạy trốn chết.

Nghỉ ngơi trong chiếc lát, Kathy mới có sức mà nói chuyện. “Không biết bạn cùng lớp thế nào rồi.”

Ánh mắt Alex âm thầm, không trả lời. Mọi việc xảy ra đột ngột, nhớ lại vẫn thấy khó tin. Một giây trước vẫn còn đứng cạnh nhau, một giây sau thế giới này bị đảo lộn. Mấy người kia mượn đao đại khai sát giới, giáo sư Dick chết, vài người khác bị thương. Nhưng người khác như ruồi bọ mất đầu chạy tán loạn, tiếng hét và tiếng cầu cứu như có thể phá thủng màng tai người ta.

Trong hỗn loạn, việc duy nhất cậu làm được là tìm Kathy, kéo cô chạy trốn. Nhưng ác mộng vẫn chưa chấm dứt, cậu thấy những người hành hung, cùng với càng nhiều người chạy trốn, cả học viện đã lâm vào thảm cảnh đáng sợ.

Hai người trốn trốn tránh tránh, vất vả lắm mới thoát ra tòa thành. Họ không biết họ đã an toàn hay là vẫn còn điều nguy hiểm hơn nữa chờ họ.

Bất lực trăm mặt, hai người nghe thấy tiếng đập tuyết. Alex lập tức nhảy dựng lên.

“Ai?”

“Là tôi.”

Từ giọng nói sợ hãi, một thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp từ lùm cây đi ra. Trên khuôn mặt xinh đẹp có vài phần ngưng đọng, dễ dàng khiến người khác muốn bảo vệ.

“Là cậu à, Macus, làm tôi giật cả mình!” Alex thờ phào.

Cậu đi đến, ôn nhu thân thiết hỏi: “Cậu không sao chứ? Sao chỉ có mỗi cậu, như vậy rất nguy hiểm!”

Macus chực khóc. “Tôi tìm cậu. Tôi sợ lắm!”

Alex vỗ nhẹ vai cô. “Tôi biết, không sao rồi, ba chúng ta cùng rời khỏi đây.”

“Cậu sẽ bảo vệ tôi, đúng không? Chỉ bảo vệ tôi thôi!” Macus rung rung hi vọng nhìn Alex.

“Đương nhiên, cả Kathy nữa.”

“Không, không cần lo cho chị ta! Chỉ cần hai chúng ta, được không?”

Bình thường về làm nũng quăn quýt si mê như vậy có thể khiến Alex cảm thấy thú vị, nhưng lúc này, cậu chỉ cảm thấy phiền phức.

“Đừng làm loạn. Macus, cậu biết rõ chuyện đây là không thể nào!”

Macus gục đầu xuống, có vẻ rất thất vọng. Sau đó cô bỗng nhiên nhào vào trong lòng Alex.

Alex chỉ cảm thấy ngực đau đớn, phản xạ có điều kiện đẩy cô. Cậu vừa cúi đầu liền thấy vết máu lan rộng trên quần áo. Trong tay Macus cầm một con dao nhỏ.

“Cậu...”

Alex mở to hai mắt, quả thực không thể tin.

Macus ngẩng đầu, vẻ e lệ ngọt ngào trên mặt bỗng biến mất, ghen tị, sát ý vằn vện xuất hiện.

“Tôi yêu cậu như vậy, tại sao cậu không thể thuộc về tôi, thuộc về mỗi mình tôi!”

Không chỉ có Alex, ngay cả Kathy đang đỡ lấy cậu cũng sợ ngây người.

Một bóng người vút qua từ trên trời giáng xuống, lưu loát đánh ngã Macus.

Kathy kinh ngạc gọi tên người nọ: “Sebastian?!”

Sebastian không đến một mình, một thiếu nữ dung mạo bình thường đi cùng hắn. Điều này khiến Kathy cảm thấy kỳ quái, trong trí nhớ của cô, vị quân gia trẻ tuổi này một tác cũng không rời chủ nhân nhà hắn -- nữ bá tước Phantomhive.

Sebastian xem xét vết thương của Alex. “Đừng lo, vết dao này cũng không sâu.”

Sau đó hắn bắt đầu thuần thực băng bó miệng vết thương.

Thiếu nữ xa lạ không thể giúp gì nói với Kathy: “Xin lỗi, có thể nói chuyện với cậu không?”

Không biết tại sao, tuy rõ ràng là người chưa từng gặp, Kathy lại thấy có cảm giác quen thuộc với thiếu nữ kia.

”Cậu là ai? Tôi quen cậu à?” Cô cảnh giác hỏi.

Thiếu nữ bất đắc dĩ mỉm cười, tư thái cao quý bình thản.

”Bộ dáng bây giờ của tôi đúng là cậu không nhận ra, thực ra tôi là Tia Phantomhive.”

Kathy mở miệng chẳng biết nói gì, định nói thì Tia đã giơ tay ngăn cô.

”Tôi biết nhất định cậu cảm thấy tôi nói linh tinh, đừng sốt ruột, nghe tôi giải thích đã.”

Tia nói hết tiền căn hậu quả.

Nghe xong lời của nàng, Kathy hoảng hốt, tất cả chuyện này thật quá mức không thể tưởng tượng. Linh hồn một người từ thân thể của mình sang cơ thể của người khác, chuyện này có khả năng sao?

”Tôi biết chuyện này rất khó khiến người ta tin tưởng, tôi mong có thêm thời gian để cậu tiếp nhận sự việc, đáng tiếc là không còn thời gian.”

Kathy bỗng cảm thấy bất an. “Có ý gì?”

”Thật không may, chuyện đang xảy ra ở học viện có liên quan đến nghi thức kia.” Nàng lại thuật lại lời William nói cho nàng biết.

Suy nghĩ của Kathy lại càng rối, cô muốn nói ra câu không thể nào nhưng trong lòng lại nói cho cô biết đây đều là sự thật, nếu không sao lại có chuyện hôm nay? Đột nhiên một người phát điên là có thể, nhưng một đám người? Cùng thời gian, cùng địa điểm, cũng không có dấu hiệu gì? Không, thật vô vớ! Chắc chắn có nguyên nhân, chẳng sợ nguyên nhân này nghe qua là khó tin cỡ nào!

Trong lòng cô có quyết định, ánh mắt cũng kiên định lên.

”Vậy tôi cần làm gì?”

Tia lặng lẽ thở nhẹ ra, khiến nàng cảm thấy khó khăn nhất là làm thế nào để thuyết phục Kathy tin tưởng.

”Tiến hành nghi thức một lần nữa, phá như thế nào, phong ấn như thế ấy.”

”Hiểu rồi, tôi không có vấn đề gì.”

Kathy có chút lo lắng nhìn Alex. Khi nói chuyện, hai người đều không hạ giọng, cậu cũng nghe thấy được.

Alex cười khỏ. “Tôi đi cùng mọi người. Tuy rằng nói thật ra, tôi không hoàn toàn tin tưởng với chuyện hai người vừa nói, nhưng..”

Cậu nhìn Macus đã mất ý thức, thiếu nữ hần làm quen ở học viện, cô là người hướng nội, ngưng ngưng nhất, thiếu nữ ngay cả con kiến cũng không dám thương tổn, cuối cùng lại suýt chút nữa lấy mạng cậu. Khiến cậu không thể hoài nghi sự tin tưởng trong quá khứ của mình, hoài nghi cái gì đó gọi là sự thật.

”Vậy...”

Tia vừa mở miệng đã bị đánh gãy. Đột nhiên Sebastian lắc mình vọt vào một bên lùm cây, lát sau đi ra, trong tay hần kéo theo một người.

”Tôi vừa bắt được một kẻ nghe lén.”

Nói xong, hần buông tay, người kia mất thăng bằng, ngã trên đất.

Tia nhận ra người nghe lén, kinh ngạc.

”Là cậu!”

Kathy tò mò hỏi: “Cậu biết cô ấy à?”

Tia lắc đầu: “Không tính là quen biết, chẳng qua quan hệ với chủ nhân thân thể này có chút không hòa thuận.”

Maia ngẩng đầu, phẫn nộ nhìn nàng. Ánh mắt Tia bình tĩnh mà lạnh nhạt, như đang nhìn một người không quan hệ. Cô nhớ tới vừa nãy tình cờ nhìn thấy Hilia đi cùng với quân gia của nữ bá tước Phantomhive, tò mò đi theo, không ngờ lại nghe được bí mật kinh người như thế. Hilia chính là Tia Phantomhive, sao có thể như thế!

”Rốt cuộc cậu là ai?!” Cô hét chói tai.

Tia khẽ nhún mày. Sebastian lập tức che miệng Maia.

”Cô rất ồn ào, sẽ khiến người khác chú ý.” Hần nhẹ nhàng nói, sau đó nhìn Tia. “Phải xử lý cô ta thế nào đây? Cô ta khác với ngài Lucis Tarik và tiểu thư

Belle, sẽ không giữ bí mật vì ngài. Chuyện này truyền ra ngoài không tốt với ngài, nhưng tôi biết một cách khiến cô ta giữ bí mật.”

Hắn nhìn Maia, khóe miệng vẫn mang theo ý cười nhưng ánh mắt lạnh như băng.

Yết hầu Maia giật giật, cô bỗng nhận ra vị quân gia tuần mỹ này, chỉ cần Tia gật đầu, hắn sẽ thật sự giết cô, không khó khăn như bóp chết một người, đơn giản là người chết sẽ không tiết lộ bí mật.

Cô sợ hãi, nước mắt chảy xuống, miệng bị bịt chặt, chỉ có thể kêu vài tiếng không rõ.

-- Không, đừng làm vậy! Tôi không muốn chết! Xin cậu!

Tia thần nhiên liếc cô một cái, không mang theo cảm xúc gì nói: “Quên đi, để cho cậu ta đi. Cho dù có nói ra chuyện này, cũng sẽ không có người tin tưởng.”

Sebastian thả tay. Maia quỳ rạp trên mặt đất, một chút sức lực cũng không có. Sebastian nhìn găng tay dính nước mắt của cô, từ trong áo lấy một đôi khác thay.

“Vậy, ngài Lucis Tarik, ngài có thể đi ra chưa?”

Một hàng bốn người đến giáo đường. Trên đường thập phần im lặng, không nghe thấy tiếng động gì từ vật sống, chỉ có tiếng gió thổi qua cành cây và tiếng tuyết bị họ dẫm lên, giống như nơi họ đi không phải là trong học viện mà là ở nghĩa địa vị vút bỏ.

Trong không khí có một loại áp lực vô hình, đè ép suy nghĩ của họ, càng tới gần giáo đường, cảm giác này càng mãnh liệt.

Tất cả mọi người đều không nói chuyện, trầm mặc đi đến, giống như đều cô độc hành tẩu giữa trời đất. Đại khái chỉ có Sebastian không bị ảnh hưởng, vẻ mặt vẫn như trước, đi bên cạnh Tia.

Có lẽ cũng vì bị vây trong trạng thái này, William xuất hiện cũng không đáng kinh ngạc bao nhiêu. Ngược lại khi anh nhìn Alex, có chút bất mãn.

“Tôi tưởng các người biết rõ tính nghiêm trọng của sự việc, nhưng xem ra tôi đánh giá quá cao rồi, lại còn đem người không liên quan đến!...Quên đi, để cậu nhóc ở lại đây đi.”

Kathy mất hứng hỏi: “Tại sao Alex không thể đi cùng?”

“Tôi không biết hai người kia đã giải thích với cô thế nào, nhưng chẳng sợ chỉ có một phần mười là thuật lại chính xác, cô cũng nên hiểu càng tới gần khe nứt không gian, năng lượng tiêu cực càng cao. Cô có huyết thống vu nữ, có thể chống cự, nhưng người thường thì hoàn toàn không được. Nếu cô không sợ cậu ta biến thành người chỉ biết giết chóc, có thể dẫn theo.” William bình thản nói.

“Anh...”

Alex giữ Kathy. “Anh ta nói đúng. Từ lúc bắt đầu em đã thấy bản thân không ổn, cứ tiếp tục đi tiếp, chỉ sợ không thể khống chế bản thân.”

Kathy nghe vậy, lo lắng nhìn cậu.

Alex miễn cưỡng cười, khó coi hơn cả khóc. Trong đầu cậu không ngừng có cảm giác muốn phát hủy tất cả mọi thứ trước mắt. Cậu dùng ý chí lớn nhất mới có thể ngăn lại bản thân, sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi cũng không phải do vết thương.

“Ba người đi đi, đừng vì em mà chậm trễ chuyện quan trọng.”

“Được rồi. Alex, em phải cẩn thận!” Kathy bắt đầu đi nói.

“Chị cũng thế.”

Alex dặn vài câu, nhìn bốn người đã đi xa, mới tập tễnh quay về.

Bốn người đi chưa xa, bỗng nhiên Tia lao đảo, suýt nữa té ngã, Sebastian vội đỡ lấy nàng.

“Tia, cậu không sao chứ?” Kathy lo lắng hỏi.

Tia lắc đầu. Sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, thoạt nhìn không có chút nào là tốt. Nàng cảm thấy khó thở, ngực như bị đá đè, mỗi nhịp tim lại một lần đau đớn.

“Nếu không chịu được, cậu cũng...”

Kathy nói đến một nửa liền dừng lại, cô nhớ đến Tia cũng là yếu tố quan trọng của nghi thức, không thể không đi.

Tia hít sâu một hơi, trấn an cười với Kathy.

”Không cần lo, tình huống của tôi khác với Alex.”

Nàng cũng có khả năng kháng cự tầm ảnh hưởng của năng lượng tiêu cực này, đáng tiếc cơ thể này không như linh hồn nàng, linh hồn mạnh mẽ ngược lại khiến cơ thể có áp lực cực lớn.

Sebastian xoay người ôm hờ nàng từ phía sau, ý bảo nàng đi trước.

Trước mặt họ, giáo đường to lớn sừng sững dưới ánh mặt trời âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Phong Ấn Và Trở Về Vị Trí Cũ (2)

Editor: Ngọc Nguyệt

Giáo đường vốn vẫn không khác gì so với lúc trước nhưng lúc này lại khiến người ta có cảm giác hoàn toàn khác, không có sự thánh khiết, ngược lại tràn ngập u ám.

Nhóm người không có gì ngăn cản nhưng cũng gặp phải vấn đề. Nghi thức gọi hồn khiến năng lượng làm sụp một phần mặt thất. Nếu muốn trở lại nơi tiến hành nghi lễ, nhất định phải đào lên, chỉ sợ phải cần đến vài ngày. Trong phút chốc, mọi người cũng không biết nên làm gì.

”Không cần phiền toái như vậy.” Tia vẫn đang nhắm mắt bỗng mở mắt, giọng nói trong trẻo lạnh lùng.

Sắc mặt nàng vẫn tái nhợt như trước, vẻ mặt lại bình tĩnh, thậm chí có thể nói là không có cảm xúc gì. Sâu trong đôi mắt nàng, như có ánh sáng, thần bí mà xinh đẹp. Khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt khó hình dung, khiến người ta không thể bỏ qua dung mạo bình thường của nàng.

”Tôi biết khe nứt không gian ở đâu, tôi có thể cảm giác được.”

William đẩy kính che dấu sự kinh ngạc. Sebastian nở nụ cười có chút lạ, khiến nụ cười có vẻ thêm chân thật.

Theo sự chỉ dẫn của Tia, bốn người đi đến nghĩa địa sau giáo đường.

Được tuyết trắng che lấp, thoạt nhìn nghĩa địa không bị tàn phá như trước. Bia mộ ngủ say dưới tuyết, giống như chủ nhân chúng. Dù vậy vẫn có một cảm giác áp lực xung quanh như khí lạnh không thể thấy, không thể cảm giác.

”Đi thẳng. Quẹo trái. Tiếp tục... Chính là ở đây, đi xuống hai, ba thước là đến.” Tia chỉ vào một chỗ giữa nghĩa địa nói.

Nói xong, như đã tiêu hao không ít sức, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại.

Ba người đều không phản ứng. Mặt khác, hai người không hẹn cùng nhìn William.

”Hai người nhìn tôi làm gì?”

Kathy tỏ vẻ coi thường: “Vô nghĩa! Ở đây chỉ có anh mang công cụ, chẳng lẽ anh định để chúng tôi dùng tay sao?”

William muốn phản bác, nghĩ nghĩ rồi nhịn xuống. Biết được phản đối cũng vô dụng, anh đành không cam lòng đào đất.

”Thật là. Cái gì gọi là chỉ có tôi mang theo công cụ! Đây là vũ khí chuyên dụng của tử thần, cũng không phải xẻng của nông dân! Rõ ràng không phải công việc của tôi, lại cứ ném cho tôi, trở về cũng không có tiền thưởng.” William vừa dùng cây gậy kỳ quái, vừa cắn nhai.

”Chỉ làm mỗi thế thôi mà đã dong dài, anh có phải đàn ông không vậy! Còn sức oán giận không bằng làm nhanh lên, anh muốn để bọn tôi đợi trời tối sao?!” Kathy ở một bên trông coi, khí chất nữ vương hiện lên.

Sebastian cởi áo khoác trải lên đất để Tia ngồi. Hắn tháo găng tay, sờ trán Tia.

”Cô ấy sao rồi?” Kathy đi đến hỏi.

”Hơi sốt. Nhưng nếu giải quyết mọi chuyện, về sớm nghỉ ngơi, hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Bỗng nhiên Tia mở mắt, nói một câu: “Cẩn thận.”

Nàng vừa nói xong, Kathy và Sebastian liền cảm thấy mặt đất chấn động, tuyết trên cây rơi xuống.

”Sao lại thế này?” Kathy nhìn xung quanh, khó hiểu hỏi.

Cảm giác chấn động ngày càng mãnh liệt, không chỉ có tuyết, ngay cả một ít gạch vỡ cũng rơi xuống, trên mặt đất xuất hiện một cái khe.

”Suýt nữa quên rồi.”

Đột nhiên William xuất hiện sau hai người, một tay đẩy kính.

”Năng lượng tiêu cực không chỉ ảnh hưởng đến người sống, còn có thể ảnh hưởng đến sinh vật đã chết. Tuy trường hợp như vậy cực kỳ hiếm gặp, nhưng ở gần khe nứt, năng lượng tiêu cực quá cao, xảy ra cái gì cũng không chắc.”

Kathy vẫn không rõ: “Thế là sao?”

William không trả lời, cũng không cần trả lời. Từ trong vết nứt, một bàn tay chỉ còn xương trắng vươn ra. Càng nhiều bia đá đổ xuống, từng cái nứt ra, từng bộ xương khô cũng xuất hiện.

Mặt Kathy trắng bệch: “Ôi chúa ơi!”

Trên thi thể còn vài mảnh đá vụn và bùn đất, da thịt hư thối lộ ra khung xương, hốc mắt trống rỗng càng thêm kinh khủng. Chúng nó dừng một lát, như đang thích ứng bộ dạng này, sau đó chậm rãi đi đến chỗ đám người Tia.

Kathy cảm thấy những chuyện gặp cả đời mình cũng không kỳ lạ và khó tin như chuyện hôm nay. Cô còn đang nghi ngờ mình còn đang mơ, nhưng mùi hôi bốc lên bốn phía lại nói cho cô biết không phải mộng.

Cô run giọng: “Chúng nó định làm gì?”

”Tôi nghĩ hẳn là không phải đến cho chúng ta một cái ôm thân thiết.” Sebastian hít mắt, nâng Tia dậy, phủi tuyết trên áo khoác, phủ lên người nàng.

”Có vẻ như bên dưới còn nhiều nữa.” Tia không biểu cảm nói.

William đưa một cái túi to cho Kathy. “Bên trong là những thứ cần cho trận ma pháp và nghi thức. Cô tiến hành nghi lễ, bên này cứ giao cho chúng tôi, không có vấn đề gì chứ?”

Câu cuối cùng không chỉ hỏi Kathy mà còn nói với Sebastian.

”Đương nhiên tôi tuyệt đối sẽ không để những thứ dơ bẩn này đựng vào tiểu thư nhà mình.”

Kathy mở túi đồ, nhìn lướt qua.

”Mặc dù có chút phức tạp nhưng chắc sẽ không thành vấn đề.”

Cô hít sâu một hơi, nhảy vào trong hầm William vừa đào. Phải nói là tuy đồng chí William thích oán giận một chút nhưng năng suất làm việc vẫn rất cao, thời gian ngắn như vậy, anh lại có thể đào được cái hố sâu một thước, rộng hai thước, khiến người ta không khỏi cảm thấy anh hoàn toàn có thể đổi nghề từ từ thân sang làm người đào đất.

Sebastian và William bị đám xương khô bao vây. Chúng hành động chậm chạp, khung xương bị ăn mòn nhiều năm trở nên khá yếu ớt. Từ thân William vung vũ khí, một lúc có thể khiến một đám xương ngã xuống. Tuy Sebastian dùng tay không, nhưng lực phá hoại cũng không thể coi thường, một cú nhấc chân cũng có thể hạ được vài tên.

Ở gần đó, xương khô không ngừng từ dưới đất đi lên. Có trời mới biết trong mấy trăm năm nay, ở đây đã mai táng bao nhiêu người chết. Không chỉ thế, ngay cả một ít xương động vật cũng lên, thậm chí cả thi thể mới chết đi không lâu cũng như biến thành zombi, cứng ngắc đi đến. Tuy tất cả đều không uy hiếp được Sebastian và William nhưng cũng khiến hai người phải liên tục hành động.

Tia không thể hỗ trợ đánh quái, cũng lực bất tòng tâm phía bên Kathy đang vẽ trận pháp, chỉ có thể đứng một bên nhìn.

Dù trời đang rét lạnh nhưng trên mũi Kathy vẫn có mồ hôi. Cô hết sức chăm chú bày trận, không dám sai sót.

Đúng lúc này một xương tay từ dưới đất vươn lên dưới chân Kathy, cầm cổ chân cô. Kathy sợ tới mức liên tục hét chói tai. William vung gậy, đánh vào bàn tay kia đến đập nát.

Kathy ngồi dưới đất, thở hồng hộc, một lúc lâu sau mới nhớ ra phải cảm ơn.

”Khụ, cái kia, cảm ơn anh.”

William liếc cô một cái, lại quay đi đánh quái.

Tia nhảy xuống. “Không sao chứ?”

“Ừ, không sao, tiếp tục thôi.”

Kathy lấy lại bình tĩnh, vẽ tiếp trận pháp. Tia chợt nhớ đến một chuyện.

“Đúng rồi, Kathy, trận ma pháp lần trước cậu dùng để gọi hồn tìm ở đâu vậy?”

“Cái đó là giáo sư Luciaster cho tôi.”

“Giáo sư Luciaster?”

“Đúng vậy. Giáo sư biết tôi có huyết thống phù thủy, nhưng thầy không cười nhạo tôi. Thực ra thầy còn nói thầy cũng tin tưởng chuyện phù thủy, phép thuật, cũng cảm thấy hứng thú với chuyện này, có khá nhiều tư liệu.”

Hiển nhiên trong suy nghĩ của Kathy, Luciaster có một vị trí quan trọng, vừa nói tới thầy, cô liền quên đi tình huống hiện tại.

“Vậy à.”

Có lẽ chỉ là trùng hợp thôi, Tia nghĩ, nhưng vẫn có cảm giác không đúng.

Kathy dừng vẽ, đứng lên cẩn thận kiểm tra một lần, không sai sót gì. Ngay cả cô cũng rất khâm phục bản thân, trong thời gian ngắn như vậy có thể vẽ chính xác một trận đồ phức tạp như vậy.

Cô tìm vài thi cốt động vật để hiến tế -- may mắn mấy thứ này chưa bị ô uế bởi năng lượng tiêu cực -- lấy ra con dao bạc.

“Tôi chuẩn bị xong rồi.”

William đá bay một bộ xương có ý định tấn công sau lưng. “Chuẩn bị xong thì bắt đầu đi!”

Kathy không nhìn anh, quay sang nhìn Tia: “Có thể bắt đầu rồi chứ?”

Tia thân nhiên cười, đi đến bên cạnh cô.

“Được rồi, bắt đầu đi.”

Kathy bắt đầu đọc thần chú kỳ lạ, đồng thời để dao nhỏ gần sát cổ tay, không cần dùng sức, lưỡi dao sắc bén đã xuyên qua da, máu lập tức mạnh mẽ chảy, rơi trên ma pháp.

Một áp lực xuất hiện giữa trận ma pháp, lập tức dâng cao. Sebastian và William không thể không lùi lại, mà những thi thể vốn nên yên giấc cũng khựng lại.

Có kinh nghiệm từ lần trước, lần này Tia càng dễ cảm nhận được năng lượng trong cơ thể voi dần, rút vài trận ma pháp. Ở giữa trận, năng lượng lớn chậm rãi thành hình lỏng xoáy. Một khe nứt vô hình rung động. Năng lượng trắng bạc đến chỗ khe nứt, giống như khâu lại miệng vết thương, chẳng qua khe nứt cũng không ngoan ngoãn bị khâu lại.

Tia cắn chặt răng, đau đớn chịu sự thống khổ khi linh hồn lực bị dày xéo. Năng lượng không gian cuồng bạo không ngừng phun ra nuốt vào, một lần lại một lần chuyển trận ma pháp thành lực phong ấn.

Nàng nhận thấy được năng lượng cần để phong ấn đã vượt xa dự tính, nghi thức lần này chỉ sợ sẽ thất bại. Đáng ghét! Chẳng lẽ những gì nàng phải chịu đều là vô ích?! Tuyệt đối không!

Tia quật cường không chịu thua. Tóc nàng bị áp lực gió từ trong khe nứt thổi bay lên, sâu trong mắt, màu bạc càng nhiều, khiến hai tròng mắt nàng nhìn qua như đang tỏa sáng.

Kathy bị áp lực gió thổi, đành phải ngồi dưới đất, há hốc miệng nhìn Tia như là lần đầu tiên thấy nàng.

So với Kathy, William càng hiểu nhiều điều hơn, vẻ mặt ngưng trọng.

“A a, linh hồn cường đại mà thuần khiết cỡ nào!” Sebastian liếm khòe miệng. “Thật sự là khiến người ta thêm nhỏ dãi.”

Tia nhắm mắt lại, khi mở mắt, hai mắt đã hoàn toàn biến thành màu bạc. Nàng nói ra một câu, phong ra tất cả sức mạnh.

-- khép lại cho ta!

Tiếng nổ ầm ầm, thời gian như dừng lại. Xương khô và thi thể đồng loạt bất động.

Kathy nhìn trận ma pháp hoàn toàn biết mất, xác động vật hiến tế đều hóa bụi. Cô nhìn tất cả, ngơ ngác hỏi: “Thành công rồi?”

Sebastian nhảy xuống hồ, đỡ lấy Tia đang lung lay sắp đổ. Nàng đã tiêu hao nhìn linh hồn lực, ngay cả sức nói chuyện cũng không có. Máu bạc trong mắt đã hoàn toàn biến mất, có vẻ có chút trống rỗng.

William đe dọa năng lượng phản đối ở xung quanh rồi gật đầu. “Không sai, phong ấn hoàn tất. Nói thật tôi cứ tưởng không thể thành công.”

“Đương nhiên anh đoán sai rồi.” Sebastian mỉm cười, trong giọng lại lộ ra vài phần khiêu khích.

Kathy lấy lại tinh thần, chỉ vào bộ xương khô đứng bất động: “Những thứ này thì sao?”

“Không cần để ý chúng, đợi cho năng lượng tiêu cực biến mất, chúng nó tự nhiên sẽ trở về nơi cần về.” William trả lời.

Như thế Kathy mới yên tâm gật đầu.

Tia nghỉ ngơi chốc lát, cảm giác đã đỡ hơn, đề nghị rời đi, dù sao ở giữa một đồng xương cốt thì hài không phải chuyện gì khiến người ta cảm thấy thích thú.

Không ai phản đối đề nghị này.

Bọn họ rời khỏi nghĩa địa, đi một đoạn xa liền gặp Alex. Cậu vẫn luôn lo lắng cho Kathy, luôn chờ ở ngoài.

Nói chuyện vài câu, tình cảnh này cũng không thích hợp để nói, cho nên đám người đuổi Kathy và Alex về phòng ngủ.

Tuy khe nứt đã bị phong ấn nhưng năng lượng tiêu cực không thể biến mất trong một chốc, học viện vẫn chưa an toàn. William đề nghị Kathy và Alex ở lại phòng ngủ, ba người còn lại nghĩ cách liên hệ với bên ngoài.

Kathy khuyên Tia ở lại cùng. Tia nghĩ nghĩ, vẫn từ chối. Nàng không thể chắc chắn William có thể phá vòng vây liên hệ với bên ngoài không, đối với một tử thần, sống chết của vài nhân loại có là gì. Để Sebastian đi theo, nàng lại lo lắng giữa đường bọn họ lại đánh nhau, quan hệ hai người có thể hình dung bằng hai chữ thiên địch.

Rời khỏi phòng ngủ của Kathy, ba người trầm mặc. Bỗng nhiên, giống như đã ước định từ trước, William và Sebastian đồng thời dừng bước.

“Có một việc...” Ngài tử thần nghiêm túc theo thói quen đẩy đẩy kính. “Phải giải quyết.”

Quản gia ác ma tao nhã tươi cười hỏi: “Ồ, là chuyện gì thế?”

“Chuyện” Dư âm còn chưa tiêu tan, vũ khí tử thần trong tay William như sống dậy, như biến thành tia chớp phi đến chỗ Sebastian.

Sebastian linh hoàn né tránh công kích như vũ bão.

Vài lần tấn công thất bại, ánh mắt William vẫn bình tĩnh. Cổ tay xoay xoay, cây gậy vặn vẹo như rắn, thay đổi phương hướng, đánh úp về phía Tia đang đứng một bên.

Sebastian khẽ biến sắc, xoay mũi chân, cả người như viên đạn chặn lại vũ khí.

Tia cúi đầu nhìn ngực. Tuy Sebastian bắt được thân gậy đúng lúc nhưng vẫn đâm trúng nàng.

“Anh có ý gì?”

Nàng lướt qua quản gia che trước mặt, nhìn William, trên mặt vẫn không biểu cảm, ngay cả đau đớn cũng không có.

William cũng mặt không chút thay đổi trả lời: “Đôi hồn thật sự hiếm thấy, chuyện điều tra thêm là rất cần thiết. Năng lực chỉ có tử thần sở hữu -- Cinematic Record, có thể biết rõ vì sao cô có linh hồn mạnh mẽ đặc biệt như thế.”

“Vậy sao?”

Tia cười lạnh, chậm rãi nhìn vũ khí tử thần đâm vào ngực mình.

“Nhưng hình như cái gậy là năng lực chỉ có tử thần sở hữu của anh không có tác dụng với tôi!”

“Sao có thể như thế?!”

Sắc mặt William biến đổi, đang muốn thu lại vũ khí lại phát hiện một đầu khác bị Sebastian nắm chặt. Nụ cười tao nhã thường trực trên mặt vị quản gia biến mất, ánh mắt lạnh lẽo, ngay cả giọng nói cũng trở nên vô tình rất nhiều.

“Dám làm bị thương chủ nhân ngay trước mặt tôi, đối với một quản gia mà nói đây là sự sỉ nhục rất lớn!”

Vừa nói xong, hắn liền vượt qua khoảng cách mười mấy mét, nhảy lên cao, hạ chân xuống đá William.

William chỉ có thể che mặt đỡ đòn. Sebastian hạ xuống, lại đá. William nhảy lên, cầm vũ khí tấn công.

Hai người liên tục đánh, tốc độ và sức mạnh đều vượt xa giới hạn con người, lấy thị lực của Tia chỉ có thể nhìn thấy hai bóng người không ngừng giao đấu. Tuyệt trên mặt đất bị hai người đá mà bay lên, có một cảm giác quỷ dị.

Hai người bắt phân thắng bại. Áo khoác đen trên người Sebastian bị rách, dính đầy vết máu. William cũng không khá hơn, trên mặt bị trúng một cước của Sebastian, bầm tím quần áo dính tuyết và máu.

Mất thấy Sebastian lại một lần nữa xuất chiêu, không khỏi thán thán “Không hay rồi”. Anh lui ra sau, vung gậy, tuyết quét về phía Sebastian. Thừa dịp hấn bị tuyết che tầm mắt, William chạy vào rừng cây.

Sebastian đang muốn đuổi, Tia gọi hấn.

“Đừng đuổi theo!”

Nhìn thấy hấn không cam lòng, nàng cười khổ: “Người thật sự muốn giết một tử thần sao?”

Tươi cười bỗng cứng lại, máu từ khóe miệng nàng chảy xuống, sau đó là càng nhiều máu từ trong miệng, mũi trào ra.

Sebastian đến đỡ nàng.

Tia cố gắng mở mắt, mọi vật trở nên mơ hồ. Nàng biết vừa rồi, năng lượng khiến thân thể bị áp lực, một nhát đâm của William không sâu nhưng cơ thể vốn đã không chịu được, lại càng dễ suy sụp.

Nàng dùng sức giữ lấy tay Sebastian, khó khăn nói: “Thân thể này không được... phải trở về... trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thủ Phạm (1)...

Editor: Ngọc Nguyệt

Tâm mất mơ hồ dần trở nên rõ ràng.

Trần nhà màu tím, trang trí bằng kim tuyến, giường gỗ lim được điêu khắc -- đúng là cảnh tượng đầu tiên nàng nhìn thấy khi vừa tỉnh lại ở thế giới này.

Cúi xuống nhìn, mái tóc màu đen dài. Bên trái là bóng dáng Sebastian.

Nàng lại nhớ đến cơ thể ban đầu rồi.

“Cuối cùng ngài cũng tỉnh. Tôi còn đang lo lắng phải đi đâu tìm một vị hoàng tử đây!” Sebastian đưa cột tỳ về bất mãn.

Tia muốn mở miệng lại phát hiện cổ họng khát khô.

Bất mãn hay không, vị quân gia vẫn làm đúng phận sự đỡ nàng ngồi dậy, mang nước cho nàng uống.

“Ta ngủ bao lâu?”

Tuy giọng nói chưa trong trẻo như trước nhưng cũng có thể nói chuyện.

Sebastian mỉm cười, Tia có cảm giác muốn hắt tẩm chăn lên.

“Cũng không quá lâu, chỉ có một tuần thôi.

Tia kinh ngạc. Được rồi, khó trách Sebastian có phản ứng không thích hợp như thế. Một tuần?! Nghe qua có vẻ tình hình cạn kiệt linh hồn lực của nàng khá nghiêm trọng, có thể tỉnh lại thật sự là may mắn.

Thấy Tia đã tiếp nhận hậu quả nghiêm trọng từ hành vi của nàng, Sebastian cũng thu lại nụ cười. Nếu ép buộc quá mức, vị chủ nhân này của hấn sẽ trở mặt.

“Bây giờ ngài thấy sao rồi? Có thấy không thoải mái của đâu không?”

”Ừ, trừ việc nằm ngủ lâu quá.” Tia trả lời, sau đó giọng nói nàng trở nên nghiêm túc. “Ta muốn biết tình hình hiện tại của học viện.”

Nói đến chuyện chính, vẻ mặt Sebastian cũng nghiêm túc hơn.

”Hiệu trưởng Amami bắt hạnh bỏ mình, phó hiệu trưởng Mike Norton bị thương. Giáo sư và viên chức có mười bảy người chết, mười lăm người bị thương, một người mất tích. Số học viên tử vong là mười sáu, bị thương ba mươi tám người, ba người mất tích. Có hai mươi bảy người bị giam giữ. Trước mắt nữ hoàng đã phái người đến điều tra vụ việc lần này, học viện sẽ bị phong tỏa.”

Tia vốn đã đoán trước được, nhưng lúc nghe được tình huống thương vong vẫn không khỏi khiếp sợ. Học viện Trinity này khác với học viện bình thường, mỗi học viên đều có thể nói là gia thế bất phàm, một chuyện ngoài ý muốn đều là chuyện lớn, huống chi là một lúc nhiều người chết như vậy. Tuy không biết cuối cùng mọi chuyện sẽ thế nào nhưng chắc chắn học viện khó mà tiếp tục. Cứ như vậy, tâm huyết và chờ đợi của vị nào đó đành phải hóa thành hư không. Còn nếu thật sự truy cứu, có chút liên quan đến nàng. Nếu nàng không được phái đến học viện Trinity tìm hiểu việc thiếu nữ bị mất tích, có lẽ những chuyện này sẽ chẳng xảy ra. Đương nhiên, cũng có thể sẽ phát sinh nhiều chuyện phức tạp hơn nữa. Vận mệnh là giả thiết không tồn tại.

”Bên học viện không liên quan đến chúng ta, ta có chuyện cần người làm.”

Tia ý bảo Sebastian đến gần, thấp giọng dặn dò hẩn mấy câu.

Sebastian hơi ngạc nhiên, lập tức gật đầu.

”Tôi hiểu rồi.”

Tia thả lỏng thân thể, dựa vào đầu giường.

”Vậy bây giờ tôi có thể thông báo tin ngài đã tỉnh với mọi người chứ? Nữ hầu Mey-Rin, Wendy và những người khác rất lo lắng!”

Về mặt Tia thay đổi. Bình sinh lần đầu đi học xa, cũng bị người khiêng vác, Mey-Rin chắc chắn sẽ nhắc nhở nàng một trận. Đau đầu thật! Nàng không thể ngủ tiếp nữa.

Lisa một tay cầm giày, một tay nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ. Cô nghe động tĩnh bên phòng cha mẹ, sau đó rón rén đi xuống lầu. Trước cửa chính, cô đeo lại giày, mở cửa, chạy ra ngoài đường như chú chim nhỏ.

Cô quay đầu nhìn ngôi nhà của mình. Khó có được một ngày nghỉ nhân lễ Phục Sinh, cũng không cho cô ra ngoài chơi, làm ơn đi, cô đã mười sáu tuổi rồi, đâu phải đứa trẻ ba bốn tuổi! Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, thật là không có đạo lý gì hết!

Lisa vào bộ điện thoại trong góc đường, gọi cho vài bạn tốt muốn gọi họ đi chơi cùng mình, lại đều bị từ chối bởi các lý do.

Cô oán hận gác lại điện thoại. Thật sự là mấy đứa nhát gan! Quên đi, không có ai, cô cũng có thể chơi.

Cô đi xuống phố buôn bán náo nhiệt. Ban đầu còn giống như đứa trẻ, nhìn gì cũng thấy thú vị. Dần dần, cô cảm thấy không còn hứng thú. Ngày thường đều đã xem qua rồi, mà cái nơi dành cho “người lớn” lại khiến cô có chút khiếp đảm.

Cô rầu rĩ cúi đầu đá gạch trên đường, suýt chút nữa đâm vào người ta.

”A, xin lỗi!”

Lisa cuống quýt giải thích, ngẩng đầu lên mới phát hiện người suýt chút nữa bị cô đâm vào là hai thiếu niên có vẻ bằng tuổi cô. Một thiếu niên tóc vàng đôi mắt xanh biếc, ngũ quan tinh xảo, so với những người cô từng gặp đều đẹp hơn nhiều. Người còn lại tuy không có dung mạo khiến người ta kinh diễm nhưng thân hình cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, hơn nữa trang phục xa hoa, giống như hoàng tử trong cổ tích.

”Không sao. Nhưng đi đường phải nhìn đường, va phải cột điện thì không hay chút nào.”

Lisa chỉ chăm chú ngắm hai người, sững sờ một lát mới phát ứng lại, không khỏi đỏ mặt. Muốn đòi tầm mắt lại có chút luyến tiếc.

Đang rối rắm, cô không chú ý tới hai thiếu niên lặng lẽ trao đổi một ánh mắt sâu xa.

”Đúng rồi, tôi tên Ian, cậu ấy là Joel.” Thiếu niên xinh đẹp nói.

”Tôi, tôi tên Lisa.”

”Cô đi một mình sao? Sao không đi cùng bạn bè?”

”Đừng nhắc đến bọn nhát gan đó!” Lisa tức giận nói, lập tức nhận ra giọng điệu của mình rất thô lỗ, có lẽ khiến người ta chán ghét.

Cô vụng trộm nhìn thoáng qua hai thiếu niên, thấy họ không lộ vẻ không vừa lòng gì, mới ôn nhu nói thêm một câu: “Họ thấy đã muộn rồi, không chịu đi.”

”Ồ, thật đáng tiếc.” Ian đồng tình. “Không bằng chúng ta cùng đi đi. Bọn tôi cũng muốn kết thêm bạn.”

Lisa không tin vào tai mình, lại có một người tuần mỹ xuất sắc như vậy làm quen với cô. Thật cố gắng mới kiềm chế cảm xúc muốn hét lên, cô lắp bắp.

”Thật, thật sự có thể chứ? Ý tôi là tôi chưa chuẩn bị gì hết, cứ như vậy mà đi...”

”Còn cần chuẩn bị gì đâu? Cứ như thế là tốt rồi, thật đáng yêu, đúng không Joel?”

Dường như Joel có chút cứng nhắc nói: “Đúng vậy, thật đáng yêu.”

Lisa vui mừng đến mức muốn ngất. Hai gò má cô đỏ lên, tim đập nhanh dữ dội như vừa chạy trăm mét.

”Nhưng nơi đó có chút xa, đi xe qua đó, không thành vấn đề chứ?” Ian như lơ đãng hỏi.

Lisa dùng sức gật đầu. Đừng nói là xa, cho dù phải đi đến hết đời, cô cũng nguyện ý.

”Thật tốt quá! Xe ở đây rồi, chúng ta bắt đầu đi thôi.”

Sau câu nói của Ian, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi dừng lại ven đường. Joel mở cửa sau, để Lisa vào trước, sau đó là Ian, cuối cùng Joel mới vào, đóng cửa xe. Xe khởi động, đi qua dòng xe cộ trên đường.

Lisa tò mò đánh giá bên trong xe. Bề ngoài chiếc xe này rất bình thường, bên trong lại khá xa hoa. Ghế da, thảm dày, trong không khí còn có mùi thơm. Trong nhà Lisa cũng có xe, nhưng so sánh với chiếc xe này cũng chỉ như phế phẩm.

Trẻ tuổi, anh tuấn, nhiều tiền, còn rất ra dáng thân sĩ, trên đời này sao lại có người hoàn mỹ như vậy! Mà cô có thể ngồi chung trên một chiếc xe với người như thế, lúc về kể cho bạn bè nghe, còn không khiến họ hâm mộ cô đến chết! Đêm nay chuẩn êm ra ngoài tuyệt đối là việc làm đúng đắn nhất trong đời cô!

Mãi đến khi ô tô đã cách thành phố rất xa, Lisa luôn mơ mộng đến những chuyện lãng mạn mới bình tĩnh lại.

”Chúng ta đang đi đâu vậy?”

”Đến một tòa nhà bỏ hoang, nghe nói nơi đó có chuyện ma quái!”

Theo bản năng, Lisa nuốt nước miếng: “Chuyện, chuyện ma quái?”

”Đúng vậy. Chủ nhân tòa nhà đó là một thương nhân giàu có, đáng tiếc một lần đầu tư thất bại, phá sản, tuyệt vọng, hấn giết chết người nhà, sau đó tự sát. Vì oán khí quá nặng, linh hồn bọn họ vẫn còn trong nhà. Nghe nói vào đêm trăng tròn có thể nhìn thấy bộ dáng máu chảy đầm đìa lúc chết.”

Ian đề thấp giọng, hơn nữa trong xe tối tăm, thật sự có cảm giác đáng sợ.

Lisa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

”Ồ đó chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

”Đúng vậy, nhưng như thế mới kích thích! Đừng sợ, bọn tôi sẽ bảo vệ cô.”

Lisa nghe thế lập tức quên sợ hãi, trong lòng chỉ còn vui mừng. Hai má cô đỏ ửng, ánh mắt tỏa sáng -- vẻ thẹn thùng khiến khuôn mặt bình thường ấy rạng rỡ lên không ít.

Nhìn thấy sùng bái không che dấu trong mắt Lisa, khóe miệng Joel lặng lẽ mỉm cười khinh miệt.

Ô tô trong đêm tối vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

Ước chừng mười lăm phút sau, xe hơi dừng lại trước một tòa nhà lớn. Vài người xuống xe. Lái xe -- đội mũ kéo rất thấp -- tay cầm đèn, đẩy ra cánh cửa rỉ sắt, dẫn đầu đi vào, những người khác cũng theo sau.

Nhà ma như thế nào đây? Lisa vốn đã liên tưởng đến nhiều trường hợp, cho nên khi thật sự đến nơi, cô không khỏi có chút thất vọng.

Gạch lát, bụi cây um xùm, vắng người, âm u, yên tĩnh... Tất cả đều là đương nhiên, dù sao nơi này đã lâu rồi không ai đến, nếu sạch sẽ như mới, mới có vẻ đáng sợ!

Lisa chỉ lo tò mò ngắm xung quanh, không chú ý đã dừng lại.

”Nhanh đi thôi!”

Nghe thấy tiếng gọi, cô ngẩng đầu nhìn, Ian và Joel đứng trước cửa chính của tòa nhà, bóng tối bao phủ trên người họ. Ngay lúc này, cô vẫn không có cảm giác khi phải vào đây.

”Cô phát ngốc gì vậy?” Ian thúc giục.

Lisa lắc đầu, bỏ qua cảm giác kỳ quái, bước nhanh hơn.

Họ đi vào trong tòa nhà có kiến trúc khá cũ. Trong phòng không còn nhiều đồ, có một cảm giác trống rỗng, càng khiến người ta cảm thấy như bị vứt bỏ.

Bọn họ đi vào một phòng trên lầu hai có thể gọi là khởi cư thất, lái xe mở cửa sổ để không khí lưu thông. Bên góc có vài ngọn nến, lái xe thấp lên. Xong việc lại lẳng lặng ra ngoài như lúc đến.

Lisa nhìn trái nhìn phải, khó hiểu hỏi: “Không phải bắt đầu ở đây sao? Những người khác đâu?”

“Chắc là đến muộn.”

Ian lười biếng nói, dường như không thật sự hứng thú.

Joel đứng cạnh cửa, một tay đút túi, ánh nến chiếu lên mặt anh, khiến người ta có cảm giác tối tăm quý dị.

Tuy Lisa cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đành phải gật đầu.

Thời gian dần trôi, sự vui vẻ, chờ mong lúc đầu cũng biến mất, cảm xúc bất an và kinh hoàng lặng lẽ hiện lên trong lòng cô.

Cuối cùng cô nhịn không được nói: “Ừm, đã trễ rồi, tôi muốn về trước, nếu không cha mẹ sẽ phát hiện chuyện tôi trốn ra ngoài.”

“Đừng gấp, đợi một lát đã. Joel, cậu ra ngoài xem những người khác có đến không đi.” Ian nói.

Joel nhìn cậu một cái, xoay người ra ngoài, bóng dáng anh rất nhanh đã biến mất trong bóng tối.

Trong phòng chỉ còn lại Ian và Lisa, Lisa nhận ra điều này, trong lòng không khỏi bất an hơn, nhất là khi cô phát hiện Ian đang đến gần chỗ cô. Lòng thật sự căng thẳng, không biết nên để tay ở đâu cho tốt.

“Tôi phát hiện cô rất khàn trương!” Ian ôn nhu nói. Trong phòng im lặng trống trải, giọng nói ấy khiến người ta đến dây đàn đang rung.

Lisa đỏ mặt nhưng vẫn cậy mạnh phủ nhận: “Không, không có.”

“Thật sự không có ư?” Ian cúi đầu sát vào hỏi.

Mặt hai người chỉ cách vài cm, cô có thể nhìn thấy cả lông tơ trên mặt cậu, cũng có lông mi hình quạt. Đôi mắt màu chàm như nước có thể hòa tan mọi thứ. Không chỉ mặt, tai cô cũng đỏ hết.

“Mặt cô đỏ thật!” Ian nói, sau đó buồn cười phát hiện mặt Lisa càng đỏ hơn sau lời của cậu, khiến người ta lo lắng có thể nào nóng đến mức cháy không.

“Bối, bối vì cậu rất đẹp!” Trong quần bách, Lisa thốt ra.

Ian sóng mắt lưu chuyển, khiến khuôn mặt xinh đẹp của cậu thêm mị hoặc.

“Cô thật sự cảm thấy tôi đẹp?”

Lisa ngơ ngác gật đầu.

“Vậy cậu có bằng lòng trở thành một bộ phận xinh đẹp của tôi không?”

Lisa không trả lời, nói thẳng ra là cô không hiểu câu hỏi, cũng không thể trả lời.

Ian cười thâm ý. Cậu cầm bàn tay Lisa, đặt bên môi mà hôn, sau đó đột nhiên há miệng cắn.

Đau đớn khiến Lisa bừng tỉnh, cô sợ hãi kêu lên thu lại tay, gần mạch máu trên cổ tay có một dấu răng rõ ràng, đã chảy nhiều máu.

Cô đau đớn lại ủy khuất, phẫn nộ. “Cậu làm gì vậy?!”

Ian liếm môi, cười rộ lên như đứa nhỏ.

“Thật không nhìn ra, máu của cô cũng không tệ.”

Nụ cười của cậu vẫn sáng sủa như thế, nhưng trong mắt Lisa lại chỉ khiến cô lạnh cả người. Lúc trước có cảm giác kỳ lạ, giờ lại càng rõ ràng hơn, cô hiểu những người này không có ý tốt mà dẫn cô theo. Cô lùi lại vài bước, xoay người chạy ra ngoài cửa.

Ngay tại khi cô vừa chạy ra khỏi phòng, một người đã ngăn lại, đồng thời, một cánh tay giữ lấy tay cô, kéo về. Cô ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người bắt mình là bạn của Ian, trong lòng không khỏi thêm sợ hãi.

“Hai người muốn làm gì? Buông ra! Cứu!” Cô vừa giãy dụa, vừa hét lớn.

“Ha!” Ian cười khê đặt ngón trỏ lên môi, làm động tác im lặng. “Hét chỉ lãng phí sức lực của cô thôi, không có ai nghe thấy đâu.”

Lisa òa khóc, nghẹn ngào nói. “Cầu xin cậu, đừng làm gì tôi, hai người muốn gì tôi đều có thể cho.”

Joel giữ chặt Lisa, dùng sức giữ chặt hai tay cô. Ian lấy từ trong túi ra một con dao nhỏ. Nhìn thấy dao, Lisa sợ hãi.

“Xin cậu! Đừng -- Đừng mà!”

“Đừng sợ, chỉ đau một chút thôi.” Ian ôn nhu nói, sau đó lia dao qua cổ tay Lisa, cô không khỏi hét một tiếng chói tai. Nhìn dòng máu tuôn ra mạnh mẽ, Ian hưng phấn. Cậu cúi đầu liếm máu trên vết thương.

Quý hút máu! -- Trong đầu Lisa hiện lên từ này. Bề ngoài trẻ trung xinh đẹp, hút máu người, giống với bộ phim cô từng xem. Cô cảm thấy thật tuyệt vọng. Cô nghĩ đến cha mẹ, nếu nghe lời họ ở nhà, sẽ không phải gặp chuyện đáng sợ như này, nhưng bây giờ hối hận cũng không kịp.

“Chúng khát máu, triệu chứng rõ ràng nhất là có ý muốn uống máu, nhưng chủ yếu là từ nguyên nhân tâm lý.” Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Thủ Phạm (2)...

Editor: Ngọc Nguyệt

Giống như bị ấn nút tạm dừng, cả ba người đồng thời dừng lại, đem ánh mắt kinh ngạc lẫn nghi ngờ nhìn về phía cửa phòng duy nhất.

Một chiếc xe lăn nhẹ nhàng từ trong bóng tối đi ra. Ngồi trên xe lăn là một cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi, trang phục hoa lệ, tóc đen dài ngay ngắn sau lưng. Dù có ánh sáng mờ nhạt vẫn có thể nhìn ra sắc mặt nàng như đang bị bệnh, vẻ mặt không chút thay đổi. Đôi mắt màu lục sâu tựa hồ nước.

Đẩy xe lăn là một chàng trai trẻ tóc đen, áo đuôi tôm đen, găng tay trắng không nhiễm một hạt bụi, khuôn mặt tuấn mỹ, phong thái tao nhã khiến người ta cảm thấy hần hẩn là nên xuất hiện tại một bữa tiệc trà xã giao của giới thượng lưu, chứ không phải xuất hiện ở đây.

Lisa là người đầu tiên phản ứng lại, liều mạng giãy dụa. Joel đang thất thần, thả cô ra. Cô ngã xuống nhìn lên hai người vừa xuất hiện kia như chủ của mình, khóc lúc: “Cứu, cứu tôi! Họ muốn giết tôi! Họ là ma cà rồng!”

Đáng tiếc là cả hai người kia đều không phải sứ giả của chính nghĩa như tượng tượng của cô, đón tiếp cô không phải trấn an và giúp đỡ, mà là một nhát dao lưu loát xuyên qua người cô.

“Chuyện tiếp theo càng ít người biết càng tốt.” Người đó ôn nhu nói.

Lúc này Joel đã bình tĩnh lại, tiến lên vài bước, để Ian ở sau người.

“Cô là nữ bá tước Phantomhive?” Tuy là câu nghi vấn nhưng giọng điệu là khẳng định.

“Joel Farrell, và Ian Mir Phillip.” Tia bình tĩnh nhìn hai người. “Theo mệnh lệnh của nữ hoàng, tôi đến điều tra vụ việc các nữ sinh ở học viện Trinity đồng loạt mất tích, cuối cùng hôm nay cũng có thể cho ngài ấy một đáp án.”

Joel lấp bấp kinh hãi. Anh không ngờ chuyện này khiến nữ hoàng chú ý, lại còn phái một người như vậy đến điều tra. Trong giây lát anh không biết nên ứng đối thế nào.

“Tôi đã thấy cô, vũ hội Halloween đêm đó.” Ian bỗng mở miệng.

Trên mặt cậu còn dính vết máu, màu đỏ yêu điểm mà quý dị. Ánh mắt mông lung của cậu dừng trên mặt Tia, cậu nhớ tới cái đêm rét lạnh ấy, nhìn thấy một loại xinh đẹp trong trẻo mà lạnh lùng, tịch mịch không thuộc trần thế ấy, cho đến bây giờ, cậu vẫn cảm thấy ở cô gái này, có một điều gì đó đặc biệt, khác với những người xung quanh.

Nghe được vài từ “Halloween”, Joel lập tức phản ứng. Lúc đó anh để Ian rời đi sự chú ý của mọi người, không ngờ như vậy lại lộ ra chân tướng.

“Vậy bắt đầu từ lúc đó cô đã nghi ngờ chúng tôi! Thật là không may.” Anh tự giễu.

“Đúng. Nhưng không phải hai người không may mà là vì chọn nhầm mục tiêu.”

Joel im lặng. Sao anh nghĩ được chị em nhà Roderick kia lại cảm thấy nhàm chán đến mức chơi trò chơi trao đổi thân phận gì đó chứ. Vốn tưởng là chuyện dễ như trở bàn tay, lại thiếu chút nữa hỏng việc. Cuối cùng, tuy đã vất vả chế phục Madeline, nhưng cũng làm ra động tĩnh không nhỏ, bởi vậy mới để Ian rời đi sự chú ý của người khác.

“Đương nhiên, khi đó cũng chỉ là có một nghi ngờ nhỏ, dù sao lấy sức của ngài Mir Phillip thì không thể khiến Madeline hoàn toàn không chống cự. Cho đến sau đó, tôi phát hiện quan hệ giữa hai người. Cho dù như vậy, vẫn có chút kỳ lạ -- đường bí mật dưới giáo đường. Ngay cả hiệu trưởng lâu năm như ngài Amarmi còn không biết có chỗ bí mật như vậy, sao hai người lại biết? Ngoài ra lấy sức hai người giấu các thiếu nữ ở dưới giáo đường vẫn có chút khó khăn.”

Joel khinh miệt cười: “Vây, đối với mấy vấn đề này, cô giải thích thế nào đây?”

“Rất đơn giản, còn có một người khác giúp đỡ, bao che cho hai người.” Tia rù mi mắt. “Nếu đã đến rồi, xin hãy vào đi, giáo sư Luciaster.”

Người lái xe lúc này chậm rãi đi vào, thuận tay bỏ mũ trên đầu xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ không chút kém Ian.

Trên mặt Luciaster vẫn là nụ cười thân thiện như gió xuân, khách khí nói: “Chào buổi tối, các vị. Tôi rất ngạc nhiên sao ngài biết được.”

Tia nhìn anh, âm thầm thở dài.

“Không biết thầy còn nhớ rõ hôm học viện xảy ra chuyện?”

Ánh mắt Luciaster khẽ chuyển. “Ngày đó xảy ra rất nhiều chuyện, ngài đang nói tới việc gì?”

“Các người ở đại sảnh lâu hai của học viện gặp được một cô gái nên Hilia Damien, sau lại đụng phải hai kẻ tập kích, đúng lúc ta ở gần đấy. Khi bị tập kích, giáo sư Luciaster ở hơi xa hành lang, ngài Mir Phillip ở cùng với Hilia, ngài Farell ở một bên đại sảnh, hai bên đều cùng bị công kích. Lúc ấy giáo sư Luciaster ở rất gần ngài Mir Phillip, giữa hai người lại có một thiếu nữ, dưới tình huống như vậy, người bình thường hẳn là cứu hai người kia trước. Nhưng giáo sư Luciaster lại nhanh chóng đến chỗ ngài Farell.”

“Đương nhiên, trong ba người, thân phận của Farell là cao quý nhất, cứu cậu ta cũng sẽ có lợi cho bản thân. Nhưng lúc ấy giáo sư Luciaster lại không chút do dự, chứng minh lựa chọn ấy không phải đã cân nhắc, mà gần như là bản năng. Con người khi gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên là bảo vệ thứ quan trọng của mình, giống như khi có hỏa hoạn, phản ứng đầu tiên của con người là giữ lấy tiền. Giáo sư Luciaster làm ra hành động như vậy đại khái cũng xuất phát từ nguyên nhân giống như vậy, có thể thấy được quan hệ của hai người tuyệt đối không chỉ có giáo sư và học trò. Loại quan hệ này không phải cha và con, anh và em, càng không phải tình bạn, khiến tôi suy nghĩ một thời gian, cho đến khi nhìn thấy quản gia của mình, tôi mới hiểu. Quan hệ của hai người hẳn là giống như tôi và Sebastian.”

Luciaster cười nhẹ. “Làm một người hầu đủ tu cách, trung thành với chủ nhân là điều số một.”

“Đúng vậy, người hầu cũng muốn thay chủ nhân giải quyết chuyện chủ nhân lo nghĩ.” Tia mặt không chút thay đổi nói tiếp. “Tuy rằng các người có thể tìm được nơi an bài cho những thiếu nữ bị các người lừa gạt, nhưng chung quy vẫn sẽ bị lộ, giáo sư Luciaster sửa sang lại văn phòng, phát hiện bút ký của vị giáo sư lịch sử đã mất tích kia. Hơn mười năm trước, vị giáo sư họ Mai Sắc Tư Đặc phát hiện giáo đường bí mật của học viện, ông không nói cho kẻ nào biết, một mình xuống phòng bí mật ấy tra xét, không ngờ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, ông bị nhốt, không ai đến cứu, rồi chết. Đồ dùng cá nhân của ông bị thu hồi, nhưng bút ký, nghiên cứu hoặc mấy thứ như thế của ông bị bỏ quên trong văn phòng. Sau đó văn phòng đổi qua mấy chủ nhân, có rất nhiều đồ, vẫn cho sửa sang lại, đến khi giáo sư Luciaster đến đây. Không hề nghi ngờ, con đường bí mật dưới giáo đường là nơi lý tưởng để giam giữ các cô gái. Dưới sự trợ giúp và che dấu của giáo sư Luciaster, một người lại một người, những thiếu nữ vô tội bị các người lặng lẽ mang đến học viện, nhốt trong phòng, cuối cùng bị giết hại, tất cả cũng chỉ vì một suy nghĩ nhàm chán và buồn cười của thiếu niên kia.”

“Buồn cười?!” Ian như bị đâm, kích động nói. “Chẳng lẽ muốn xinh đẹp mãi mãi, muốn người khác ngắm nhìn mãi mãi chính là chuyện buồn cười?!”

“Đúng.” Tia lạnh lùng trả lời. “Trên đời này căn bản là chẳng có gì vĩnh viễn không thay đổi, làm thật nhiều chuyện chỉ vì một việc không thành sự thật, chẳng lẽ không buồn cười?”

Ian sững sốt, dường như không biết nên phản bác gì, chỉ đỏ mặt trừng Tia.

Joel an ủi: “Đừng nghe cô ta nói, người lạnh lùng vô tình như cô ta đương nhiên sẽ không hiểu được tình yêu vĩnh hằng chân thành tha thiết!”

Tia bật cười: “Đúng là tôi không hiểu, nhưng chẳng quan trọng, quan trọng nhất là anh nghĩ thế nào, anh thật sự tin vào điều đó sao?”

Ian trầm mặc. Sắc mặt Joel trầm xuống, có dự cảm không tốt.

Anh ngắt lời: “Được rồi, cô đã đoán được phần lớn chân tướng, vậy tiếp theo cô định làm gì chúng tôi?”

“Nhiệm vụ của tôi là điều tra chân tướng, về phần xử lý các người như thế nào không phải nhiệm vụ của tôi. Chỉ có thể đem mấy người về giao cho nữ hoàng, để ngài quyết định.”

Về mặt Joel thay đổi. “Không được, cô không thể làm vậy!”

Tia hơi kinh ngạc hỏi: “Sao vậy? Tôi tin chắc lấy quan hệ của anh với nữ hoàng, hẳn là sẽ nhận được một quyết định dễ dãi.”

Đúng vậy, vì cái danh dự hoàng tộc, nữ hoàng tuyệt đối không để anh nhận một phán quyết công khai, anh có thể lảng lạng ở một nơi bí ẩn rồi mọi chuyện sẽ qua. Nhưng Ian không giống thế. Dù là chuyện này hay là tình cảm vượt quá sự cho phép của luân lý giữa hai người, nữ hoàng cũng không để cậu sống sót.

Nghĩ vậy, sắc mặt anh lạnh lùng, lấy khẩu súng lúc trong túi áo nhắm vào Tia. "Đề bọn tôi rời đi, hoặc chờ tôi giết hai người thì sẽ đi."

"Joel!"

Ian sợ hãi kêu, theo bản năng giữ lấy cánh tay anh. Joel không nhìn cậu, tập trung tinh thần nhìn đôi chủ tớ trước mặt.

Đây không phải lần đầu Tia bị người dùng vũ khí đe dọa, nhưng trong lòng hơi cảm thấy nhưng về mặt vẫn chẳng thay đổi.

"Vô dụng. Anh hẳn là biết rõ dù hôm nay có thể chạy khỏi đây, anh cũng không thoát được nữ hoàng."

"Chuyện này không cần cô quan tâm! Tôi hỏi, rốt cuộc cô có cho bọn tôi đi không."

Tia khẽ thở dài: "Xin lỗi, tôi không thể. Huống chi để anh đi rồi, anh sẽ không biết tôi sao?"

Joel mím môi thành một đường thẳng lạnh lùng. Giết hai người Tia, ít nhất có thể tranh thủ chút thời gian chạy trốn cùng Ian. Anh đã giết vài người, hai người này có là gì.

"Vậy không còn cách nào." Anh nói xong, bình tĩnh hạ cò súng.

Sebastian ôm lấy Tia, nhưng không làm động tác khác nữa, bởi vì không cần. Dường như đúng lúc Joel nổ súng, Ian đột nhiên xoay người chấn hòng súng.

Trên ngực cậu tuôn ra một bông hoa máu, cả người ngã về sau. Theo bản năng, Joel vрон tay, ôm lấy cậu.

"Vì sao?" Giọng nói Joel run run. "Vì sao em phải làm vậy?!"

Ian cười buồn: "Thật ra em biết rõ -- đó chỉ là mộng. Bây giờ -- em mệt rồi, không muốn tiếp tục nữa, cứ như vậy -- kết thúc đi!"

"Không, đây không phải mộng, đây đều là thật! Chờ chúng ta rời khỏi nơi này, tìm một nơi không ai quen biết, chỉ có hai chúng ta sống yên bình! Chúng ta còn có tương lai!" Joel nắm tay cậu, kích động nói.

Ian nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn Tia.

"Cô nói đúng -- không cần thời điểm đẹp nhất, mà là lúc yêu --"

Cậu lại nhìn Joel, về mặt mang theo vài phần giao hoạt.

"Như vậy anh sẽ không quen em -- anh sẽ nhớ kỹ em, nhớ kỹ bộ dáng đẹp nhất của em -- nhớ kỹ thời gian tốt đẹp nhất của chúng ta -- sẽ không thay đổi, bởi vì không có cơ hội thay đổi --"

Ian vui vẻ, thỏa mãn cười, thật giống như khi cậu vẫn sống cuộc đời ngắn ngủi ấy, thậm chí khi cậu vĩnh viễn nhắm lại hai mắt, nụ cười vẫn không biến mất.

Joel kinh ngạc nhìn khuôn mặt như ngủ say của cậu, chưa sót nói: "Hóa ra tôi vì em làm nhiều chuyện như vậy, từ đầu đến cuối em lại chưa từng tin tưởng tôi!"

Nước mắt theo khóe mắt anh lảng lảng chảy xuống.

Tia vỗ vỗ Sebastian, ý bảo hắn thả mình xuống xe lăn. Nàng nhìn khuôn mặt vẫn xinh đẹp như cũ của Ian, nghĩ lại những lần gặp họ, cùng với chuyện từng làm với cậu, cảm khái cuối cùng lại thành một tiếng thở dài.

Joel như trọng điều khắc không nhúc nhích, bỗng nhiên ôm Ian đứng lên. Đôi mắt anh đã đỏ lên nhưng về mặt vẫn lạnh lùng và quyết tuyệt.

"Tôi nghĩ bây giờ anh hẳn là thay đổi chủ ý, đồng ý gặp nữ hoàng cùng tôi?" Tia hỏi.

"Hoàn toàn ngược lại, người thay đổi chủ ý hẳn là cô mới đúng. Luciaster."

"Vâng, thưa ngài."

Luciaster lên tiếng. Anh tiến đến đỡ Lisa đang hôn mê, một tay nắm khẩu súng, nhắm vào trán cô. Vừa rời mọi người đều tập trung trên người Ian và Joel, không phát hiện động tác nhỏ của anh.

"Nếu không muốn cô gái vô tội này chết thì tránh ra!"

Tia nhìn Luciaster, người kia rất bình tĩnh, tư thế cầm súng cũng rất ổn. Nàng bất đắc dĩ nói: “Được rồi, hai người đi đi.”

Joel ôm Ian đi ra ngoài trước, Luciaster mang Lisa đi theo sau, đồng thời không quên cảnh giác hai người Tia. Sebastian giúp Tia ngồi lên xe lăn, cách một khoảng đi theo.

Đi vào trong xe xe, Joel mở cửa điều khiển phụ, nhẹ nhàng đặt Ian lên ghế, sau đó ngồi vào ghế lái. Luciaster đứng ở sau cửa xe, ánh mắt vẫn không rời Tia và Sebastian.

Joel khởi động xe, nói với Luciaster: “Lên xe!”

Luciaster đẩy cô gái phía trước vào xe, rồi cũng lên. Không đợi cửa xe đóng lại, ô tô liền phóng đi.

Tia lập tức nói: “Chúng ta đuổi theo.”

Tốc độ của xe rất nhanh nhưng không ngừng tăng tốc, cảnh vật ngoài cửa sổ lóe lên rồi lùi về sau. Sắc mặt Joel âm trầm, ánh mắt u ám, giống như thiếu niên sau một đêm liên qua độ tuổi ngây ngô.

Khóe mắt anh trong lúc vô tình dừng lại trên người Ian tựa lưng vào ghế, khóe miệng gợn lên một nụ cười khổ.

”Tuy rằng em chưa từng tin tưởng, nhưng tôi thật sự yêu em.” Anh thì thào.

Sebastian đuổi theo ô tô bỗng giảm tốc độ, ngừng lại.

”Tôi nghĩ chúng ta không cần đuổi theo.” Hắn nhẹ giọng nói.

Trước mặt bọn họ, một chiếc ô tô màu đen không khổng chế được tốc độ, ở trên sườn núi quay vài vòng, sau đó đột nhiên nổ mạnh, ánh lửa dường như chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chưa Xong Còn Tiếp...

Editor: Ngọc Nguyệt

”Người nhất định phải làm như vậy?” Tia cố gắng tỏ vẻ nghiêm túc, nhưng thực ra cũng không được tự nhiên.

Nhưng cũng không thể trách nàng, trừ một số trường hợp đặc biệt, khi chỉ có mỗi cái khăn tắm quấn quanh người thì hầu hết ai cũng khó mà coi như không có gì.

Đây là lâu đài Phantomhive, phòng ngủ của nữ bá tước trẻ tuổi. Thời gian là đêm khuya, ít nhất là thời điểm gần như tất cả người hầu đều đã chìm vào giấc ngủ.

Đêm ba ngày trước, Tia và Sebastian lái xe đuổi theo đám người Joel chạy trốn, trên đường xe của Joel lăn xuống núi. Vì xe bị nổ mạnh, thi thể trong xe đã không thể nhận dạng, nhưng họ cũng chẳng có cơ hội may mắn trốn thoát hay còn sống.

Đó là kết cục của tên bất cóc mưu sát những thiếu nữ và đồng phạm. Về chuyện vị nào đó ở Điện Buckingham có vừa lòng với kết quả này không, cũng không phải trong phạm vi nàng quan tâm. Đối với nàng mà nói, ánh lửa đỏ rực giữa bầu trời đêm đã kết thúc chuyện lần này. Tiếp theo nên giải quyết chuyện của nàng.

Sebastian tâm tình sung sướng nhìn Tia trước mặt. Khăn tắm mỏng manh không che hết đường cong của thiếu nữ mới lớn, tóc đen mượt mà rủ trên đầu vai, trên làn da còn chút nước. Tuy tự trấn định nhưng về mặt vẫn có sự ngượng ngùng, lại hoàn toàn khác tiểu thư quý tộc lạnh lùng kia.

Đối với thứ xinh đẹp, ác ma cũng rất thích ý thưởng thức.

”Khả năng dung hòa linh hồn và cơ thể ngài rất thấp mới có thể xảy ra chuyện như lần trước. Tôi nghĩ ngài cũng không mong có chuyện như thế xảy ra nữa.”

Tia không tự giác gật đầu. Tuy linh hồn rời cơ thể lần nữa có khả năng thấp nhưng cũng không phải hoàn toàn không xảy ra, nhất là trong tình huống của nàng. Nàng cũng không hi vọng một ngày nào đó tỉnh lại phát hiện mình bị biến thành một người đàn ông, nàng không hứng thú với chuyện nữ giả nam trang, hơn nữa cũng không may mắn đến nỗi lần nào cũng có thể trở về an toàn.

Cứ như thế, nàng cảm thấy nên cẩn thận.

”Ngươi chắc chắn có thể làm được? Về ma pháp trận không phải nên mời người có chuyên môn sao? Có lẽ chúng ta nên nhờ Kathy...”

Sắc mặt Sebastian thay đổi, dù là một ác ma hay một quân gia, hắn cũng không cho phép người khác nghi ngờ năng lực của mình.

”Xin ngài cứ yên tâm. Ma pháp trận vốn là của ác ma dạy cho con người.”

Nhìn về mặt do dự của Tia, hắn lại hỏi: “Ngài còn vấn đề gì sao?”

Đương nhiên có vấn đề! Vì sao cái ma pháp trận chết tiệt kia phải vẽ lên da, còn không phải là mu bàn tay hay cánh tay?! Được rồi, đương nhiên, nàng biết là ma pháp trận quan trọng về thân thể và linh hồn, không vẽ lên thân thể thì sẽ không có tác dụng ! Nhưng --

”Không có, không có vấn đề gì cả.”

Tia hít sâu, ra vẻ bình tĩnh trả lời. Nàng cũng không phải một thiếu nữ mới hơn mười tuổi thật, không cần ngây thơ như vậy. Nàng ngồi xổm trên giường, chỉnh lại khăn tắm, lộ ra toàn bộ lưng, sau đó nằm sấp xuống.

Sebastian rất thân sĩ xoay người, đi đến trước bàn. Hắn cởi áo khoác, tháo cúc áo ở cổ tay, cầm bát trên bàn lên. Trong bát có chất lỏng màu đỏ tươi như máu. Hắn đến bên giường, quỳ một gối xuống, ngón tay thon dài nhúng vào trong bát, để lên lưng Tia khiến nàng lập tức căng thẳng.

”Ngài yên tâm, sẽ không đau!” Sebastian hơi buồn cười nói.

”Ta biết!”

Tia cứng miệng nói, mang theo chút sự xấu hổ quay đầu sang chỗ khác. Nhắm mắt lại, xúc giác lại càng mạnh. Ngón tay Sebastian nhẹ nhàng trượt trên lưng nàng, ngứa ngáy, giống như lông vũ lướt qua. Chẳng những không đau, ngược lại còn thoải mái, hơn nữa hắn dùng giọng nói trầm thấp đọc chú ngữ khiến nàng có chút buồn ngủ. Sau đó, nàng còn chưa kịp có ý nghĩ như “Không xong, có vấn đề”, liền rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Sebastian vừa lòng nhìn ma pháp trận mình tự tay vẽ, nét vẽ đỏ tươi phức tạp trên làn da tuyết trắng, thoạt nhìn có một loại cảm giác xinh đẹp kì lạ. Còn một bước cuối cùng. Hắn cắn ngón giữa, nhỏ máu lên giữa ma pháp trận khiến nó phát ra ánh đỏ, rung động vài cái như đang hô hấp, bỗng nhiên biến mất dưới da thịt.

Đồng thời, Tia mở mắt, định chống tay ngồi dậy, may mắn kịp lúc nhận ra tình trạng hiện tại của mình.

”Sao vậy ạ?” Sebastian làm như khó hiểu hỏi.

”Ừm, không có gì.”

Sebastian mang một cái khăn choàng lên người Tia, nàng giữ khăn ngồi dậy.

”Xong rồi à?”

Sebastian vừa thu thập đồ trên bàn, vừa trả lời: “Vâng, cực kì thuận lợi. Từ giờ trở đi ngài không cần lo lắng linh hồn vô duyên vô cớ thoát ra khỏi cơ thể.”

Tia không đáp lại, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện nàng có chút nhắm mắt nhìn mình, vẻ mặt hậm hực.

”Có gì không đúng ạ?”

Tia chậm rãi mở miệng: “Sebastian, có phải ngươi...”

Có phải ngươi cũng đã biết linh hồn đang ở trong cơ thể này cũng không phải Tia Phantomhive? Lấy trí tuệ của một ác ma, không phát hiện điều gì mới là chuyện lạ!

”Sao vậy?”

Sebastian tươi cười tao nhã mà không mất cung kính, chiếc mặt nạ chưa từng thay đổi.

”Không, không có gì. Khuya rồi, ta mệt.” Tia lạnh lùng nói.

”Vậy, chúc ngài ngủ ngon, mong ngài có một giấc mộng đẹp.”

Sebastian cầm áo khoác và dụng cụ ra khỏi phòng.

Đứng ngoài cửa phòng Tia, hắn cười lạnh. Hỏi hay không hỏi có gì khác? Nàng thật sự nghĩ ác ma sẽ thật lòng trả lời ư?

Sebastian nhẹ nhàng rời đóng cửa phòng, sờ sờ cằm.

”Nói một nửa rồi lại không nói nữa cũng thật là một thói quen không tốt!”

Sau đó không biết nghĩ đến cái gì, hần cười nhạt, lặng yên không một tiếng động đi xuống hành lang tối, giống như những đêm trước kia.

Trong đêm khuya, cũng có người không thể ngủ ngon.

Dưới ánh mặt trời mờ ảo, thiếu nữ từ trên cao nhìn xuống cô. Ánh mắt lạnh lùng như vậy, giống như đang nhìn một con kiến.

-- Dù là ban ngày hay ban đêm, chỉ cần nhắm mắt lại, Maia sẽ nhớ tới hình ảnh đó, nhớ tới bản thân cô đã hèn mọn quỳ xuống khóc lóc cầu xin người kia tha mạng như thế nào. Phần nộ và nhục nhã như ngọn lửa nơi địa ngục cháy trong ngực cô.

”Không thể tha thứ! A --”

Cô phần nộ hết, ném hết đồ bên người. May mắn bây giờ đã khuya, tiếng động lớn như vậy cũng không khiến người khác trong nhà chú ý.

Sau khi phát tiết, Maia dần tỉnh táo lại. Cô thờ dốc, nhìn căn phòng lộn xộn. Một ngày nào đó, một ngày nào đó, cô sẽ đem người sỉ nhục mình dẫm nát dưới chân, khiến cho cô ta phải khóc lóc cầu xin sự thương hại của mình. Cô, Maia Hemingway cao cao tại thượng, chỉ có cô cười nhạo, nhục nhã người khác, không có kẻ nào có thể khinh thường cô, quá khứ như thế, tương lai cũng như thế!

Nhưng, thật sự có thể sao?

Người kia không phải Hilja Damien yếu đuối để cô bắt nạt, mà là Tia Phantomhive. Vô luận thân phận, địa vị, tài phú, quyền thế, thậm chí là dung mạo, cô đều kém đối phương, muốn dẫm đạp người ta thật sự chính là người sỉ nói mộng!

”Không thể tha thứ!” Maia nắm chặt tay, la lớn. “Chỉ cần có thể rửa sạch nỗi nhục này, dù là trả giá đại giới, ta đều nguyện ý!”

”Ồ, cô nói thật chứ?” Một giọng nói hỏi.

Maia giật mình hoảng sợ. “Ai đang nói vậy?!”

Góc phòng, có một chỗ bóng tối đen hơn xung quanh, giọng nói phát ra từ đây.

”Ha ha, đừng sợ, tôi vì thực hiện nguyện vọng của cô mà đến! Dù là nguyện vọng gì, chỉ cần cô nguyện ý trả giá một chút đại giới.”

”Đại giới gì?”

Bóng đen kia chậm rãi di chuyển đến chỗ ánh sáng.

”Linh hồn của cô!”

Maia hoảng sợ bật thốt: “Người là -- ác ma!”

Cô sợ hãi, ánh mắt đại ra nhìn sự tồn tại trước mặt. Mái tóc dài màu đỏ, giống như đám lửa cháy. Đôi mắt màu đỏ, thân thể đầy đặn mê người, chỉ che chắn ít vải ở nơi quan trọng, khiến cho cô là nữ mà cũng phải đỏ mặt. Khuôn mặt kia lại càng không phải thứ con người có được, quyến rũ yêu diễm đến cực điểm, vẻ đẹp ma mị có thể cướp đi hô hấp của người ta trong nháy mắt.

Khách không mời mà đến kia ôn nhu nói nhỏ như tình nhân. “Sao nào? Tôi có thể thực hiện mong muốn của cô mà!”

Cơ thể Maia run lên, tỉnh táo lại.

”Không, không được, tôi tuyệt đối không giao linh hồn mình cho cô!”

”Vì sao? Không phải cô vừa nói dù phải trả giá đại giới cũng đồng ý sao? Ngẫm lại chuyện khiến cô cảm thấy sỉ nhục đi, cô muốn cả đời đều sống trong tủ nhục như vậy sao?”

Tiếng nói khàn khàn vang lên, mang theo hơi thở mê hoặc. Maia lại nghĩ đến ánh mắt kia, ánh mắt nhìn cô như cô chẳng là cái thứ gì cả.

”Không, tôi không muốn!” Maia giận giữ nói. “Nói cho tôi biết, tôi nên làm gì!”

Người đó nở nụ cười quyến rũ.

”Rất đơn giản, ký khế ước với tôi!” Người phụ nữ kia nói.

Bạn đang đọc truyện *Thân Ái Hắc Quân Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

